

Giới thiệu Nhất Hôn Khuynh Tâm

Editor: Động của Linh

Số chương: 82 chương +2 phiên ngoại

Thể loại: Ngôn tình, hiện đại, HE, sạch, sủng ngọt, hào môn thế gia, thanh mai trúc mã.

Tình yêu đơn phương của Phó Ninh dành cho cô đã nhiều năm. Anh quyết tâm lên kế hoạch từng bước tiếp cận cô, tri kỷ mà chiều cô, rồi chậm rãi mà dụ dỗ cô đi lãnh chứng.

Nếu đã làm xong những bước đó thì bước tiếp theo kế hoạch là gì?

Đương nhiên là làm cho cô thích anh, cùng nhau kết hôn, cuối cùng là sinh một đứa con.

Hiện tại đã hoàn thành đến bước nào?

Phó Ninh Xuyên sờ sờ cằm ra vẻ suy nghĩ, chỉ còn đứa con bạn có tin không?

Nếu đã kết hôn, anh hy vọng có thể cùng cô đi đến tận cùng thế giới.

- ----

(MD: đảm bảo có chút thịt cho bà con người nha... à người thôi đừng ăn coi chừng mất máu đó...)

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Say rượu

Buổi sáng từ khi bước ra khỏi cửa Cục Dân Chính, Hứa Niệm Hi luôn cúi đầu, giấy chứng nhận kết hôn trong tay giống như có lửa đốt từng phút từng giây nhắc nhở cô thật sự đã gả cho hắn.

So với người khác yêu nhau vài năm sau tu thành chính quả đi đến một mối nhân duyên mỹ mãn, nàng cùng Phó Ninh Xuyên coi như là... "vừa gặp đã cưới"? Cô mở bàn tay đếm đếm, một hai ba bốn, liền một tay cũng chưa đến, cô cư nhiên cùng một nam nhân nhận thức không mấy tháng đi lãnh chứng kết hôn. Ngẫm lại liền cảm thấy không thể tin nổi, bạn bè cùng đồng nghiệp nghe tin sau đó đều hỏi cô có phải cá tháng tư hay không?

Thời điểm chiều đãi khách khứa buổi tối, tất cả mọi người đều hướng hân chúc rượu, chỉ có cô từ lượng không tốt nên không dám uống nhiều liền đổi thành một ly đồ uống. Hôm nay cửa lớn thật ồn, tiếng cười nói chạm ly khắp nơi, cô chỉ ngồi một lát liền cảm thấy có chút đau đầu vì thể dục hân uống ít một chút sau đó vào nhà vệ sinh. Đứng rửa tay trước gương lớn, Hứa Niệm Hi vốc nước rửa mặt cho tỉnh táo, hiện tại đã qua 12 tiếng kể từ khi cùng hân bước vào Cục Dân Chính nhưng cô vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Dựa theo các thể hệ trước cùng với quan niệm lúc xưa của bản thân, cô đối với cái gọi là kết hôn chớp nhoáng không có nửa điểm xem trọng nay như thế nào lại rơi trúng người cô, có phải hay không do đầu óc một phút không thanh tỉnh?

Bất quá hiện tại hối hận cũng không kịp, giấy kết hôn đều đã cầm!

Hít sâu một hơi, Hứa Niệm Hi chậm rãi tiến lại phía bàn tiệc ban nãy.

Bàn tiệc có không ít người nhưng phần lớn đều là đồng nghiệp của Phó Ninh Xuyên, còn cô chỉ mời một số bạn bè và đồng nghiệp thân thiết. Cô ngồi xuống bên cạnh Phó Ninh Xuyên. Hân thoát nhìn đã uống không ít nhưng ý thức vẫn rõ ràng như cũ, Hứa Niệm Hi vừa cầm lấy chiếc đũa liền nghe thấy hân nhỏ giọng nói:

"Từ lượng không tốt, uống ít một chút."

Cô nghiêng đầu nhìn hân, một lúc sau mới gật đầu coi như thay cho câu trả lời. Thời điểm Hứa Niệm Hi tiếng vào đã sớm chúc hết một lượt rượu, cô vừa mới ngồi xuống liền lập tức có người tiến lên kính rượu, kỳ thật cô không muốn uống nhưng lại không có cách nào cự tuyệt. Thêm một lượt rượu nữa, cho dù có hân ở bên cạnh chống đỡ giúp cô vài chén nhưng Phó Niệm Hi vẫn say rồi tỉnh rồi ngủ. Còn lại một nhân vật chính là Phó Ninh Xuyên nhưng thấy hân không có say, cư nhiên lọt vào hỏa lực của các khách quý, kiên trì một vòng vẫn là có chút say.

Chờ hân có chút tỉnh táo lại, phát hiện chính mình cùng nàng đã được Ôn Lộ đưa về nhà, hân xoa xoa huyết thái dương ân ân đau.

"Thế nào rồi? Muốn tôi nấu cho hai người chút canh giải rượu không?" Ôn Lộ hỏi

Đầu còn choáng nhưng ý thức đã có phần thanh tỉnh, ánh mắt liếc thấy Phó Niệm Hi đang nằm trên ghế sofa, hần lác đầu cự tuyệt: "Không có việc gì, thời gian không còn sớm, cô cũng nên trở về! Tôi sẽ chăm sóc cô ấy."

Ôn Lộ cũng không kiên trì ở lại dù gì trong nhà còn có chồng và bảo bảo đang đợi nàng về nhà. Cánh cửa đóng lại, căn phòng nháy mắt trở nên yên tĩnh, Phó Ninh Xuyên ngồi yên tại chỗ một lát đang định tiến lại đỡ Hứa Niệm liền thấy cô đột nhiên đứng dậy, che miệng chạy nhanh về hướng nhà vệ sinh. Hần cũng vội vàng chạy theo sau.

Ghé vào bồn cầu phun ra hết mọi thứ trong bụng. Phó Ninh Xuyên không ngừng ở sau lưng thuận khí cho cô, chờ cô tốt hơn một chút mới đỡ cô trở lại ghế sofa, chân hần có chút lảo đảo đi tới phòng bếp nấu chút canh giải rượu. Sau khi cả hai uống xong, hần đỡ cô đi đến phòng tắm, cầm áo sơ mi của mình đưa cho Niệm Hi.

"Chính mình có thể tắm không?" Thấy cô không quá ổn, cả người dựa vào vách tường, gương mặt ửng đỏ, Phó Ninh Xuyên nhẹ giọng hỏi.

"Cẩn thận một chút" Hần chậm rãi buông lỏng tay, lui về phía sau, bước ra khỏi phòng tắm. Đứng ở cửa đợi một lát, xác định nghe thấy tiếng nước chảy mới xoay người đi tới phòng khác tắm rửa. Sau khi tắm xong liền thay một thân quần áo ngủ, Phó Ninh Xuyên xoa tóc, đầu vẫn có chút đau không khác là mấy cảm giác bị kim châm. Đứng trước cửa phòng tắm, Hứa Niệm Hi còn chưa ra khỏi vì thể hần liền nhẹ nhàng gõ cửa nhưng bên trong không hề có âm thanh. Phó Ninh Xuyên nhíu mày đang muốn gõ lại, bên trong liền truyền đến âm thanh té ngã vang dội. Hần sững sờ một giây lập tức mở cửa đi vào, Hứa Niệm Hi thật sự ngã trên mặt đất, trên người còn quần một cái khăn tắm, cú ngã vừa rồi khiến đầu óc cô có chút ngốc ngời dưới đất không hề phản ứng. Nhanh chóng nâng cô dậy kiểm tra có hay không té bị thương nhưng động tác có chút mạnh liền đụng tới khăn tắm trên người cô, lưng lay sập rớt liền rơi xuống. Phó Ninh Xuyên vội vàng duỗi tay đỡ lại, bàn tay to mang theo chút hơi lạnh chạm phải nơi ngực mềm, ánh mắt bất tri bất giác như có lửa nóng, trở nên thâm thúy. Thấy Niệm Hi vẫn nhắm chặt hai mắt như cũ, Phó Ninh Xuyên chịu đựng cảm giác xúc động khi chạm vào cô, ôm nữ nhân trong lòng tới phòng dành cho khách đã được trải ga thơm mát, mắt nhìn thẳng kéo xuống khăn tắm sau đó mặc lên người cô chiếc áo sơ mi hần đưa ban nãy.

Làm xong hết thảy, Phó Ninh Xuyên đắp chăn cẩn thận giúp cô, cũng không ở lại mà lập tức rời đi, khi nằm trên giường của mình, tim của hần vẫn đập không cách nào bình tĩnh. Bước xuống giường uống một cốc nước, Phó Ninh Xuyên bắt đầu óc chính mình không được suy nghĩ loạn.

Không cần quá nóng vội, không thể quá nóng vội...

Hần chậm rãi bình phục hô hấp hỗn loạn, uống liền mấy ngụm nước mới đặt cốc xuống. Mở chăn nằm xuống, hần nhắm mắt lại nghỉ ngơi, di chứng say rượu theo nhau mà đến, đầu không khỏi choáng váng, tứ chi mỗi một, toàn thân không thoải mái làm hần rất khó chịu.

Cố gắng đi vào giấc ngủ, trong không gian yên tĩnh bỗng hần nghe thấy một tiếng trầm vang như là âm thanh ngã trên mặt đất, hần đột nhiên bừng tỉnh, chờ phản ứng lại nơi âm thanh phát ra mới hướng phòng dành cho khách đi tới.

Quả nhiên là cô, một bọc chăn mỏng té lăn quay trên mặt đất, Phó Ninh Xuyên mở đèn, thấy nàng nhắm hai mắt lôi kéo áo sơ mi trên người.

"Niệm Hi..." Hần tiến đến ôm nàng lên lại bị nàng ôm chặt cổ, trên người hần có chút lạnh bởi vậy nàng dù say rượu cũng hiểu được phải hướng trên người hần cọ cọ. Asnh mắt trầm xuống, Phó Ninh Xuyên tự nhận mình định lực không tồi nhưng cũng chịu không được nữ nhân mình thích cứ như vậy mà sát trên người, vì thế hần hơi đẩy ra một chút lại bị cô bắt mất mà ôm lấy eo tiếp tục cọ xát.

"Niệm Hi..." Hô hấp của hần có chút nóng rực, ép mình không nhìn đến đôi mắt mông lung, mơ màng của nàng, cánh tay dùng sức ôm nàng trở lại giường.

"Nóng..." Phó Ninh Xuyên nghe thấy nàng nhỏ giọng kháng nghị, đầu nhỏ cọ cọ ngực hần như là đang làm nũng khiến hần nhìn không được, tâm tư liền mềm nhũn tràn đầy yêu thương.

"Niệm Hi, ngủ." Hần quay mặt đi tìm chăn đắp cho cô nhưng Niệm Hi không cao hứng xốc chăn ra vì nóng, hai tay còn gắt gao mà quần lấy eo hần, đem nửa người trên của Phó Ninh Xuyên kéo thấp xuống.

"Niệm..."

Lời nói vừa kịp ra khỏi miệng liền nghe thấy cô mềm mại kêu tên hần, đôi mắt tràn đầy hơi nước làm Phó Ninh Xuyên hô hấp nặng vài phần nhưng hần bắt buộc cưỡng chế lý trí không thể lợi dụng làm càn.

"Ninh Xuyên..." Cô trước kia cũng không phải chưa từng kêu tên hần chỉ là tình huống đêm nay hoàn toàn bất đồng, làm hần căn bản không cách nào bình tĩnh.

Đang nghỉ ngơi lại nghe thấy cô nhẹ nhàng kêu to: "Nóng..." Gương mặt Phó Ninh Xuyên thỉnh thoảng bị nàng dán sát vào, mà hành động này đã thành công phá tan áp chế trong lòng nam nhân. Hần cũng không phải Liễu Hạ Huệ*, không thể nào đối mặt với chính nữ nhân mình thích mà không phản ứng.

"Hứa Niệm Hi", hần gắt gao nhìn chăm chăm cô, hơi thở nặng nề phát ra từng chữ một: "Anh đếm đến ba em còn chưa buông tay thì đêm nay cũng đừng mong trốn tránh!". Dứt lời hần thật sự bắt đầu đếm nhưng quả nhiên là cô nghe không hiểu, hỏi cũng chỉ cho có, Phó Ninh Xuyên lén lút thừa nhận là chính mình cố ý bởi vậy ba cái con số này đếm thực nhanh, đến mức chỉ nghe được mỗi số 3

" Là em không buông tay..." Hấn thấp giọng nói, môi mỏng trộm đắc ý cười cười, hấn nghiêng đầu che phủ môi cô sau đó không ngừng xâm nhập thẳng đến khi cô ngấm khe, hấn mới thoảng rời khỏi một ít. Trong bóng đêm, hai mắt hấn càng sáng ngời, trước khi thực hiện bước cuối cùng, hấn thom khẽ lên má cô, mắt đen như ung gút gao nhìn chăm chăm khuôn mặt mơ màng đối diện: "Ôm chặt anh"

Nàng theo bản năng nghe lời.

"Ngoan" Bóng đêm yên tĩnh, chỉ còn xuân sắc vô hạn...

Thời điểm kết thúc đã là nửa đêm, Phó Ninh Xuyên sau khi hoạt động hết công suất, nhìn nữ nhân ngoan ngoãn đang nằm trong lòng vẫn không nhận được trộm cong khóe miệng. Lần đầu tiên nhận thức cô do là đồng nghiệp của Ôn Lộ sau đó tiếp xúc nhiều hơn bởi vì hấn cùng chồng Ôn Lộ quen biết nhau, mối quan hệ cũng theo đó gặp gỡ nhiều hơn. Phó Ninh Xuyên cũng không nghĩ mình sẽ rơi vào lưới tình nhưng sau khi nhận thức liền chủ động tiếp cận, chiều cô cô sau đó liền đưa được cô nàng đi lãnh chứng*.

Nói đến đây kỳ thật cũng phải cảm ơn Ôn Lộ đã hỗ trợ, hấn tìm nàng hy vọng nhận được sự giúp đỡ nhanh chóng khiến cô gả cho hấn. Đương nhiên cũng phải đáp ứng Ôn Lộ một chút việc tuy nhiên hấn cũng không biết nàng khuyên bảo thế nào, tóm lại cô gặt đầu.

Nếu đã kết hôn, bước tiếp theo trong kế hoạch chính là khiến nàng động lòng yêu hấn sau đó có thêm một bánh bao nhỏ thì càng tốt! Đề xong kế hoạch, hấn gút gao ôm chặt lấy cô cùng đi vào giấc ngủ. Bóng đêm lan khắp phòng chỉ còn tiếng tiếng hô hấp đều đều.

Tỉnh lại vào sáng hôm sau, Hứa Niệm Hi cảm thấy nhức mỏi chưa bao giờ có, trừ bỏ say rượu cô không thể nhớ rõ tối qua xảy ra điều gì, đang muốn xoay người lại liền cảm thấy bên hông có một cánh tay ôm chặt cô, sau lưng dính vào một khối thân thể như có lửa nóng.

Hứa Niệm Hi mở mắt thật lớn quay đầu lại, động tác này đã đánh thức Phó Ninh Xuyên, hấn dùng thanh âm khàn khàn chào hỏi cô buổi sáng sớm.

" Buổi sáng tốt lành!"

Hứa Niệm Hi cứng đờ. Hơi giật giật thân mình, cô hoàn toàn không thể tưởng tượng ra đêm qua hai người đã làm gì. Chấn mông miễn cưỡng che kín thân thể cả hai, quần áo đã sớm rơi trên đất, cô chỉ trầm mặc nhìn, không biết nên nói gì.

Mơ hồ nhớ lại hết thảy tối hôm qua, Hứa Niệm Hi cô chân chân chính chính trở thành nữ nhân của hấn.

"Em đi tắm rửa" Cô vẫn cứng đờ như cũ, lại không có nói bất cứ lời gì trách cứ hấn, chỉ yên lặng ôm chần ngồi dậy, khom lưng nhặt áo sơ mi mặc lên người.

"Niệm Hi..." Hấn ngồi dậy theo nàng.

"Không có việc gì..." Cô cắn cắn môi, tay đặt ở then cửa " Em trước tiên đi tắm rửa."

Nước ấm xối lên toàn thân, đầu óc nàng vô cùng rõ ràng. Cho dù đã kết hôn, cô cũng không nghĩ lại tới nhanh như vậy. Kí ức tối hôm qua hoàn toàn ủa về, cô nhớ là Ôn Lộ đưa mình về cùng hấn, nhớ tới cô được đưa lên giường nghỉ ngơi, nhớ tới là cô câu dẫn hấn cũng không phải do hấn cưỡng bách mình.

Thở ra một hơi, Niệm Hi lau mặt. Tuy rằng biết sau khi kết hôn chuyện này là không tránh khỏi nhưng tóm lại là có hơi sớm một chút. Lắc lắc đầu bỏ qua đồng suy nghĩ hỗn loạn.

Sau khi rửa mặt đi ra, Phó Ninh Xuyên đã làm xong bữa sáng, ngồi ở trên ghế, cô không tiếng động cầm lấy cái muỗng. Trên bàn cơm thập phần an tĩnh, hai người đều không có nói chuyện, thời gian đi làm cũng sắp đến, Phó Ninh Xuyên nhắc cô chờ hấn đưa tới tòa soạn sau đó mới quay trở về trường học.

Hấn dầm hạ chân phanh dừng đèn đỏ, phá vỡ sự an tĩnh trong xe, ánh mắt mãnh liệt của hấn dừng lại trên người cô, sau vài giây cô thấy hấn nhàn nhạt mở miệng:

"Niệm Hi, dọn về đây đi, chúng ta cùng nhau sống chung!"

Chú thích:

- Liễu Hạ Huệ: là nhân vật chính nhân quân tử thời Xuân Thu (Trung Quốc), nổi tiếng không ham mê sắc dục.
- Lãnh chứng: Lãnh giấy chứng nhận kết hôn

Aaa khộm luôn cái lung, để lại một vote và một bình luận làm động lực cho tui nhé bà con, cầu góp ý! Cảm ơn mọi người đã ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuyhnh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Đổ mắt

Chuyển nhà? Hứa Niệm Hi giật mình, trong thời gian ngắn không biết nên đáp lại thế nào.

"Nếu chúng ta đã kết hôn thì ở cùng một chỗ cũng là chuyện bình thường, huống hồ căn hộ em thuê cách công ty quá xa, mỗi ngày đi lại quá mức phiền toái."

Hứa Niệm Hi quay đầu nhìn hần, do dự một lát mới nói: "Cho em thời gian suy nghĩ một chút được không?"

Tuy rằng đã cùng hần kết hôn song cô cảm thấy quan hệ hai người chưa tốt đến mức ở cùng một chỗ, chuyện này cần phải suy xét.

"Được!" Thấy hần gật đầu, Hứa Niệm Hi nhẹ nhàng thờ ra.

Dừng xe tại tại đường cái đối diện công ty, Phó Ninh Xuyên nghiêng đầu nhìn cô đang tháo dây an toàn. "Buổi tối đứng ở đây chờ anh, anh đưa em về nhà."

Hứa Niệm Hi hơi dừng lại động tác trong tay, không có cự tuyệt. Quan sát xe cộ bên ngoài, Hứa Niệm Hi mở cửa hướng công ty đi tới.

Nhìn theo cô khuất sau cửa lớn công ty, Phó Ninh Xuyên đợi vài giây liền lấy di động gọi cho người nào đó. Suy xét chuyển nhà? Sau nửa tháng, thậm chí nửa năm cũng chưa có kết quả? Không, không có khả năng!

Đang muốn gọi điện liền thấy ghế phụ bị người mở ra, Phó Ninh Xuyên còn không có quay đầu nhìn đã thấy một mùi nước hoa nồng đậm truyền đến khiến hần không khỏi nhú mày.

Chu Khả đang định đi vào công ty liền thấy chiếc xe quen thuộc dừng ở đối diện, nàng yêu thầm Phó Ninh Xuyên cư nhiên không thể không nhận ra, đang muốn qua đó liền thấy một nữ nhân từ trên xe bước xuống.

Không ngờ là Hứa Niệm Hi!

Chu Khả sững sờ. Hứa Niệm Hi cư nhiên từ trên xe Phó Ninh Xuyên bước xuống! Càng nghĩ càng không thông, Chu Khả chờ Hứa Niệm Hi đi khỏi mới tiến đến.

"Buổi sáng tốt lành!" Nàng ngồi vào ghế phụ, môi gợi lên một nụ cười tuỏi được cho là đủ mê người đối với nam nhân trầm mặc bên cạnh hỏi: "Như thế nào có thời gian rảnh đến đây?"

Nàng ám chỉ muốn hỏi quan hệ giữa hần và Hứa Niệm Hi, Phó Ninh Xuyên làm như không hiểu ý nàng ngược lại liền đuổi người.

"Xuống xe!".

Chu Khả sắc mặt cứng đờ rất không cao hứng nhưng không dám tỏ thái độ gì: "Không đi vào ngồi một chút sao?"

Không thấy hần đáp lại, Chu Khả tuy có chút xấu hổ nhưng che dấu thực tốt, nàng sờ sờ ngón tay bấu môi: "Anh tiện đường ngang qua đưa Phó Niệm Hi đi làm? Niệm Hi vẫn khí thực tốt, về sau nếu đã thuận tiện đưa cô ấy đi làm thì cũng cho em quá giang luôn nhé? Dù sao cũng làm chung công ty."

Nàng vui vẻ đề nghị với hần nhưng chỉ nghe thấy thanh âm lạnh lẽo truyền đến làm Chu Khả sững sờ:

"Xuống xe!"

"Anh..."

"Người là Phó thái thái* sao?" Chu Khả hoảng toàn cứng đờ, "Ta chỉ đưa Phó thái thái đi làm không nhận rảnh làm thiện cho người ngoài." (edit: thái thái là danh xưng dành cho người phụ nữ đã có chồng, ở đây có thể hiểu là "vợ của Phó Ninh Xuyên". Ta thấy dịch ra sẽ không hay nên để nguyên vậy...)

Kết quả Chu Khả bị đuổi xuống xe, đột nhiên gặp lạnh khiến nàng không khỏi phát run, chỉ biết đứng bên đường nhìn chiếc xe mất hút phía xa.

Hứa Niệm Hi cư nhiên là vợ của Phó Ninh Xuyên, rốt cuộc là khi nào!

Ngồi xuống bàn làm việc, Hứa Niệm Hi mở máy tính, thu dọn lại bản thảo trên bàn bị gió thổi bay. Di chứng của tối hôm qua giờ phút này bỗng dưng chậm rãi đột kích, toàn bộ thân thể đều giống như bị nghiền qua, đau nhức lợi hại. Suy nghĩ có chút trì độn, cô nhìn máy tính chằm chằm như phát ngốc. Một ít cảnh tượng tối hôm qua theo con tinh rượu mà rõ ràng trước mắt, cô thậm chí tình tường nhớ rõ hần nằm trên người nàng, hô hấp nặng nề, môi

lưỡi nóng rực du ngoạn toàn thân...

"Hi, buổi sáng tốt lành!" Vai bị ai đó đập một cái, Hứa Niệm Hi khiếp sợ, cả người đều run lên một chút, cô quay đầu lại thấy là Ôn Lộ liền tức giận trừng mắt nhìn vài cái.

"Làm tớ sợ muốn chết."

"Tối hôm qua thế nào?" Ôn Lộ cười trộm hỏi cô

Vừa nhớ tới chuyện đêm qua Hứa Niệm liền xấu hổ vô cùng, sắc mặt nhanh chóng liền ửng đỏ, cô im lặng mãi một lúc sau mới trả lời: "Cậu tối hôm qua nghĩ thế nào liền đưa tớ đến nhà hân?"

Ôn Lộ về mặt kỳ quái hỏi: "Hai người đều kết đương nhiên ở cùng nhau rồi!"

"Chính là..." Hứa Niệm Hi cắn môi, "Chúng tớ không có ở chung."

Lời này vừa nói ra liền khiến Ôn Lộ hoảng sợ vội vàng tiếp lời:

"Vậy các người...?" Thấy Ôn Lộ làm mặt quỷ, ý tứ thập phần rõ ràng, Hứa Niệm Hi mặc dù ngại ngùng nhưng vẫn gật đầu thừa nhận.

Ôn Lộ hít sâu một hơi hướng cô bồi tội, kỳ thật nàng tưởng hai người phu thê ở cùng một chỗ, để Phó Ninh Xuyên chiếu cố nàng cũng thật hợp lý căn bản không nghĩ tới hai người lãnh chứng nhưng không có ở chung.

"Ôn Lộ." Hứa Niệm Hi đột nhiên hỏi, "Vừa rồi hân... nói ta dọn tới ở chung, cậu nghĩ tớ nên đồng ý không?" Cô vẫn luôn cảm thấy sống một mình không có gì không tốt đột nhiên trong sinh hoạt thời thời khắc khắc đều có thêm sự xuất hiện của một người không khỏi có chút kỳ quái nhưng cự tuyệt lại không tốt, dù gì trên pháp luật hân cũng là người chồng danh chính ngôn thuận của cô, đích xác phải cùng hân ở chung một chỗ.

Ôn Lộ trầm mặc nhớ tới trước khi kết hôn Phó Ninh Xuyên tìm gặp nàng hy vọng có thể thuyết phục Niệm Hi gả cho hân. Hứa Niệm Hi thực ra có một người mẹ kể suốt ngày muốn gả cô cho Lạc Sanh nhưng Hứa Niệm Hi không muốn. Đoạn thời gian đó đối với cô quả thực phiền não, trùng hợp đối với Phó Ninh Xuyên có hảo cảm, kỳ thật lúc ấy Ôn Lộ cũng chưa cần khuyên bảo gì nhiều cô đã đáp ứng rồi.

Đương nhiên Ôn Lộ chấp nhận hỗ trợ không phải là không có yêu cầu, hai người từ trước tới nay là bạn tốt mà bạn tốt hạnh phúc thì nàng cũng hạnh phúc, có thể nào không nghiêm khắc cảnh cáo?

Yêu cầu của nàng lúc ấy chính là mặc kệ nguyên nhân gì chỉ cần Phó Ninh Xuyên dám vứt bỏ Hứa Niệm Hi thì tất cả tài sản của hân sẽ đều chuyển nhượng quyền sở hữu sang cho Niệm Hi. Tuy rằng làm như vậy cũng có chút thực dụng nhưng Ôn Lộ hy vọng điều này vĩnh viễn không xảy đến, trước mắt xem ra Phó Ninh Xuyên đối với Hứa Niệm Hi quả thật rất tốt, nàng cũng yên tâm.

"Cậu muốn chuyển qua đó sao?" Ôn Lộ thử mở đường: "Hân kỳ thật cũng là muốn tốt cho cậu, căn phòng cậu thuê quả thực quá xa khiến tớ còn thấy phiền toái thay cậu lại nói dù gì cậu đã cùng hân kết hôn, ở chung là chuyện đương nhiên."

Hứa Niệm Hi trầm mặc, lời nàng nói không phải không có lý.

"Phó Ninh Xuyên để cậu có thời gian suy nghĩ càng chứng minh hân tôn trọng ý kiến của cậu", Ôn Lộ tiếp tục, "Nếu chính mình không muốn vậy thì tạm thời đừng dọn."

Hứa Niệm Hi gật đầu không nói gì. Cái đề tài này rất nhanh được bỏ qua, nói chuyện lâu như vậy cũng nên tiếp tục làm việc. Trên bàn Hứa Niệm Hi để một chồng giấy thật dày, trong tay cầm cái bút đỏ không ngừng sửa những chỗ có vấn đề của bản thảo.

Đừng nghĩ công việc này đơn giản thực ra là siêu cấp mệt mỏi, ngồi lâu một chút không chỉ mỏi mắt mà cái eo cũng nhức theo bởi vậy cô nguyên ý động não viết trăm phần kế hoạch cũng không muốn chỉnh sửa lại bản thảo như vậy. Vừa xong thêm một tờ, bên cạnh bỗng nhiên có người đứng bên, Hứa Niệm Hi theo bản năng ngẩng đầu.

"Làm tớ đau rồi?" Tới văn phòng không ai khác chính là biên tập Chu Khả, luôn tìm cách châm chọc, mỉa mai nàng, thỉnh thoảng tìm phiền toái làm nàng có chút đau đầu.

"Có chuyện gì sao?" Hứa Niệm Hi khách khí hỏi.

"Có thể có chuyện gì?" Môi đỏ hơi câu lên nói " Là chủ biên tìm người có việc."

"Tôi biết rồi, cảm ơn cô!" Niệm Hi gật đầu, buông xuống cái bút, sắp xếp tốt lại đóng bản thảo liền hướng phòng chủ biên đi tới nhưng Chu Khả vẫn đứng đó không chịu di chuyển, cô có chút không kiên nhẫn mà nhún nhún mày " Tránh đường giúp tôi một chút!"

Chu Khả hừ lạnh một tiếng, thân mình đẩy dũa vẫn không nhúc nhích, nhìn Niệm Hi vòng đường khác Chu Khả lại hừ thêm một tiếng " Thật không nghĩ cô là vợ Ninh Xuyên, quả nhiên đủ tâm cơ, đủ thủ đoạn." Chu Khả cười rộ lên, "Thật là lợi hại! Trừ bỏ Phó Ninh Xuyên còn có chủ biên yêu thích tùy thời đến đi rốt cuộc là không biết cô dùng loại thủ đoạn gì..."

Chu Khả khiêu khích nói, nàng chính là chán ghét Hứa Niệm Hi đoạt đi người nàng yêu thầm, lại được chủ biên ưu ái " Có thời gian dạy cho tôi chút ít

bản lãnh, dùng thủ đoạn gì cứ nhiên có thể khiến hai người kia quỳ dưới váy cô"

Hứa Niệm Hi vốn không muốn để ý mấy lời của Chu Khả nhưng mấy câu này thành công khơi lên lửa giận trong lòng vốn dĩ tâm trạng đã không được tốt của cô. Cong cong khóe môi, Hứa Niệm Hi giống như lơ đãng nhìn bản thảo trên bàn mình, chợt nói: "Tác giả Mỗ Thanh này quả thực lợi hại."

Mỗ Thanh là một đại thần nổi danh, Hứa Niệm Hi từ chỗ chủ biên tiếp nhận lại dự án giúp Mỗ Thanh biên tập sách mới cùng một vài cuốn Thiêm Thụ Hội.

Người Chu Khả hơi mất tự nhiên.

Hứa Niệm Hi quả nhiên biết ban đầu người biên tập là Chu Khả, cố ý nói như vậy: "Tôi nhớ rõ sách mới của Mỗ Thanh đã được bàn giao công việc xong xuôi, bất quá nghe chủ biên nói mấy cuốn Thiêm Thụ Hội đều bị làm rối tình rối mù, chủ biên rất thất vọng."

Chu Khả tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi: "Cô..."

Niệm Hi nói xong cố ý hất hất mái tóc dài, làm lơ biểu tình vui sướng khi người gặp họa của Ôn Lộ ở gần đó, vòng qua Chua Khả đi tới văn phòng: "Gặp lại sau."

Chu Khả tức giận đến phát run lại không có gì phản bác, dậm dậm chân lúc sau mới vặn eo rồi đi. Niệm Hi gõ cửa, nghe bên trong có tiếng mời vào mới đẩy cửa vào trong, "Chủ biên, tìm tôi có việc sao?" Hứa Niệm Hi đứng trước bàn công tác. Tiêu Hà đang xem bản thảo nghe tiếng liền ngừng đầu lên ôn hòa cười cười: "Ngồi đi!"

Cô theo lời ngồi xuống.

Kỳ thật Tiêu Hà cũng không có việc gì chỉ là đột nhiên nhớ tới cô liền gọi cô vào, hẳn thích Niệm Hi từ rất lâu rồi, từ lúc cô mới vào tòa soạn làm việc chắc là cũng không sai biệt lắm chỉ là vẫn luôn không nói ra.

Thuận miệng nói đến công việc Hứa Niệm Hi phụ trách làm mấy quyển sách doanh thu đều không tồi, ngoài thị trường hưởng ứng khá tốt trong đó có một cuốn vừa đưa ra mấy ngày liền bán hết, xưởng in ấn chuyển bị làm thêm sau đó dặn dò Niệm Hi chú ý một số điều trong công việc.

Lại khen thêm vài câu nói cô tiếp tục cố gắng, Tiêu Hà thật sự không tìm thêm được lời gì để nói, do dự một lúc lâu mới giống như lơ đãng mà nói: "Buổi trưa có rảnh cùng ăn một bữa cơm không?"

Hứa Niệm Hi ngăn người, nhớ tới ban nãy vừa đáp ứng Ôn Lộ cùng nàng đi ăn thử quán vịt nướng mới khai trương đành phải cự tuyệt: "Thật ngại quá chủ biên! Giữa trưa ta có chút việc..."

Tiêu Hà sắc mặt nhàn nhạt, thử thông tình đạt lý gật đầu: "Không sao, lần sau có cơ hội đi cũng không muộn."

Hứa Niệm Hi đáp ứng, nói thêm vài lời liền ra ngoài. Trờ tay đóng cửa liền thấy Ôn Lộ lén lút đứng tránh bên cạnh, vừa thấy chính mình ra tới vội đi lên kéo lấy cánh tay, nằng nhướng mày: "Có chuyện gì?"

Bị Ôn Lộ kéo về chỗ, Hứa Niệm Hi kiên nhẫn mà nghe, "Niệm Hi a, tớ cùng cậu nói," Ôn Lộ hướng văn phòng bữu môi, "Cậu hẳn biết là chủ biên... Cái đó, nếu như đã kết hôn nhớ rõ phải bảo trì khoảng cách."

Hứa Niệm Hi biết nguyên nhân vì sao nàng nói mấy lời này, ngoan ngoãn gật đầu: "Đã biết", bắt ca hai tay thực ra cô cũng làm không nổi. Ôn Lộ bật cười, tiếp tục công tác. Nàng cảm thấy chính mình là tiểu thiên sứ chuyên môn giúp Phó Ninh Xuyên, đã ngăn chặn giúp hắn một phen về sau cho dù chiều dài nàng mười lần đều không đủ!

Còn có một hội nghị nữa mới có thể tan tằm, Phó Ninh Xuyên tính toán nhấn tin cho Hứa Niệm Hi bảo nàng tự đi xe về nhà nhưng tìm đi động đồng thời cũng phát hiện quên mang theo tư liệu hội nghị, hần nhủ mày.

Bên này còn có chút việc không thể rời khỏi, hẳn không thể quay về nhà lấy, Phó Ninh Xuyên nhìn nhìn thời gian, cô đã tan tằm.

Hắn đã sớm đưa cho cô chìa khóa nhà hắn, bằng không nhờ cô hỗ trợ một chút đem lại đây?

Nghĩ tới liền làm, Phó Ninh Xuyên cầm di động quay số điện thoại lẳng lặng chờ đợi đầu dây bên kia tiếp nhận. Thực mau liền nghe thấy một cỗ âm thanh ôn hòa truyền đến: "Uy?"

chauquang: Edit xong liền đăng luôn chưa kịp xem lại câu cú càng không soát lỗi đánh máy, mọi người thấy chỗ nào không ổn thì để lại bình luận bên dưới nhé, mình sẽ sửa lại. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: An bài

Cô trả lời rất nhanh, Phó Ninh Xuyên ngẩn ra một giây mới hỏi: "Tan làm rồi sao?" Hứa Niệm nghe tiếng truyền tới liền nhẹ nhàng ừ một tiếng.

"Anh hiện tại có cuộc họp không thể đưa em trở về," hắn nói, "Mặt khác có chút chuyện định nhờ em hỗ trợ, anh để quên tư liệu họp ở bàn sách trên phòng ngủ có thể trở về lấy giúp anh được không? Chìa khóa hôm trước anh đã đưa em cầm, anh sẽ ở trường học chờ em."

Hứa Niệm Hi lúc này đang đứng trước cửa lớn tòa soạn, gió thổi bay mái tóc dài, nghe vậy liền duỗi tay ngăn cản một chiếc taxi.

"Được, còn bao nhiêu phút nữa anh mở họp?"

"Bốn mươi phút."

Bốn mươi phút cũng đủ để từ nơi này về đến nhà rồi đem đến trường học, Hứa Niệm Hi đọc địa chỉ cho bác tài rồi nhanh chóng đóng cửa xe.

"Vậy anh chờ một chút, em sẽ mau chóng đến."

"Được!" Phó Ninh Xuyên gạt đầu, cắt đứt điện thoại.

Hiện tại là thời gian tan tầm nhưng mây mẩn trên đường cũng không quá đông, vài phút liền đến cửa tiểu khu, Hứa Niệm Hi thanh toán tiền xe liền đi vào nơi ở Phó Ninh Xuyên đã sống nhiều năm, đi thang máy lên lầu. Tầng lầu không quá cao thực nhanh liền nghe âm thanh báo dừng của thang máy, Hứa Niệm Hi đứng ở trước cửa tìm trong túi, sờ soạng một lúc lâu mới tìm được một chuỗi chìa khóa.

Chưa từng mở qua đương nhiên có chút không quen. Cầm chìa khóa mở cửa liền thấy một đôi dép đi trong nhà của nữ nhân đặt ngay ngắn trên giá để dép, Hứa Niệm Hi đi vào chân sau đó lập tức hướng phòng ngủ đi đến.

Ánh sáng chiếu vào làm mọi góc ngách trong phòng ngủ đều sáng rực, cô bước nhanh đến bàn làm việc liền thấy một chồng tài liệu được sắp xếp gọn gàng. Cầm tài liệu trong tay, đối với cuộc sống một mình của nam nhân này Hứa Niệm Hi không thể không cảm thán Phó Ninh Xuyên thật sự quá sạch sẽ một chút cũng không giống cách sống vừa bẩn vừa loạn của nam sinh trong ký túc xá mà cô luôn ấn tượng. Mỗi một thứ đều được đặt một cách gọn gàng, ngăn nắp, không sợ lúc cần đến liền tìm không ra.

Chuyển mắt đến góc màn hình máy đặt trên bàn làm việc, nơi đó chỉ có một tấm ảnh chụp trong chuyến du lịch duy nhất của hai người trước khi kết hôn cũng là tấm ảnh chụp chung duy nhất. Địa phương đến cũng rất gần, hai người đứng dựa vào lan can, Hứa Niệm Hi đứng bên cạnh Phó Ninh Xuyên khẽ mỉm cười. Cô còn nhớ rõ bức ảnh này là hắn nhờ khách du lịch chụp hộ, hắn nói cảnh đẹp như vậy không chụp làm kỉ niệm chẳng phải quá tiếc hay sao? Sau đó nàng cũng không nghĩ tới tìm hắn xem bức ảnh này. Lúc này nhìn tới liền vươn tay cầm bức ảnh lên.

Trên ảnh chụp nữ nhân cười ôn hòa mà rụt rè mà nam nhân đứng bên cạnh lại không nhìn thẳng vào ống kính, một đôi mắt đen nhàn nhạt nhìn sùnn mặt cô.

Ảnh chụp đúng lúc bắt được khoảnh khắc này. Cô không nghĩ tới hắn lại nhìn mình.

Khi Niệm Hi đang miên man suy nghĩ, di động đột nhiên vang lên khiến cô không tránh khỏi giật mình, vội vàng trả bức về vị trí cũ, cầm điện thoại lên tiếp cuộc gọi đến.

"Tìm được rồi sao?" Người gọi là Phó Ninh Xuyên, Hứa Niệm Hi ừ một tiếng, dưới chân hướng cửa phòng đi ra.

"Em hiện tại ra cửa, thực nhanh liền đến."

"Không cần gấp gáp, còn khoảng nửa giờ." Phó Ninh Xuyên trầm mặc vài giây, "Trên đường chú ý cẩn thận."

Động tác đi giày ngừng một chút, trong đầu không khỏi nhớ đến ánh mắt hắn nhìn cô trong bức ảnh chụp, hồi lâu mới ừ một tiếng cắt đứt điện thoại.

Có lẽ không cần thận xoay đầu, cô hà tất phải suy nghĩ nhiều như vậy.

Lúc Hứa Niệm Hi đưa tới chỉ còn khoảng 15 phút, Phó Ninh Xuyên để cô ngồi lên ghế, chính mình thì đi rót cho cô một cốc nước.

"Hội nghị sẽ không quá dài, ở chỗ này chờ ta?" Hắn đặt ly nước trước mặt cô, ánh mắt thâm thúy tràn ngập dò hỏi.

Cô giật mình.

"Cứ như vậy đi!" Hấn cầm tư liệu hướng cửa đi ra, quanh đầu nhìn cô nói: "Đợi một chút chúng ta cùng nhau ăn cơm."

Đóng cửa lại, căn phòng nhảy mất liền trở nên an tĩnh, chỉ còn tiếng điều hòa thổi gió giúp cô đuổi bớt đi một đường nhiệt khí, Hứa Niệm Hi ngồi yên một lát liền thấy chán, đành chơi máy tính của hấn giết thời gian. Phó Ninh Xuyên quả thực sống rất có trật tự hơn nữa lại là một nam nhân chú trọng sạch sẽ, không chỉ có nhà cửa thu dọn thực tốt đến văn phòng cũng rất sạch sẽ.

Nhàm chán xem một ít tin tức mới nhất, thời gian liền nhanh chóng qua đi.

Hội nghị rất mau liền bắt đầu, chỉ là một hội nghị nhỏ trong khoa báo cáo tổng kết trước khi tiến hành công tác dạy học. Phó Ninh Xuyên đã báo cáo xong liền ngồi tại vị trí nghe các thầy cô khác. Bọn họ đều là lão sư ngành kỹ thuật, nam lão sư là chủ yếu, nữ lão sư không phải không có nhưng thật ra rất ít, chuyên ngành dạy cũng có chút hơi hướng khoa học tự nhiên.

Hội thực thực nhanh đã diễn ra một nửa, càng đến gần thời gian tan hội nghị Phó Ninh Xuyên càng mất kiên nhẫn.

Hứa Niệm Hi ở trong văn phòng chỉ cách hấn một dãy hành lang, ở trong phòng làm việc của hấn chờ hấn tan làm. Điều này làm Phó Ninh Xuyên thật sự cao hứng thậm chí lúc cuộc họp diễn ra có chút thất thần cũng may không bị ai nhận ra.

Thật vất vả chờ đến lúc tan họp, hấn là người đầu tiên đi ra ngoài làm rất nhiều lão sư thấy khó hiểu. Bình thường đều là hấn ra chậm nhất, hôm nay như thế nào liền gấp như vậy?

Hứa Niệm Hi xem trang web một lúc liền nằm chán, cô đứng bên cửa sổ quan sát, vị trí văn phòng hấn quả thực không tồi, từ cửa sổ troog ra có thể thấy được sân cỏ lớn xanh biếc, có không ít học sinh qua lại.

Nhìn một chút liền thất thần, có người tiến vào cũng chưa phát hiện, mấy nữ sinh đến tìm Phó lão sư không nghĩ tới lại thấy một nữ nhân đáng người mảnh khảnh.

"Cái kia..." Trong một phút xuất thần Hứa Niệm Hi đột nhiên hoàn hồn xoay người đối mặt.

Nữ sinh có chút khần trương, vốn là muốn tìm Phó lão sư bàn giao một số công tác được phân công nhưng nhìn đến gương mặt xa lạ trước mắt tự nhiên nghĩ đây cũng là lão sư trong trường, nói không chừng là do mình chưa thấy qua.

Hứa Niệm Hi tự nhiên cũng hiểu được, đậm đậm cười: "Ta không phải lão sư trường này."

Nữ sinh gật gật đầu, nhẹ nhàng thở ra, khẩu khí cũng trở nên dịu dôi chút, thấy cô ở trong văn phòng Phó Ninh Xuyên đương nhiên hai người quen biết nhau vì thế liền đem tư liệu đặt ở trên bàn làm việc.

"Nếu thế chờ Phó lão sư trở về giúp chúng em nói một chút lần trước chưa xong hiện tại đã bàn giao xong xuôi."

Hứa Niệm Hi gật đầu: "Được!"

Rõ ràng chuyện này mấy nữ sinh liền tính toán rồi đi nhưng một cô bé cột tóc đuôi ngựa bỗng nhiên xoay người lại đối với Hứa Niệm Hi nheo nheo con mắt nghi hoặc, nhấp nháp môi hỏi: "Chị, chị là... người ấy của Phó lão sư sao?"

Lời này làm Hứa Niệm Hi có chút ngại, biểu tình có chút cứng đờ, im lặng vài giây cô mới hơi hơi mỉm cười: "Ta là... Phó thái thái."

Cũng không tính toán sẽ giấu diếm, cô thực rõ ràng nói ra mối quan hệ với Phó Ninh Xuyên. Nữ sinh gật mình, ánh mắt không khỏi có chút thất vọng, nàng đang muốn rồi đi liền thấy Phó lão sư xuất hiện ở cửa.

"Chào Phó lão sư." Mấy nữ sinh ngoan ngoãn chào một tiếng, Phó Ninh Xuyên gật gật đầu, thần sắc thực lạnh nhạt, hấn thấy cô đang ngồi trên bàn làm việc vì thế nghiêng người tránh cho mấy nữ sinh rời đi. Văn phòng chỉ còn lại hai người, Hứa Niệm Hi thấy hấn chậm rãi đến gần, ngón tay cuộn lên cur nhiên có chút khần trương, không biết vừa rồi cô trả lời có bị hấn nghe thấy không...

"Hội nghị kết thúc rồi?" Vì tránh cho xấu hổ, cô thuận miệng tìm cái đề tài.

Phó Ninh Xuyên e hèm, dọn dẹp lại giấy tờ trên bàn sau đó cầm điều khiển từ xa tắt điều hòa, khóa kỹ cửa sổ, cầm lấy áo khoác treo trên ghế/

"Đi thôi!"

Hứa Niệm Hi có chút ngốc ngốc hỏi: "Đi chỗ nào?"

Trong mắt ẩn sâu tiếng cười, Phó Ninh Xuyên nhìn thấy biểu tình này thực sự cảm thấy rất đáng yêu nhưng lại nhịn xuống cảm giác xúc động muốn xoa xoa đầu cô vì thế sửa thành nắm lấy cổ tay cô, nhàn nhạt trả lời:

"Đương nhiên là... mang Phó thái thái đi ăn cơm."

"..." Hứa Niệm Hi đỏ mặt.

Hai người đi tới một quán bún thịt nướng, Hứa Niệm Hi không thích ăn sáng vì thế Phó Ninh Xuyên giúp cô kêu chín phần chín. Bún thịt nướng thực nhanh đã dọn lên, Phó Ninh Xuyên cầm đĩa của cô đặt trước mặt mình, dùng dao nĩa xắt thành từng khối từng khối vừa ăn sau đó mới đổi trở về.

Căn bản không cần chính mình tự làm, Hứa Niệm Hi im lặng ăn từng khối bún thịt nướng ướp hồ tiêu, ngực tràn đầy thỏa mãn.

Con nước xong xuôi Phó Ninh Xuyên liền đưa cô về nhà, nương theo bóng đèn già soi cầu thang hai người đi tới chỗ trọ của cô. Tới tầng nhà mình liền thấy dì Lý kỳ quái đi qua đi lại: "Dì Lý, đi làm sao lại đứng ở chỗ này?"

Dì Lý nhìn thấy biểu tình nghi hoặc của cô, đôi mắt trộm ngó nam nhân cao lớn phía sau rồi sau đó không đổi sắc mặt mà nói dối: "Dì tới tìm con nói chút chuyện."

Hứa Niệm Hi gật đầu.

"Chú dì muốn đi dân ra nước ngoài, ngày mai liền đi, căn nhà này liền không thể cho con thuê được nữa..." Dì Lý giải thích, "Chuyện này quyết định gấp, cho nên con..."

Dì Lý ngưng ngưng cười, Hứa Niệm Hi thực hiểu ý tiếp lời: "Như vậy sao, cháu lập tức đi thu dọn đồ đạc."

Dì Lý gật đầu.

Hứa Niệm Hi lấy chìa khóa ra mở cửa, nếu không nghe thấy tiếng giày phía sau Hứa Niệm Hi cơ hồ đều đã quên còn có Phó Ninh Xuyên, cô ngã xuống ghế sofa, nhìn lên trần nhà. Đột nhiên chuyển gấp, cô phải đi chỗ nào ở qua đêm nay?

Phó Ninh Xuyên ngồi lên một cái ghế khác, trong lòng không ngừng tán dương kỹ năng diễn xuất của dì Lý quả thực rất đạt, nếu không phải hẳn biết rõ sự tình không chừng cũng sẽ bị lừa.

Không sai, việc này là do Phó Ninh Xuyên an bài. Con trai dì Lý đúng lúc lại là học sinh của Phó Ninh Xuyên, muốn bịa đặt một cái lý do nào đó để làm Hứa Niệm dọn đi quả thực là chuyện quá dễ dàng.

Nghĩ đến điều này, khoe môi hẳn hơi giật giật, nhân lúc cô không thấy liền cười trộm sau đó giống như lơ đãng hỏi: "Niệm Hi, dọn đi luôn sao?"

Hứa Niệm Hi quay đầu nhìn hẳn gật đầu.

"Cái này... Hôm nay thời gian cũng không còn sớm, em ở lại khách sạn khiến anh cũng không yên tâm..." Hẳn nhàn nhạt đề nghị "Hay là tới nhà của anh đi!"

Cô sững sờ.

"Bây giờ thuê phòng tạm lại cũng không tiện", Hẳn tiếp tục hướng dẫn từng bước: "Ở nhà đi, vừa lúc hiện tại tại đem đồ đạc chuyển qua luôn."

Hứa Niệm Hi phát hiện, trừ bỏ phương án này cô thật sự không có lựa chọn nào khác. Đừng nói khách sạn, trên mạng luôn cảnh báo khách sạn như thế nào như thế nào, cô yêu sạch sẽ như vậy cũng không muốn ở tại nơi vô số người ở qua dù là đôi chăn nệm. Xem ra chỉ còn mỗi biện pháp dọn đến nhà hẳn. Hứa Niệm Hi đáp ứng liền nhanh chóng thu dọn đồ đạc.

Này là phong thuê nên cũng không có đồ dùng gì của chính mình bởi vậy cũng không cần chuyển bằng xe. Phó Ninh Xuyên đi theo cô vào phòng ngủ hỗ trợ thu dọn quần áo cùng một ít đồ đạc.

Đồ vật từng món đều được thu dọn hoàn chỉnh, Hứa Niệm Hi đem mấy quyển sách trên bàn bỏ vào trong túi, không biết sao tay cầm không chắc, một quyển sách suýt nữa rơi xuống đất, Hứa Niệm Hi theo bản năng bắt lấy, lại có một tấm ảnh rơi từ trong đó ra. So với Hứa Niệm Hi nhanh tay hơn, hẳn khom lưng nhặt lên.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuyên Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chuyển nhà

Ảnh chụp được giữ thật tốt, hiển nhiên là được chủ nhân dùng tâm tư cất giữ hoặc là căn bản không ngó tới, Phó Ninh Xuyên liếc nhìn ảnh chụp một nam

tử cao lớn, trên mặt không có biểu tình gì nhiều, hơi cong khỏe miệng lại mang theo chút tà tử, hần mặc một chiếc áo sơ mi trắng cùng một chiếc quần dài màu đen, dựa vào lan can phía sau nhìn thẳng vào ống kính. Ảnh chụp chỉ có duy nhất mình hần, liền cả người qua đường cũng không có, Phó Ninh Xuyên Xuyên ngược mắt trộm nhìn cô một chút, vẫn chưa nói cái gì.

"Đưa cho em đi!" Lúc tấm ảnh rút ra, Hứa Niệm Hi kinh ngạc một chút, cô cứ nhiên quên mất trong quyển sách này còn kẹp ảnh chụp, còn tưởng là ảnh chính mình trước đây nhưng hiển nhiên không phải. Nhìn vào nam nhân trong tấm ảnh, Hứa Niệm Hi mặt không biểu tình bắt đầu xé rách, ảnh chụp bị xé rất nhỏ, cô thẳng tay ném toàn bộ vào thùng rác.

Đều là quá khứ, căn bản không cần lưu lại chút hoài niệm này.

Đồ đạc đã thu dọn tốt, Hứa Niệm Hi nhìn xung quanh, ở nơi này lâu như vậy căn bản giờ phải dọn đi vẫn là có chút không nỡ.

"Đi thôi!" Sau một lúc trầm mặc, cô xách theo túi đồ dẫn đầu đi ra ngoài. Phó Ninh Xuyên đi theo phía sau, trong tay cầm giúp cô hai rương đồ nặng hơn.

Hai người khóa cửa xong, dì Lý vẫn còn ở bên ngoài chờ, Hứa Niệm Hi đi qua đưa chìa khóa cho chủ nhà.

"Nhanh như vậy sao?..." Dì Lý xoa xoa hai bàn tay, cười cười nói.

Hứa Niệm Hi vâng một tiếng: "Cháu đã dọn phòng xong xuôi rồi, chìa khóa đưa lại cho dì, chúc chú dì sống hạnh phúc, vui sướng."

Dì Lý liên tục gật đầu, Hứa Niệm Hi ngẩng lên cũng không còn lời gì để nói liền cười cười tính toán rồi đi, chủ nhà nhìn theo hai người thẳng đến khi ra khỏi cửa.

Rương lớn đặt ngay ngắn trong cốp xe, Hứa Niệm Hi xách theo túi đồ ngồi vào ghế phó lái, hần cũng an vị xong xuôi, nhìn kính chiếu hậu bắt đầu lái xe. Trước mắt thấy chính mình cách nhà trọ ngày càng xa cho đến khi khuất hẳn. Trong đầu cô thực loạn cũng không biết chính mình đang suy nghĩ cái gì. Lúc này sắc trời chưa tối hẳn, ánh hoàng hôn chiếu lên cửa kính có chút mong lung lại ngọt ngào.

Xe dừng đèn đỏ một phút liền tiếp tục vững vàng chạy trên đường, Hứa Niệm Hi từ nãy đến giờ vẫn ngồi yên không nhúc nhích, đương nhiên là đang suy nghĩ chuyện vừa rồi. Rõ ràng khi thấy tấm ảnh đó, cô quan sát hần hơi nhẩn nhẩn mà nhưng vì cái gì không hỏi cô người trong tấm ảnh là ai? Hứa Niệm Hi không biết vì sao trong đầu luôn rối rắm chuyện này, trong suy nghĩ của cô hai người nếu đã kết hôn mặc kệ có hay không tình cảm đều phải trung thực với nhau.

Cô chưa từng nghĩ mình định bắt cả hai tay, tự nhiên cũng không muốn bị hiểu lầm.

"Vừa rồi,..." Cô thanh thanh giọng nói, cũng mặc kệ Phó Ninh Xuyên có nghe thấy hay không liền muốn nói rõ ràng, "Là bạn trai cũ của em bắt quá cũng đã chia tay được mấy năm rồi," Hứa Niệm Hi nhấp môi, lại tiếp tục "Đều là người ngoài."

Cái gọi là bạn trai cũ tự nhiên đã là quá khứ, hơn nữa những chuyện hần làm trong quá khứ làm cô không nghĩ được lý do chính đáng nào để quay lại. Dòng suy nghĩ qua đi, Hứa Niệm Hi nghe hần ừ một tiếng rồi sau đó lại tiếp tục "Đều là người ngoài, vì cái gì muốn anh quan tâm?"

Cô hoàn toàn im miệng không nói.

Tối nhà mới, Hứa Niệm Hi vội vàng thu thập đồ đạc, cũng không nghĩ đến chuyện cùng hần ngủ chung một cái giường vì thế cô tự giác mà vào phòng dành cho khách. Căn phòng đã có sẵn chăn nệm, chỉ cần sắp xếp xong đồ đạc liền tốt, Hứa Niệm Hi ngồi ở mép giường, nhớ tới buổi tối mấy ngày trước ở trên này lăn lộn liền có chút không thể nhìn thẳng. Nhưng chung quy vẫn là muốn ngủ, cô yên lặng thờ dài một tiếng bắt đầu từ trong rương hành lý lấy quần áo.

Cửa chỉ khép hờ, để lại một khe hở.

Phó Ninh Xuyên đứng ở cửa, hần không có vào trong giúp cô cũng không có về phòng đi làm chuyện của mình, cứ như vậy đứng trước cửa phòng dành cho khách, thông qua khe hở lén lút mà nhìn lén. Vợ của hần chính thực dọn vào nhà, tuy rằng còn chưa cùng giường nhưng đã là một bước tiến lớn.

Cô thu thập mọi thứ rất có trật tự, từ góc nhìn Phó Ninh Xuyên đang đứng có thể vừa vặn thấy được dáng vẻ phía sau của cô, dáng lưng nữ miều hơi cong, một vài sợi tóc rũ xuống bên thái dương. Thu thập xong xuôi trời cũng đã tối, hai người đều đã ăn cơm liền tính toán cùng nhau ra ngoài một chút.

Nhà của Phó Ninh Xuyên có vị trí rất tốt, vừa đứng trung tâm thành phố, giao thông hay phương tiện đi lại cũng thực tiện. Hai người chậm rãi đi cạnh nhau, không dựa gần, cũng không có nắm tay. Phó Ninh Xuyên ăn mặc thoải mái tay bỏ vào trong túi quần, ánh mắt luôn làm bộ không để ý nhưng thực ra luôn dừng trên người nữ nhân yên tĩnh bên cạnh.

Hần thực sự không thú vị chút nào sao? Vì cái gì cô ngay cả một câu cũng không chủ động mở miệng? Chẳng lẽ là đối diện với hần liền không nói nên lời?

Điều này làm Phó Ninh Xuyên cảm thấy là một vấn đề nghiêm trọng, vợ chồng với nhau sao lại có thể suốt một đường đều không nói một tiếng, vì thế hần che miệng ho nhẹ, giống như lơ đãng mà chuẩn bị mở miệng.

"Em..." Lời nói còn chưa xong liền thấy người không nên thấy, Phó Ninh Xuyên sắc mặt chợt chuyển lạnh lùng nhìn Chu Khả đang vui vẻ đi tới, trong lòng có vẻ không kiên nhẫn khi bị quấy rầy.

"Thật trùng hợp!" Chu Khả hôm nay đi dạo một chút không nghĩ tới liền gặp được người mình thăm mếu, nàng một mặt đầy tươi cười tự giác lơ đi Hứa Niệm Hi bên cạnh. Chu Khả lời này là đang nói với mình Phó Ninh Xuyên đáng tiếc hẳn cũng không muốn tiếp lời bởi vậy cũng chưa nói cái gì.

Điều này làm Chu Khả vô cùng xấu hổ nhưng nàng là một nữ nhân khôn khéo biết tiến biết lùi, không hề tức giận chào hỏi một lần nữa: "Tần bộ sao? Hôm nay thời tiết không tôi thích hợp đi ra ngoài giải tỏa."

Như cũ không ai nói chuyện.

Chu Khả cũng được coi là một nữ nhân có mị lực, thường ngày đi trên đường đều sẽ có nam nhân quay đầu nhìn vài lần chỉ có nam nhân trước mắt chưa từng thưởng thức nàng, đến một câu cũng không muốn cho nàng thể diện. Chu Khả cảm thấy thật mất mặt. Đầu óc xoay chuyển tính toán lúc này mới một vài chủ đề nam nhân hứng thú nhưng thực hiện nhiên Phó Ninh Xuyên thực không cho mặt mũi dặt tay Hứa Niệm Hi vòng qua người nàng rời đi.

"Nếu Chu tiểu thư không có chuyện gì chúng ta liền đi trước."

Phó Ninh Xuyên không nghĩ sẽ tiếp tục đứng đó nghe Chu Khả nói chuyện, hẳn khó lắm mới có cơ hội cùng vợ nhà mình cùng ăn tối sau đó lại tần bộ không thể để kẻ không thức thời quấy rầy. Cầm lấy tay Hứa Niệm Hi, hẳn nhắc chân chuẩn bị vòng qua người kia nhưng Chu Khả làm sao để hai người rời đi, mặt mang theo ý cười nhưng ánh mắt lóe lên sự ghen ghét, duỗi ta ngăn nhai người dừng lại, nàng cuốn cuốn đuôi tóc, tầm mắt dừng trên người Hứa Niệm Hi:

"Tôi có một số việc muốn nói với Niệm Hi, có thể mượn cô ấy nói vài lời được không?"

Phó Ninh Xuyên tất nhiên không muốn, âm thanh lạnh lùng nói: "Chu tiểu thư nếu có chuyện gì cứ việc nói thẳng, tôi là chồng của cô ấy nghe một chút chuyện vẫn là có tư cách đi!"

Chu Khả sắc mặt xấu hổ, một bụng lời nói chưa kịp xuất đã bị một tiếng "chồng" chặn ngược vì thế hung hăng liếc Hứa Niệm Hi một cái.

"Nếu Phó tiên sinh không chịu nhượng bộ vậy ta cũng liền nói thẳng", sau một lúc lâu nàng mỉm cười, tay miết miết màu son đỏ tươi trên môi, tầm mắt lại một lần nữa dừng trên người Hứa Niệm Hi "Ta là muốn nói chính mình đang làm thực tốt Mỗ Thanh thư cùng Thiêm Thủ Hội lại bị chủ biên cố ý để lại cơ hội tốt này cho cô, hẳn đều không cho người khác liền cho cô, cô nhìn xem chủ biên đối với cô xem ra thực tốt!"

Lời này ngoài mặt thì khích lệ kỳ thật là muốn bỏ đá xuống giếng, Chu Khả nói xong cười đắc ý: "Tôi đã xong, lần sau gặp mặt!"

Nàng xoay người rời đi, Phó Ninh Xuyên nắm tay Hứa Niệm Hi chuẩn bị tiếp tục tần bộ liền nghe người bên cạnh vẫn luôn trầm mặc cất tiếng nói nhàn nhạt đáp lễ người sau lưng: "Tôi đương nhiên sẽ quý trọng cơ hội chủ biên cho ta, không giống người nào đó làm rối tinh rồi mù khiến chủ biên đối với khách hàng thực ngưng." "

Nói Xong cô cũng không đợi Chu Khả phản ứng liền chủ động nắm tay Phó Ninh Xuyên đi về hướng bên trái, hai người đi một hồi lâu mới nghe đằng sau có tiếng dậm chân đầy bức bối, Hứa Niệm Hi không phúc hậu mà cười ra tiếng.

Thình thoảng đáp lễ lại cũng thực sự thú vị!

Tâm tình Hứa Niệm Hi rất tốt, trong miệng khẽ ngâm một điệu nhạc, Phó Ninh Xuyên một đường làm mặt lạnh đi theo nhưng thực ra đang lén lút nhìn nữ nhân cao hứng trước mắt.

Vợ hẳn thật uy vũ!

Hai người đi một đoạn Hứa Niệm Hi liền thấy bên đường có người bán kẹo bông gòn, cô vẫn luôn rất thích loại kẹo ngọt ngào này ánh mắt lộ rõ khát vọng tính toán đi qua mua nhưng đoạn đường này có chút đông, Hứa Niệm Hi bị hấn ấn ở tại chỗ chờ đợi còn mình thì xuyên qua dòng người hối hả đi tới đối diện.

Nhìn hẳn xếp hàng, nhìn hẳn mua đồ ăn cho cô, trong ngực nàng hiện lên một cảm giác ấm áp khó nói. Kỳ thật bên cạnh có thêm một người cũng không có gì không tốt.

Đang lúc miên man suy nghĩ, bên cạnh liền xuất hiện thêm một người, giọng nói bén nhọn làm cô nhảy dựng "Nam nhân kia là ai?"

Cô hoàn hồn, người trước mắt chính là người mẹ kế chán ghét của cô, Hứa Niệm Hi nhăn mày lại, khẩu khí có chút không tốt: "Di nói ai?"

Lư Văn Tuệ đi dạo phố không nghĩ tới liền thấy một người gọi là con gái cùng một nam nhân khác nắm tay tần bộ, trong lòng nàng chỉ có một người con rể là Lạc Sanh, tất nhiên là không cao hứng.

"Nói ai?" Lư Văn Tuệ chỉ vào đường cái đối diện, cất tiếng cười châm chọc:" Hứa Niệm Hi, di nói cho con biết, di đã sớm nói qua con muốn làm gì ta đều không quản nhưng nhất thiết phải cùng Lạc Sanh kết hôn, có nghe thấy không!"

Bốn tiếng cuối cùng cố tình cường điệu, đáng tiếng Hứa Niệm Hi thực sự chưa từng để trong lòng, vốn dĩ ngày trước đã bị Lư Văn Tuệ làm phiền, lúc này cô tâm tình vui vẻ muốn tần bộ một chút liền bị người mẹ kế này phá hư.

"Đi nói cho con biết, dù là mẹ kế nhưng trên pháp luật ta cũng là mẹ con!" Lư Vân Tuệ cười lạnh, liếc mắt nhìn sang bên đường một cái liền đi khỏi.

Hứa Niệm Hi đứng tại chỗ liền đến cả Phó Ninh Xuyên đứng trước mặt cô cũng không chú ý.

"Ăn đi!" Nhìn kẹo bông gòn xuất hiện trước mắt, Hứa Niệm Hi giật mình, ngược mắt thấy sắc mặt hần nhàn nhạt, buồn bực trong lòng liền tan hơn nửa. Đến tốt cùng cô vì cái gì phải để đám người rùa phá hỏng tâm trạng?

Hít một hơi, cô tiếp nhận kẹo bông gòn ăn một chút, còn hỏi hần có muốn hay không. Cô biết hần không thích ngọt cũng chỉ hỏi tượng trưng nhưng hần thực sự cúi đầu, đôi mắt đen nhìn thẳng cô.

Hứa Niệm Hi có chút thần thờ tự giác dùng tay lấy kẹo đưa đến miệng hần, kẹo bông mềm mại nhanh chóng hòa tan, ngón tay tức khắc cảm nhận được độ ẩm trong miệng hần, còn có chút ướt.

Tay cô run lên, giấy tiếp theo liền bị hần văng văng nắm lấy.

chauquangg: Edit xong liền đăng nên mình vẫn chưa soát lại câu cú hay lỗi chính tả, nếu muốn lưu loát hơn chắc phải chờ mình edit hoàn mới ngồi xuống beta lại từ từ. Nếu các bạn thấy có gì chưa ổn thì bình luận góp ý cho mình nha! À đừng quên vote để mình có động lực ra chương mới mỗi ngày nhé. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Hôn Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Bảo hộ

Thời điểm tay bị hần cầm lấy, Hứa Niệm Hi nghe thấy tiếng tim mình hẫng một nhịp, cô cho rằng hần sẽ làm gì đó lại chỉ thấy Phó Ninh Xuyên lấy ra khăn giấy nhẹ nhàng cẩn thận lau từng ngón tay cho cô.

"Anh..."

"Nhanh ăn đi!" Hần thật sự chỉ lau tay cho cô, thời điểm ném khăn giấy vào thùng rác còn không quên chỉ chỉ kẹo bông gòn: "Không cần dùng ngón tay ăn, ngón tay có vi khuẩn."

"...Nga!" Cô cứng đờ gật đầu, song vai bên cạnh hần tiếp tục bước về phía trước.

Có vi khuẩn? Vừa rồi là ai ăn tới kẹo bông trên tay cô?

Kẹo bông gòn không nhiều, Hứa Niệm Hi ăn xong liền ném cái que vào thùng rác, cảm thấy thời gian tản bộ không sai biệt lắm liền không hẹn mà cùng hướng bước chân về phía tiểu khu.

"Người vừa rồi là ai vậy?" Suốt một đường trầm mặc bỗng nhiên nghe giọng nói của hần liền khiến cô ngẩn người, ngẩng đầu lên. Người vừa rồi? Là người mẹ kế tốt Lư Vân Tuệ của cô à!

"Là mẹ kế của em." Nhắc tới người đáng ghét, Hứa Niệm Hi liền có chút rầu rĩ không vui đá đá hòn đá nhỏ dưới chân. Kỳ thật cô cùng Phó Ninh Xuyên kết hôn rất nhiều người đều biết nhưng cả hai đều không nói cho cha mẹ, cô không biết nguyên nhân của Phó Ninh Xuyên là gì nhưng nguyên nhân của cô chính là người mẹ kế này. Là cái nữ nhân suốt ngày nghĩ gả cô cho Lạc Sanh, nếu biết cô đã kết hôn không chừng vác dao chém chết cô đi! Nhưng dù sao cũng đã kết hôn, bà ấy có thể làm gì cô?

"Là vậy." Phó Ninh Xuyên gật đầu, trong lòng đem bộ dáng nữ nhân kia nhớ rõ. Hần nhìn ra cô không thích người mẹ kế này nhưng tốt xấu gì trên pháp luật cũng là mẹ hợp pháp, hần làm con rể, lễ phép cơ bản nhất vẫn là phải ra mặt. Phía trước đèn đỏ nhảy số chuyển sang xanh có mấy người đi bộ không biết hấp tấp gì đụng phải Hứa Niệm Hi một chút, cô lao đảo thiếu chút nữa là té ngã.

"Uy!" Cô cố gắng chấn định thân mình đứng vững, ngẩng đầu lên người đâm cô đã sớm không thấy, cô nhần nhần mảy, ngay lúc này Phó Ninh Xuyên tiến đến gần.

"Đi thôi!" Cánh tay đang buông bị Phó Ninh Xuyên cầm, Hứa Niệm Hi theo bản năng theo sau, rõ ràng trên đường phố ồn như vậy bên tai lại chỉ vang lên tiếng ong ong không rõ ràng. Đốt ngón tay hần rất dài, đôi tay thon dài nhẹ nhàng chế trụ bàn tay mảnh khảnh của cô, cảm giác thật ấm áp, thật bình yên, một đôi bàn tay to đắt cô như vậy tuy nói tương lại mịt mờ không rõ nhưng lại khiến cô an tâm vô cùng.

Thất thần xong cũng là khi đã qua đường cái, hần lại không có buông tay cô ra, kỳ thật khoảng thời gian trước kia hai người yêu đương vẫn luôn thực đậm nhạt, đừng nói hôn môi, ngay cả nắm tay cũng rất ít cho nên lúc này mới làm tư tưởng cô bất giác suy nghĩ nhiều.

Đến tiểu khu, bầu trời liền muốn đổ mưa, quả nhiên hai người mới bước vào hiên che, bên ngoài không báo trước liền mưa to tầm tã, cô ở thang máy vẫn nghe thấy tiếng mưa vang dội, thâm cảm than vận khí hai người thực tốt.

Về đến nhà chuyện thứ nhất là tắm rửa, căn phòng dành cho khách của Hứa Niệm Hi không có phòng tắm độc lập chỉ có thể đi đến phòng khác mà Phó Ninh Xuyên lại có phòng tắm riêng. Cởi quần áo xong liền bước vào bồn tắm, làn nước ấm áp khiến cả người cô được thả lỏng, thoải mái mà thờ dài.

Ngâm mình một chút, Hứa Niệm Hi chuẩn bị xoa sữa tắm liền phát hiện mình để ở nhà cũ định qua đây sẽ mưa. Đờ trán, cô quả thực đối với mình không còn lời gì để nói, nhìn khắp phòng tắm một vòng, tắm mất lướt qua mấy cái chai trên giá. Nhân hiệu sữa tắm thực quen mắt, là loại trước giờ cô vẫn quen dùng, Hứa Niệm Hi từ trong nước đứng lên, ngon tay vurun ra cầm lấy cái chai.

Còn chưa có hủy niêm yết, quả nhiên là hoàn toàn mới, cô biết không phải mình mua mà là Phó Ninh Xuyên. Chuyện này chính cô cũng đều đã quên, hần cư nhiên chú ý tới. Hứa Niệm Hi cũng không biết trong ngực tồn tại cảm xúc gì, cô mơ mơ hồ hồ xoa sử tắm nhưng suy nghĩ đã bay lên không trung. Tắm rửa xong bên ngoài trời vẫn chưa ngớt mưa, Hứa Niệm Hi đổi áo ngủ xong xuôi liền đi ra khỏi nhà tắm, phòng khách thực an tĩnh, cô nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng trở về phòng cho khách. Đứng trước cửa sổ lau tóc, chờ tóc gần khô, cô đem khăn đặt trên giá.

Không biết hần ở cách vách hiện tại đang làm cái gì?

Thực ra phòng cho khách và phòng ngủ chính rất gần, chỉ cách một bức tường, cô mỗi lần tưởng tượng hần đang ở cách vách liền không kìm được mà tìm đập loạn nhịp. Không biết khăn trương vì điều gì, tóm lại chỉ cần thân cận với hần cô liền sẽ như vậy, hai người nhận thức không lâu, nói thật Hứa Niệm Hi đối với Phó Ninh Xuyên cũng chưa có mấy phần hiểu hết, tỷ như thói quen sinh hoạt của hần, tỷ như sở thích của hần, thích ăn gì, ghét gì toàn bộ cô đều không biết.

Nghĩ đến đây cô cũng cảm thấy chính mình thật thất bại, đã gả cho hần rồi nhưng hiện tại cô cái gì cũng không rõ. Lặng lặng đứng một lát, Hứa Niệm Hi cảm thấy tóc khô không sai biệt lắm liền dựa vào đầu giường, cô có chút bản thảo cần chỉnh sửa, vừa lúc hiện tại có tự do. Trên giấy chỉ chút những chữ là chữ làm cô đau đầu lại không thể không nhìn kỹ, còn phải dùng bút đỏ đánh dấu câu có vấn đề, thật sự không thể sai sót.

Cũng không biết xem bao lâu, chợt nhận ra bên ngoài đã ngừng mưa, cô buông bản thảo trong tay, xoa xoa đôi mắt có chút nhức. Miệng có chút khát, cô xuống giường xỏ dép, mới vừa mở cửa liền nghe thấy âm thanh ấm trà nhẹ nhàng va chạm, cô ngẩng đầu vừa lúc chạm phải đôi mắt nâu bình tĩnh mà thâm thúy của hần. Phó Ninh Xuyên cũng đang nhìn nàng, ngón tay thon dài đang nắm một chiếc cốc pha lê, xem ra cũng là khát nước muốn uống một chút, Hứa Niệm Hi sừng sột một giây lúc sau khóe môi cũng cong lên cười khẽ hướng hần đi đến.

Trong ấm trà là nước sôi để nguội, thực ra trong nhà cũng có trà nhưng cả hai đều tương đối thiên vị nước sôi để nguội. Đổ một ly, cái miệng nhỏ uống từng ngụm từng ngụm, trong lúc uống cũng không có nghe thấy hần phát ra âm thanh nào.

"Còn chưa ngủ?"

Ly nước mới vừa buông, cô tinh thần trở về ngủ liền nghe thấy nhàn nhạt thanh âm phía sau, cô giật mình đáp: "Vâng, mới vừa sửa xong bản thảo, hiện tại liền ngủ."

Phía sau không có thanh âm đáp lại, Hứa Niệm Hi thấy có chút kỳ quái, vừa mới quay đầu lại liền thấy hần từ phòng ngủ đi ra, trong tay còn cầm một lọ... thuốc nhỏ mắt.

"Lại đây!" Hần đứng trước sô pha, ánh mắt trầm tĩnh, Hứa Niệm Hi ngăn người ngoan ngoan đi qua, ngồi xuống chỗ hần chỉ. Cô thực ra không nghĩ hần sẽ tra thuốc nhỏ mắt cho cô, đôi mắt mở lớn, có chút sợ hãi nhìn mũi nhọn của bình thuốc ngày càng tiến gần. Cô bắt lấy tay hần, từ trong tay cầm lấy lọ thuốc: "Đề em tự làm." Cô cười cười, nghĩ đến cái gì liền vội vàng khăn trương giải thích: "Cái kia, em không phải ghét bỏ anh, mũi nhọn bình thuốc khiến em có chút sợ hãi..."

Cô nắm tóc, thần sắc có chút xấu hổ, cô lúc này khiến tâm tình Phó Ninh Xuyên thực tốt, hần gật đầu ừ một tiếng, chờ cô tra thuốc xong nhắm mắt lại, nghĩ một chút ngón tay liền nâng lên mát xa huyệt Thái Dương cho cô. Tay nghề của hần không tồi, mát xa thực thoải mái nhưng lúc đầu Hứa Niệm Hi có chút bị dọa sợ. Chỉ mát xa một phút đồng hồ, cô liền cảm thấy thần khí thanh sáng (ý là thanh thần, sáng khoái ấy mình thấy để nguyên có chút tốt hơn), đôi mắt cũng không nhức mỏi, cô duỗi tay nắm lấy ngón tay hần.

"Tốt hơn rồi." Cô đứng dậy quay đầu lại cười cười, "Em không sao, đã trẻ thế này cũng nhanh đi ngủ sớm, em đi vào trước."

Nói xong cũng không đợi hần trả lời, Hứa Niệm Hi hướng phòng mình chạy tới, lúc đóng cửa phòng, cô nghĩ nghĩ lại nói câu ngủ ngon. Phòng khách chỉ còn mình hần. Đầu ngón tay dường như còn lưu lại độ ấm trên da cô, Phó Ninh Xuyên nhìn một lát trong mắt dần dần tụ lại ý cười. Cô đang chậm rãi tiếp thu hần, hết thấy đều phát triển theo hướng tốt mà hần mong đợi. Cảm giác này thật tốt! Trước khi ngủ tâm tình còn thấp phần vui sướng, Phó Ninh Xuyên hướng phòng ngủ chính đi đến.

Một ngày nào đó, vợ chồng không cần phân phòng ngủ!

Ngày hôm sau thời điểm đi làm, Hứa Niệm Hi ở trước bàn làm việc ngây người vài phút liền lên lầu tìm biên tập viên thảo luận dự án, Hứa Niệm Hi đi rồi cũng không có ai cùng Ôn Lộ nói chuyện phiếm đàm nhàn nhàn làm việc. Đang xuất thần liền nghe thấy ngoài cửa truyền đến giọng nói của Diệp Bảo Bảo, nàng kinh ngạc nhìn lại, quả nhiên là Diệp Thành mang theo con trai tới đây.

Hắn hôm nay vội muốn đi ra ngoài, lại không yên tâm để con trai ở nhà liền nghĩ đem cậu bé tới công ty nhờ Ôn Lộ chăm sóc một chút, dặn dò vài câu liền rời đi trước. Diệp Bảo Bảo là một hài tử thực đáng yêu, tiểu gia hỏa ngày thường ở nhà nhàm chán lúc này thấy nhiều cô chủ như vậy tự nhiên mừng rỡ vui vẻ. Đáng tiếc không có chuyện không yên, Chu Khả từ phòng trà trở về không cẩn thận đụng phải Diệp Bảo Bảo đang chơi đùa, nước sôi trong ly văng ra ngoài không chỉ dính trên tay nàng mà cả Diệp Bảo Bảo cũng không xong. Không đợi Chu Khả kêu đau bé con đã khóc trước tiên.

Nghe thấy tiếng khóc Ôn Lộ liền chạy đến, thấy Chu Khả đứng đó liền hung hăng trừng mắt liếc một cái, gặp phải nữ nhân này liền không có chuyện gì tốt.

"Bảo Bảo làm sao vậy?" Ôn Lộ dỗ dỗ cậu bé, thấy Diệp Bảo Bảo che lại ngón tay, bỏ ra liền thấy bị đỏ. Nàng vô cùng đau lòng, bé Bảo Bảo trên tay liền mắng cái người kia:

"Cô sao lại thế này? Chỉ là một đứa bé thôi, cô cần gì phải đến nỗi dùng nước sôi đụng nó?"

Chu Khả không thể hiểu được, chính mình cũng bị ăn đau, giọng nói cũng không chút khách khí: "Cô có ý gì? Rõ ràng là nó đụng phải tôi, nước sôi mới văng ra ngoài, không phát hiện tay tôi cũng bị thương sao?"

Ôn Lộ mới không quan tâm, ngày thường nàng luôn chán ghét Chu Khả, chỉ cần liên quan đến nữ nhân này Ôn Lộ liền mất kiên nhẫn. Chu Khả tính tình không tốt, nói hai lời liền muốn động thủ, chưa kịp ra tay liền nghe tiếng chủ biên, nàng hoảng sợ thu tay lại.

"Sao lại thế này?" Tiêu Hà lại đây, Diệp Bảo Bảo lập tức ngoan ngoãn kêu muốn chú ôm, hắn cũng thích người bạn nhỏ này, tiếp nhận người từ trong tay Ôn Lộ. Thấy Tiêu Hà thích thằng bé như vậy, Chu Khả liền kêu không tốt muốn cáo trạng trước liền bị Ôn Lộ đoán được ý đồ, không cho nàng cơ hội mở lời đã liền thanh kê hết mọi chuyện vừa xảy ra.

Chu Khả muốn giải thích nhưng đông nghiệp xung quanh lại không ai giúp nàng, lúc này Hứa Niệm Hi từ trên lầu đi xuống, thấy Diệp Bảo Bảo liền chạy lại hỏi sự tình. Ôn Lộ không ngại nhiều kẻ thêm một lần nữa, lúc này Tiêu Hà đã đem Diệp Bảo Bảo trao cho Hứa Niệm Hi lại đi vào văn phòng lấy kẹo dỗ cậu bé. Vết thương chỉ ngoài da, vết thương Diệp Bảo Bảo đã không có việc gì.

"Tốt rồi, mọi người trở lại làm việc đi!"

Đông nghiệp vậy xem dần tản đi, còn lại Chu Khả một mình đứng đó sắc mặt đỏ lên. Hiện tại Niệm Hi cũng không gặp nên bởi Diệp Bảo Bảo chơi, Ôn Lộ bị Tiêu Hà kêu tới văn phòng.

Trong văn phòng, Tiêu Hà ở trên ghế ngồi xuống lại nhắc Ôn Lộ cũng ngồi đi, rồi rầm thật lâu mới mở miệng: "Niệm Hi rất thích trẻ con?"

Ôn Lộ gật đầu.

"Kia..." Tiêu Hà có chút khản trương, ho nhẹ hỏi: "Cô ấy ngày thường đều thích cái gì?"

Ôn Lộ liền minh bạch đây là thông qua nàng tìm hiểu, lập tức nghĩ ngợi, người đầu đã kết hôn rồi không bằng hỗ trợ chặt đứt niệm tưởng? Để nàng thay Hứa Niệm Hi làm người xấu vậy.

"Cô ấy thích rất nhiều thứ, tôi trước kia còn tưởng rằng cô ấy sẽ không uống rượu", nàng châm chọc từ ngữ, "mấy ngày trước cô ấy kết hôn có mời khách, tôi mới phát hiện cô ấy uống rất được."

Những lời này Tiêu Hà chỉ bắt được hai chữ, hắn không dám tin tưởng mà tròn to mắt: "Cô ấy đã kết hôn?"

"Đúng vậy, chủ biên không biết sao? Đã vài ngày."

Thời điểm Ôn Lộ từ văn phòng đi ra vẫn thấy Hứa Niệm Hi đang bởi Diệp Bảo Bảo chơi, nàng thở ra một hơi. Kỳ thật như vậy cũng tốt, kết hôn rồi không nên nghĩ nhiều, cũng tránh tiếp xúc quá gần với người khác giới quá nhiều. Tiếp tục công việc, thực mau liền đến thời gian tan sở, Hứa Niệm Hi biết Phó Ninh Xuyên sẽ tới đón cô nên thời gian vừa đúng liền thu thập tốt xuống sảnh chờ hắn.

Tiêu Hà cùng lúc xuống sảnh, thấy Hứa Niệm Hi một mình đứng ở phía trước liền nhớ tới lời Ôn Lộ đã nói trong văn phòng, hắn vẫn là không thể tin được cô đã kết hôn, rõ ràng trước đây vẫn còn độc thân. Hắn tính toán tiến lên hỏi rõ ràng, mới vừa bước một bước liền thấy một chiếc xe dừng lại trước mặt cô.

"Niệm..."

Một nam nhân cao lớn bước xuống xe, Tiêu Hà sững sờ.

chauquangg: Vẫn là lời cũ cầu vote, cầu bình luận và tất nhiên vẫn còn nhiều sai sót. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ghen ghét

Tiêu Hà không rõ chính mình hiện tại rốt cuộc là có cảm giác gì. Nhìn thấy người mình thích đứng ở trước mặt, điều duy nhất hẳn nghĩ đến chính là đi hỏi cô sự thật có phải hay không đã kết hôn nhưng khi nam nhân kia từ trên xe bước xuống dưới hẳn bỗng nhiên cảm thấy hết thảy đều có đáp án.

Hắn nhìn Hứa Niệm Hi hướng nam nhân kia đi đến, hai người tuy nói không có bất kỳ hành động thân mật gì nhưng hẳn vẫn thực chói mắt. Cổ họng khô khốc, hẳn muốn nói cái gì đó nhưng một câu cũng đều nói không nên lời.

"Chủ biên?" Hứa Niệm Hi thấy Tiêu Hà, hướng hắn cười chào hỏi.

Nghe tiếng gọi, Tiêu Hà đang thất thần liền hoàn hồn, hẳn nhìn vào đôi mắt Niệm Hi đứng cách đó không xa còn có nam nhân trầm mặc bên cạnh cô, không tiếng động đánh giá, sau một lúc lâu mới có phản ứng.

"Vị này chính là?" Tiêu Hà hướng hai người đi tới, biểu tình thực tự nhiên nhìn Hứa Niệm Hi như chưa có chuyện hẳn vừa suy nghĩ đến rồi bỏ. Hứa Niệm Hi giật mình, ngó mắt nhìn người bên cạnh vẫn luôn trầm mặc không lên tiếng, ngón tay rừ bên người hơi cuộn lên, cô mím môi đáp: "Anh ấy là... chồng tôi." Còn chưa thực sự quen hai chữ này.

"Ồ, hóa ra là chồng a!" Tiêu Hà cười cười, tự giới thiệu sau đó chủ động duỗi tay ra cùng Phó Ninh Xuyên chào hỏi. Kế tiếp chính là nói một ít chuyện vụn vặt, Tiêu Hà thuận miệng lôi kéo một ít đề tài, một đôi mắt đen cần thật mà chú ý nhìn phản ứng của cô. Hứa Niệm Hi biểu tình thực không nhiều lắm chỉ thực đậm mà cười cười.

Hắn huyền không ít thời gian cũng nên tạm biệt, Tiêu Hà mỉm cười gật đầu, đang định nhìn theo hai người rời đi bên cạnh đột nhiên xuất hiện một âm thanh bén nhọn:

"Chủ biên," người đến là Chu Khả, mới ra tới sảnh liền thấy ba người đứng ở bên này vì thế chủ động qua đây, "Thật trùng hợp! Mọi người còn chưa về sao?"

Tiêu Hà ừ một tiếng. Hứa Niệm Hi tính toán lên xe liền nghe thấy tiếng Chu Khả phía sau, động tác khom lưng dừng một chút rồi sau đó không do dự mà tiếp tục chui vào. Cô không nghĩ tiếp tục ở lại nơi này mà Phó Ninh Xuyên sẽ không tự nhiên đi chào hỏi, ngồi lên ghế lái liền khởi động xe rời đi.

Nháy mắt chỉ còn lại Tiêu Hà cùng Chu Khả, nàng thấy ánh mắt Tiêu Hà rõ ràng vẫn nhìn theo chiếc xe, bàn tay rừ bên hông không cam lòng siết chặt lộ rõ từng khớp xương. Nàng phát hiện mệnh Hứa Ninh Xuyên thực tốt, cùng Phó Ninh Xuyên kết hôn còn dễ dàng được chủ biên coi trọng, tất cả đều là điều nàng thập phần muốn nhưng khó có được. Cũng đều là người như nhau, dựa vào cái gì mà vận mệnh kém nhiều như vậy?

Suy nghĩ điều này, Chu Khả càng thêm khó chịu, thấy Tiêu Hà tính toán rồi đi vội vàng lộ ra gương mặt tươi cười chắn đường đi của hắn.

"Có chuyện gì?" Tâm trạng Tiêu Hà hiện tại đang tràn đầy mất mát liền bị Chu Khả chặn đường càng thêm tối sầm mặt mày. Chu Khả cười rộ lên, khuôn mặt trang điểm tinh xảo sáng lạn ý cười, nàng thanh giọng khụ một tiếng: "Chủ biên, nghe nói ở đường Phú Ninh hiệ tại có một tiệm lẩu mới khai trương, hương vị đặc biệt ngon, lúc này cũng tan tâm, không bằng cùng đi ném thử xem, vừa lúc..."

Chu Khả còn muốn nói tiếp liền bị đánh gãy, Tiêu Hà lắc lắc đầu, sắc mặt nhàn nhạt cự tuyệt: "Thực xin lỗi chút nữa còn có việc, cô đi chơi vui về."

Dứt lời hẳn liền vòng qua Chu Khả nhanh chóng lái xe rời đi, Chu Khả sững sốt hơn nửa ngày mới phục hồi lại tinh thần, một khuôn mặt đẹp lúc trắng lúc xanh.

Đền giao thông báo hiệu đèn đỏ, Phó Ninh Xuyên liền an ổn dừng xe, quay đầu lẳng lặng nhìn cô. Hứa Niệm Hi rất nhanh nhận thấy tầm mắt hắn, có chút khẩn trương cắn cắn môi.

"Ngày mai được nghỉ, buổi tối em có muốn đi nơi nào không?"

Nơi muốn đi? Hứa Niệm Hi giật mình, nhất thời không phản ứng được rốt cuộc hẳn muốn nói cái gì.

"Tỷ như trung tâm thương mại, rạp chiếu phim..." Hắn ho nhẹ một tiếng, nói ra mấy nơi lại nhìn cô: "Không nơi nào muốn đi sao?"

Đi đâu đó một chút? Hứa Niệm Hi tính tề nghĩ, một đôi mắt đen nhìn chằm chằm sườn mặt hắn, bên trong xe dĩ thường an tĩnh, thẳng đến khi xe khởi động một lần nữa cô mới đột nhiên phản ứng lại. Mua quần áo, xem phim gì gì đó... hình như là hẹn hò a?

"Ninh..." Cô động động khóe miệng tính toán hỏi kết quả lời nói bị hắn đánh gãy, Hứa Niệm Hi thề chính mình nhìn thấy biểu tình hơi hoảng loạn trên mặt hắn, trong lòng nhện không được có chút cười thầm.

"Hiện tại đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn trước." Hắn nói chuyện thực mau, vội vàng đánh gãy lời nói của cô, tay lái quẹo phải, xe chậm rãi giảm tốc độ. Hứa Niệm Hi ngồi ghế phó lái, ngón tay đặt trên đầu gối nhẹ nhàng gõ gõ theo nhịp, thỉnh thoảng nhìn trộm hắn vài lần, như vậy bỗng dưng cảm thấy

chơi thực vui.

Tới siêu thị, tan tầm chiều thứ 6 có chút đông, vì phòng ngừa bị tách ra, Phó Ninh Xuyên đi phía trước liền một tay giữ chặt xe mua sắm một tay nắm lấy tay cô, nắm ngón tay chế trụ. Vào trong siêu thị người càng đông, hai người đi qua đám người đông đúc nhìn thấy đồ ăn vặt định mua một chút, không cần Hứa Niệm Hi đuổi tay hắn đã chủ động cầm một ít bỏ vào trong xe mua sắm. Đồ ăn vặt cô yêu thích thật sự quá nhiều, còn chưa tới khu bán rau quả, xe mua sắm đã chất đầy đồ ăn vặt mà hắn tựa hồ cũng không phát giác còn muốn mua nữa.

"Đủ rồi..." Hứa Niệm Hi nhìn không được, cầm lấy ngón tay hắn lay lay, "Nhiều như vậy, ăn hết sẽ thật béo."

Hắn giật mình, tầm mắt nhìn xuống đồng đồ ăn trong xe, liếc mắt một cái đảo qua đồ ăn vặt đều là hàm lượng chất béo cao dễ béo phì, hắn vừa lòng gật đầu: "Đi thôi!"

Mập một chút mới tốt, về sau ôm cô cảm giác sẽ càng tốt hơn.

Hai người lại lấy thêm một giỏ hàng, chuyên tâm chọn rau quả, Phó Ninh Xuyên lấy một chút thức ăn ngày thường cô tương đối thích cùng với thịt, trong đầu cân nhắc về nhà nên chế biến thế nào. Hắn ở phía trước chọn đồ ăn, người thật sự đông, Hứa Niệm Hi đứng ở phía sau chờ hắn, cô nhàm chán nhìn xung quanh, cúi đầu định lấy điện thoại ra giết thời gian đột nhiên bị đụng một cái khá mạnh. Trọng tâm nhảy mất không vững, cô cả người đều lùi lại vài bước mới dừng lại không cẩn thận đụng vào người phía sau. Hứa Niệm Hi hoảng loạn, tay không biết nên đỡ cái gì để đứng vững.

"Cảm ơn!" Đỡ cô là một người phụ nữ trung niên, Hứa Niệm Hi liên tục cảm ơn, tay còn che che trống ngực vì bị bắt ngờ mà đập liên hồi. Người phụ nữ trung niên không nói gì chỉ cười cười sau đó liền rời đi.

"Không có việc gì?" Phó Ninh Xuyên nghe thấy tiếng la phía sau lập tức quay đầu lại, đáng tiếc vẫn không kịp đỡ lấy cô, lúc này nắm tay cô xem xét trên dưới xem cô có bị thương hay không. Hứa Niệm Hi lắc đầu ý bảo chính mình không có việc gì.

Người thật sự quá nhiều, lại không chú ý mới bị đụng vào, Hứa Niệm Hi không đem chuyện này để trong lòng quá mức, cô đang định cùng Phó Ninh Xuyên tiếp tục mua sắm liền có một nữ nhân chắn trước mắt. So với Chu Khả mỹ điểm thì nữ nhân này có thể nói là đơn giản, hào phóng, chỉ áo sơ mi với quần jeans nhưng mặc trên người nàng lại rất có khí chất.

"Người hảo." (chauuquangg: lời này mình để nguyên cho hay vậy) Cô thấy nữ nhân trước mặt hướng mình bắt tay, trên mặt mang theo sự ôn hòa lại làm cô cảm thấy có chút kỳ quái, lặng thinh một giây mới trả lời: "Vừa rồi là tôi không cẩn thận, Hứa tiểu thư không có việc gì chứ?" Nữ nhân mang theo nét tự nhiên hào phóng, cách nói chuyện thập phần ôn nhu.

Nhưng cái cô chú ý là cách người trước mặt xưng hô với mình, thực chính mình tin tưởng bản thân không nhận thức cô gái này, suy nghĩ xong cô theo bản năng nhìn Phó Ninh Xuyên kế bên, có lẽ là bạn của hắn.

Nhưng kết quả lại không phải.

Cái này khiến Hứa Niệm Hi cảm thấy kỳ quái, cô nhẹ đáp không có việc gì liền không nói chuyện nữa. "Ta đoán Hứa tiểu thư thật sự muốn biết tôi là ai," Nữ nhân hơi hơi mỉm cười, bắt đầu tự giới thiệu: "Tôi là Thi Vũ, vị hôn thê của Lạc Sanh."

Nhìn Hứa Niệm Hi mang biểu tình kinh ngạc, nàng tiếp tục nói chuyện: "Nói vậy xem ra Hứa tiểu thư và anh ấy quen nhau đi?"

So sánh với Thi Vũ đỉnh đặc mà nói, Hứa Niệm Hi liền có vẻ hơi thần thờ, lúc này cô rũ mắt, những ngón tay mảnh khảnh nắm chặt lại với nhau.

Há chỉ là quen biết?

Mấy năm trước hai người vẫn là một đôi tình lữ còn từng nói trông đợi tương lai hai chúng ta sau này, tỷ như muốn mua nhà ở đâu, trang trí phòng thế nào, muốn con trai hay con gái.

Đáng tiếc tất cả đều đã qua.

Cảm giác được cảm xúc của Hứa Niệm Hi có chút biến hóa, Phó Ninh Xuyên nắm tay cô nói: "Thi tiểu thư còn có chuyện gì không? Không có việc gì ta liền cùng vợ mình rời đi trước."

Tiếng nói trầm thấp phát ra, Thi Vũ mới chú ý tới bên người Hứa Niệm Hi còn có một nam nhân, hắn thoạt nhìn so với Lạc Sanh còn cao hơn một chút, mặt mày sơ lãnh nhìn chính mình, nàng bỗng nhiên thấy rung mình mà không có lý do.

"Hóa ra Hứa tiểu thư đã kết hôn, thật chúc mừng," Thi Vũ ngoài cười nhưng trong không cười, "Nói như vậy cũng nên đem sự tình mấy năm trước quên đi phải không?"

Thi Vũ cố tình chọc vào chỗ đau của Niệm Hi, cô phải mất nhiều thời gian mới để được chuyện này xuống nhưng mỗi lần nhắc tới vẫn có một loại cảm giác bị đâm đến đau đớn. Sau một lúc lâu, Hứa Niệm Hi khẽ cười, nhìn thẳng vào Thi Vũ: "Đó là đương nhiên, rốt cuộc cũng là chuyện của nhiều năm trước, thật sự không cần thiết lại nhớ đến."

Lời nói của cô cũng mang ý tứ nhắc lại Thi Vũ chuyện trước kia nhưng cô nàng không có vẻ giận còn mang theo ý cười, trên mặt trước sau vẫn treo lên một nụ cười mỉm khéo léo.

"Nói cũng đúng."

Hứa Niệm Hi không hề nói tiếp. Hai người thật sự không thân không có gì để trò chuyện, Thi Vũ liền ung dung, thông thả rời đi, Hứa Niệm Hi đứng ngây người tại chỗ, lúc sau mới ngược mắt nhìn hần: "Đi thôi!"

Thờ điểm ăn cơm, Hứa Niệm Hi vẫn luôn nghĩ đến chuyện ở siêu thị, mấy năm không gặp, Lạc Sanh cũng đã có vị hôn thê mà cô cũng đều đã kết hôn. Trong khoảng thời gian này, cái tên Lạc Sanh thường xuất hiện khiến cô có chút bức bối, ai cũng không hy vọng chuyện đã sớm qua lại suốt ngày bị lấy ra nhắc lại.

"Ăn nhiều một chút." Lúc này một miếng thịt được bỏ vào trong chén, thành công lôi suy nghĩ của cô trở lại, Hứa Niệm Hi nhìn vào đôi mắt không hề gọn sóng của hần, hô hấp nhẹ nhàng.

Lúc sau đem thịt bỏ vào trong miệng, Hứa Niệm hi trong lòng than nhẹ, sự tình đều đã qua lâu như vậy, cô cũng sớm buông xuống, dù sao cũng đã hờ hững, chẳng lẽ cảm không cho mấy người râu ria đó bàn tán? Nghĩ như vậy muộn phiền trong lòng đều sớm tan, khóe miệng hơi cong cong vui vẻ mà ăn cơm.

Thời điểm hai người tới rạp phim còn sớm, Hứa Niệm Hi ngồi một bên chờ đợi Phó Ninh Xuyên đi mua đồ uống, cô cúi đầu nhìn sách giới thiệu phim, nhìn xem dạo gần đây có phim điện ảnh nào đáng giá. Lúc sau một ly đồ uống đưa tới trước mặt, cô theo bản năng duỗi tay nhận lấy nhưng có chút vô lực làm ly nước hơi nghiêng.

"Đề ý chút." Đồ uống được cầm thẳng lại, tay Hứa Niệm Hi bị hần bao bên ngoài, lòng bàn tay hơi lạnh cùng tay cô tiếp xúc gắt gao, cô ngơ ngác a một tiếng tỏ ý đã rõ.

Chính thức tiến vào phòng chiếu phim, hai người mua vị trí tương đối xa bởi vậy cũng không chịu nhiều quấy rầy. Nội dung bộ phim không tồi, thời điểm hai người xem xong còn sớm nhưng Phó Ninh Xuyên thấy cô có chút mệt nhọc liền trực tiếp về nhà, bỏ qua ý tưởng đi dạo phố ban đầu.

Vẫn là phân phòng ngủ, hần thấy cô vào phòng tắm mới trở về phòng mình, cách cửa có thể nghe được tiếng nước rất nhỏ, hần nằm xuống giường, ánh mắt vẫn luôn bình đạm dần dần dâng lên một ít ý cười.

Lạc Sanh? Đã sớm qua rồi, hiện tại hay về sau cô đều là của hần!

Hứa Niệm Hi tắm rửa xong liền lên giường nằm xuống, cô cảm lên di động liền thấy một tin nhắn được gửi đến, nhấn vào, người gửi tin nhắn là ba cô.

"Niệm Hi, khi nào rảnh về thăm nhà một chút?"

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Phiền lòng

Tin nhắn được gửi đến vào nửa giờ trước, Hứa Niệm Hi nhìn chằm chằm di động nửa ngày, mới nghĩ đến mình cần phải về nhà.

Trực tiếp gọi một cuộc điện thoại, tiếng kêu bip bip thật lâu mới có người bắt máy, Hứa Niệm Hi nhẹ giọng kêu lên: "Ba!"

Ba Hứa là Hứa Thụy An đang xem TV, lúc này nhận được điện thoại liền cao hứng không thôi. Ông cười nói: "Niệm Hi, gần đây có thể tranh thủ thời gian về nhà một chuyến hay không, ba đã lâu chưa gặp con."

Hứa Thụy An xem như một người già đã có tuổi, tâm tình cùng với người già cũng lứa tuổi không khác gì nhiều. Tự nhiên đều muốn thấy con cái nhiều hơn.

"Vâng!" Hứa Niệm Hi mấp máy môi "Ba, ngày mai con được nghỉ, ngày mai còn về nhé? "

Kỳ thật Hứa Niệm Hi cùng cha mẹ đều ở cùng thành phố, chỉ có điều là bình thường đi làm vội, hơn nữa cô còn ở bên ngoài, khó lắm mới có một chuyến về thăm nhà.

Còn có nguyên nhân trọng yếu nữa là do mẹ kế, Hứa Niệm Hi thật sự không muốn trở về nhìn khuôn mặt đó, cố tình bà ta lại là vợ của cha mình.

"Được, được, được..." Hứa Thụy An vừa nghe đến liền cao hứng, liên tục đáp.

Hứa Niệm Hi đã lâu không cùng ba mình nói chuyện, cao hứng lên liền nói đến một số việc kỳ thú trong công việc, mà Hứa Thụy An cũng vui vẻ mà nghe. Cảm thấy nói đã lâu, Hứa Niệm Hi định cúp điện thoại.

"Cái kia ba..." Cô muốn mở miệng nói gấp lại, nhưng câu nói tiếp theo của Hứa Thụy An làm cô dừng lại.

"Niệm Hi, ba nghe được mẹ con nói lúc trên đường thấy con với một người đàn ông khác đứng chung một chỗ?"

Nghe tiếng Hứa Niệm Hi sùng sốt, cô không có trả lời. Chắc chắn ba đã sớm muốn hỏi, chỉ là vẫn luôn không biết hỏi sao.

"Anh ấy..." Trầm mặc thật lâu, Hứa Niệm Hi dứt khoát muốn nói ra thân phận thật của Phó Ninh Xuyên. Nhưng Hứa Thụy An dường như có việc gấp, cô cũng nghe thấy được tiếng nói của mẹ kể ở đầu bên kia.

"Ba bên này có chút việc, phải cúp máy trước, ngày mai ba chờ con về nhà."

Tiếng nói của Hứa Thụy An tựa hồ rất sốt ruột, dừng một chút liền tiếp tục nói: "Nếu Niệm Hi thật sự thích người đàn ông kia, ngày mai liền đem về nhà để xem mặt đi, mẹ kể con nói..."

Nói xong, ông thở ngắn thở dài. Hứa Niệm Hi nói tiếp: "Ba, con đã biết, ba đi làm việc của mình đi ạ."

Hứa Thụy An vội vàng ai một tiếng, điện thoại lập tức bị cắt đứt.

Nghe tiếng tí tí, Hứa Niệm Hi ngồi rất lâu mới đưa di động rơi tai. Cô nhắm mắt lại.

Cô vẫn không thể hiểu được tại sao cha lại lấy Lư Vân Tuệ. Mẹ đẻ mất sớm, Hứa Thụy An cưới người khác lúc cô mới mười mấy tuổi. Lúc đầu Lư Vân Tuệ còn giả tình giả dối đối đãi với cô thật tốt, thời gian dài liền bộc lộ bản tính thật.

Bất quá cũng không có cái gì, dù sao hai người đều ghét nhau

Hít một hơi thật sâu, Hứa Niệm Hi nhớ tới sự việc vừa rồi ba nhắc tới. Cô ngồi trên giường suy nghĩ rất lâu, mới hạ quyết tâm ra cửa phòng.

Thời gian còn sớm, Phó Ninh Xuyên lăn qua lộn lại trên giường còn chưa ngủ, dứt khoát bật đèn đầu giường đứng dậy đọc sách. Anh đang lật qua một tờ, liền nghe thấy ở cửa nhẹ nhàng truyền đến tiếng gõ cửa. Anh giật mình, yên lặng chớp mắt một cái:

"Vào đi!"

Cửa bị mở ra, Hứa Niệm Hi đứng ở cửa ra vào.

"Có việc sao?" Anh buông sách, hướng bên cạnh ngồi xuống, có thể vừa vặn để cô ngồi ngay mép giường.

"Vừa rồi ba em hỏi ngày nào về nhà, em định ngày mai sẽ đi," Cô lạnh lạnh nói ra

"Em tới đây để hỏi anh một chút, có thể cùng về nhà được không?"

Hai người kết hôn không có sự đồng ý của hai bên ba mẹ, Hứa Niệm Hi cũng không rõ ràng lúc trước gặp mẹ kế trên đường trong lòng anh đã nghĩ như thế nào, lại không thể biết anh có muốn gặp người nhà của mình không.

"Ba em cho rằng em đang ở cùng anh... cho nên muốn để em đưa anh về nhà xem mặt một chút."

Trong phòng rất yên tĩnh, Phó Ninh Xuyên sau khi nghe cô nói xong cũng không lập tức trả lời. Anh nghĩ nghĩ, lắc đầu:

"Ngày mai trong trường có việc bận, có khả năng không thể cùng em trở về nhà được."

Có việc? Hứa Niệm Hi giật mình, nhẹ nhàng gật đầu.

"Ngày mai trường học có việc cần xử lý, cho nên không thể nào đi với em được. Hơn nữa anh hy vọng lần đầu gặp ba mẹ sẽ lưu lại ấn tượng tốt, mà không phải cuốn quýt cái gì cũng chưa chuẩn bị."

Tròng mắt của anh rất đen, tựa như vậy nhìn chăm chăm cô, giống như mã não* bình thường sạch sẽ và xinh đẹp.

*mã não là đá thạch dùng để làm vòng. Rất sáng và đẹp

"Chờ ngày nào đó có thời gian rảnh, anh cùng em về thăm ba mẹ cũng được."

Hứa Niệm Hi bị anh hợp với ba mẹ làm cho chần choáng, một lúc sau mới ngốc ngốc hoàn hồn. Kỳ thật đối với việc gặp cha mẹ, Hứa Niệm Hi trong lòng vẫn luôn lo lắng. Dù sao hai người cũng là.... Thiêm hôn*, hôn nhân thiêm hôn bình thường đều bị cha mẹ tận lực phản đối.

(*)thiền hôn: hôn nhân chớp nhoáng.

Chẳng biết tại sao, tuy rằng cô với Phó Ninh Xuyên không có cảm giác sâu sắc, lại không hy vọng anh không được cha tiếp nhận.

"Được." Động động khoe môi, cô hiện tại cũng không biết nói gì, đành phải gật đầu.

Bầu không khí lập tức trầm mặc một giây, Phó Ninh Xuyên dừng một lát: "Buổi tối ngày mai anh đến đón em được không?"

Ngước mắt sừng sốt một giây mới ừ một cái: "Có cần em gọi điện thoại trước không?" Cô cũng không biết ăn tối xong sẽ là mấy giờ.

Mà anh không có dị nghị nào: "Được!"

Việc như vậy được quyết định xuống, Hứa Niệm Hi cũng không định ngồi nhiều, trực tiếp trở về phòng ngủ cho khách. Thẳng đến khi nằm trên giường, cô vẫn còn đang suy nghĩ việc vừa rồi.

Trong đầu một đoàn loạn, cô kéo cái gối bên cạnh che mặt lại.

Ngày hôm sau Hứa Niệm Hi tự mình trở về nhà. Từ trên taxi bước xuống, cô lên lầu, đứng ở cửa ra vào gõ

Rất nhanh bảo mẫu liền ra mở cửa. Hứa Niệm Hi đối với bảo mẫu cười cười, thay giày đi vào.

Hứa Thụy An đã sớm chờ đợi, nhìn thấy cô liền cao hứng kêu cô ngồi xuống.

"Ba ba chờ con đã lâu lắm rồi, đợi chút nữa có thể ăn cơm trưa được rồi."

Trên thực tế Hứa Niệm Hi buổi sáng ngủ quên, bữa sáng vừa mới ăn không lâu, nhưng vẫn nhẹ nhàng cười gật đầu.

Hai ba con đã lâu chưa gặp nhau, lời muốn nói tự nhiên chưa nói ra. Hứa Niệm Hi một bên trả lời, một bên trong đầu còn đánh nghĩ miên man.

Muốn ba sẽ hỏi rõ việc của Phó Ninh Xuyên.

Quả nhiên cô vừa mới tưởng không bao lâu, Hứa Thụy An vừa nói xoay người.

"Ba hôm qua kêu con dẫn cậu ta về nhà, như thế nào hôm nay không thấy?"

Hứa Niệm Hi giật mình nói tiếp: "Anh ấy hôm nay có việc bận, cho nên không thể về nhà được."

"Niệm Hi, con cùng cậu ta đã ở chung bao lâu?"

"Mấy tháng a..."

"Mới nhiều đó đã quen thuộc ư? Có nghĩ tới sau này kết hôn không?" Hứa Thụy An vẫn tiếp tục hỏi.

Kết hôn? Ánh mắt Hứa Niệm Hi hơi lóe lóe, đã làm xong hết rồi thì như thế nào?

"Ba người muốn hỏi cái gì?" Cô không trả lời, dứt khoát hỏi tiếp.

Hứa Thụy An thở dài, hơn nửa ngày mới nói thắm thía: "Ba biết con không muốn nghĩ đến tiểu tử mấy năm trước, nhưng mẹ kế của con lại muốn con gả cho cậu ta. Nhưng ba cảm thấy không phải không nhất thiết phải là người đó, nếu thật lòng yêu nhau hãy mang về nhà xem. Ba trong xã hội này nằm lê bò lết gần ấy năm, mắt nhìn người đương nhiên phải có. Cậu ta nhân phẩm như thế nào, con có thể không nhận ra, nhưng đối với ba có thể liếc mắt một cái liền nhận ra."

Hứa Niệm Hi cười: "Nào có thần đến như vậy!"

"Con nhất định phải tin ba, nếu về sau có rảnh thì cùng nhau tới, ba cho con trấn cửa ải."

Đối với việc kết hôn, Hứa Thụy An có thể nói rất là nghiêm cẩn. Người gả là con gái của ông, người ở chung cả đời với người đàn ông kia cũng là con gái ông, có thể tùy tiện sao.

Chuyện này xem như đã tạm ổn, Hứa Thụy An lúc này lại nói một chút sự việc thú vị khác. Hứa Niệm Hi nghe thính thoảng gật đầu một cái, nhưng suy nghĩ đã sớm bay đi đâu

Nếu biết rõ cô cùng anh đã lãnh chứng, ba sẽ nghĩ cái gì?

Rất nhanh đã đến giờ cơm, dù không nguyện ý, Hứa Niệm Hi không thể không cùng Lư Vân Tuệ ngồi chung bàn ăn cơm. Trầm mặc cảm đôi đũa, cô sẽ dứt khoát không nói lời nào. Hứa Thụy An thời điểm gấp cho cô đồ ăn, cô thỉnh thoảng sẽ nói cảm ơn.

"Đi ra ngoài một cái, liền một tí lễ phép đều không còn." Lúc này đột nhiên bên cạnh có tiếng hừ lạnh, đem tâm tình không tẻ của Hứa Niệm Hi phá hư, cô biết Lư Vân Tuệ đang nói mình.

"Ăn cơm thì ăn cơm đi, nói nhiều như vậy làm gì?" Hứa Thụy An hợp thời hòa giải, trừng mắt nhìn Lư Vân Tuệ. Chồng ở bên cạnh, Lư Vân Tuệ cũng không dám lỗ mãng.

Một bữa cơm vô cùng yên tĩnh, Hứa Niệm Hi sau khi ăn xong trước hết ngồi trên ghế salon xem TV, Hứa Thụy An sau khi ăn xong liền lên lầu. Cô thấy người phụ nữ chường mặt kia ngồi vào một bên khác của ghế sofa, bỗng nhiên lỗ mũi hừ một tiếng.

"Tránh xa người đàn ông xa lạ kia chưa?" Mờ miệng liền nói câu này, Hứa Niệm Hi nhăn lông mày, khẩu khí có chút đông cứng.

"Không có!"

Lư Vân Tuệ nghe xong cả người đều nổi, bùm bùm mà nói lại những lời không biết đã nói bao nhiêu lần.

"Tôi nói cho cô biết, cô bây giờ làm loạn với tôi hay kết giao với ai tôi không có ý kiến. Về sau cô ngoan ngoãn kết hôn với Lạc Sanh cho tôi, đừng làm chút ít chuyện không nên nữa, có nghe thấy không?"

Lư Vân Tuệ nói liên tục, Hứa Niệm Hi nghe những lời này lỗ tai đã muốn kết kén, tự động mà che chắn.

"Tôi cùng cô nói chuyện, rốt cuộc cô có nghe hay không?" Lư Vân Tuệ phát hiện cả buổi cô không phản ứng, vì vậy mất hứng tiến lên nắm véo vào tay cô.

Hứa Niệm Hi không có phòng bị, nhẹ nhàng tê ra tiếng, vừa vặn Hứa Thụy An từ trên lầu xuống dưới thấy được. Hiểu nhầm là Lư Vân Tuệ bắt nạt cô, khẩu khí không tốt mà làm bà ta cảm miệng, đuổi Lư Vân Tuệ về phòng.

Lư Vân Tuệ cảm thấy không cam lòng, đi vài bước còn không quên quay lại trừng mắt cô một cái.

Hứa Niệm Hi lắc đầu bảo không có gì rồi sau đó cũng đi lên phòng.

Tuy đã lâu chưa về thăm nhà, nhưng căn phòng của mình vẫn rất là sạch sẽ. Cô ở trên ghế ngồi xuống, tâm phiền ý loạn của người đều có chút nóng nảy. Lấy di động ra muốn làm chút gì đó, sau khi giải khóa thì lại không biết làm gì, cô một chút phát hỏa tùy tiện ấn loạn, nào biết điện thoại đã gọi đi ra ngoài.

Đầu kia thật nhanh có người bắt máy, làm Hứa Niệm Hi muốn cúp cũng không kịp. Cô nhẹ nhàng hô hấp, khi nghe thấy tiếng nói nhàn nhạt của Phó Ninh Xuyên, những lo lắng đột nhiên cảm thấy tan đi không ít.

Đột nhiên rất muốn nói cho anh biết, rất muốn có người để cho cô thổ lộ hết. Mà cô xác thật cũng đã làm vậy, trật tự nói cũng không rõ ràng, nghĩ đến chỗ nào thì nói chỗ đó, như là phát tiết, nhưng anh vẫn yên lặng lắng nghe.

Đến lúc cô nói bởi vì mẹ kế gây khó dễ, cơm cũng chưa ăn được bao nhiêu. Phó Ninh Xuyên rốt cuộc cũng trả lời, cô nghe thấy ở bên kia anh nhẹ nhàng hít thở, phảng phất như vang ở bên tai.

"Em muốn ăn cái gì?"

Anh nói: "Về nhà anh nấu cho em ăn."

Cô ngu ngơ nói tên một vài món ăn.

Đầu kia lại háng giọng, lại nói mấy câu, nói rõ thời gian đến đón cô. Thẳng đến lúc cúp điện thoại, Hứa Niệm Hi còn chưa có phục hồi tinh thần.

Cô vừa mới làm điều gì thế?

Làm xong việc ở trường học, Phó Ninh Xuyên nhìn đồng hồ, từ nơi này đi đến đón cô vừa đúng lúc, vì vậy xuống lầu, lên xe.

Thời điểm lái xe có một số điện thoại lạ lẫm gọi tới, Phó Ninh Xuyên liếc nhìn dây số một cái, trực tiếp làm lơ.

Tiếp tục chạy, cách nhà cô càng ngày càng gần, vừa nghĩ chút nữa có thể nhìn thấy cô, Phó Ninh Xuyên tâm tình trở nên vô cùng tốt. Lúc này điện thoại vang lên, anh cuối đầu xem, đột nhiên chiếc xe màu đỏ phía trước đột nhiên đổi đường. Anh không kịp phanh lại, lập tức đụng phải.

Hai chiếc xe đều ngừng lại, chấn động không lớn nên Phó Ninh Xuyên cũng không có cảm giác đau nhức gì. Đang lúc anh giương mắt lên, liền thấy trên xe có người bước xuống, là Chu Khả.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hôn trộm

Edít: Mèo Hương

Beta: Doãn Uyển Du

Khi nhìn người trên xe là Phó Ninh Xuyên, nói thật Chu Khả rất kinh ngạc, thật ra xe cô ta cũng không có vấn đề gì chỉ có nắp xe của bị trầy
Anh bước xuống xe, tự nhiên đã thấy xe bị tróc sơn.

Chu Khả ở phía trước suy nghĩ nên nói như thế nào, cũng may mà không có chuyện gì lớn.

“Anh có muốn đi sơn lại xe không?”

Sau một lúc lâu Chu Khả mở miệng, “Hiện tại đi thôi!”

Thấy trên xe cũng không có Hứa Niệm Hi, vừa lúc có thể nhân cơ hội này ở cùng với anh.

Nhưng Phó Ninh Xuyên vội vã đi đón Hứa Niệm Hi, bởi vậy cự tuyệt, anh một lần nữa kéo cửa xe, không nói một lời mà chuẩn bị rời đi.

Nhưng Chu Khả không chịu: “Đi nhanh như vậy làm cái gì, lúc này là tôi không đứng đưng phải xe anh, theo lý tôi nên trả tiền sửa xe cho anh, giờ chúng ta đi sơn lại? Nghe nói gần đây có cửa hàng sửa chữa.”

Chu Khả vẫn luôn không ngừng nói, đáng tiếc Phó Ninh Xuyên không có hứng thú nghe cô ta nói, vì thế lại một lần cự tuyệt, sau đó trực tiếp lên xe.

Thấy anh không để ý đến mình, Chu Khả kiêu ngạo sao cho phép người khác đối đãi như vậy, vì thế cô ta tức đến dậm chân, duỗi tay ra phía trước chặn cánh cửa sắp đóng lại.

“Tôi có việc muốn nói cho anh biết về Hứa Niệm Hi, tôi nghĩ cực kì quan trọng chắc hẳn anh cũng muốn biết!”

Quả nhiên lời này làm anh dừng lại, Chu Khả thấy anh bất động, đắc ý mà cong cong khóe miệng.

“Phó Ninh Xuyên, anh biết Hứa Niệm Hi trước kia từng rất thích bạn trai không? Anh ta là Lạc Sanh, bọn họ trước kia có thể nói là như hình với bóng, sau khi chia tay, Hứa Niệm Hi còn đau khổ một thời gian dài, anh xem Hứa Niệm Hi thích Lạc Sanh như vậy, anh không sợ cô ta cưới anh chỉ vì chọc tức Lạc Sanh à?”

Về việc của Lạc Sanh, Phó Ninh Xuyên đã sớm nghe Hứa Niệm Hi nói qua, anh đương nhiên sẽ lựa chọn tin tưởng vợ của mình.

“Hon nữa, hai người bọn họ vào thời điểm gần bó keo sơn, chỉ sợ nên làm không nên làm đều đã làm, hôm trước các người làm kiểm tra sao rồi? Không phải là cưới một người tàn hoa bại liễu* về nhà chứ.....”

*ý là người con gái đã từng yêu đương sâu đậm và bị tổn thương do người khác

“Nói xong chưa?” Anh đột nhiên lạnh lùng đánh gãy, con người đen nhánh yên lặng nhìn cô ta, Chu Khả như nghẹn lại.

“Tôi nghĩ Chu tiểu thư cũng không có tư cách tới nói vợ của tôi như vậy, so với Niệm Hi....”

Phó Ninh Xuyên phát động xe, dẫm chân ga khê hừ một tiếng, “Tôi nghĩ Chu tiểu thư vẫn là xem lại bản thân mình trước đã.”

Xe rất nhanh đã rời đi, Chu Khả trở mắt nhìn theo chiếc xe, gương mặt đỏ lên một chữ cũng không thốt lên được.

Mà bên trong xe gương mặt anh không chút biểu cảm nắm lấy tay lái, rất nhanh xe đã vào trong khu.

Lần đầu tiên của cô là cho anh, đâu ra tàn hoa bại liễu như vừa nói?

Đến nơi thấy cô đang ở trước tiểu khu đợi anh, nhìn có vẻ tâm tình của cô không tốt lắm, cả người có chút buồn bực. Phó Ninh Xuyên cúi người mở cửa xe, chờ cô tiến vào ghế phó lái mới chậm rãi rời đi.

“Nấp xe phía trước sao lại bị tróc sơn?”

Cô thuận miệng hỏi, vừa rồi lúc lên xe có liếc mắt lên phía trước nên thấy.

“Không có việc gì.” Anh cũng không muốn cho cô biết chuyện của Chu Khả, huống chi cũng không cần thiết.

Về đến nhà cũng gần đến giờ cơm chiều, trong nhà còn có nguyên liệu nấu ăn, Phó Ninh Xuyên trực tiếp đến tủ lạnh lấy nguyên liệu để làm mấy món cô thích ăn, đặt ở trong phòng bếp.

Đầu tiên đem thức ăn rửa sạch sẽ, anh rửa cẩn thận một cách nghiêm túc, Hứa Niệm Hi từ bên ngoài đi vào tới cũng không nghe thấy.

Phó Ninh Xuyên nấu ăn với tốc độ rất nhanh, không lâu liền thấy một món chay được đặt trên bàn, tiếp đó anh làm món ăn mặn

Thời điểm làm thịt kho tàu, anh đổ chút dầu ở trong nồi, liếc mắt thấy cô ở một bên tò mò mà nhìn, sợ cô bị dầu bắn đến, anh duỗi tay kéo cô lại.

“Sẽ bắn dầu.” Kéo cô đến phía sau, bảo đảm dầu sẽ không bắn đến cô, Phó Ninh Xuyên giải thích đơn giản.

Hứa Niệm Hi ngăn người, ngốc trong chốc lát mới ngây ngốc gật đầu.

Nhìn thấy nguyên liệu nấu ăn được sắp xếp đầu vào đầy Hứa Niệm Hi ở một bên vui vẻ xem, tuy chính mình cũng biết nấu ăn, nhưng xem người khác làm có cảm giác không giống nhau, đặc biệt là trong mắt cô anh là nam nhân không dính khói lửa nhân gian

Phó Ninh Xuyên nấu ăn không chỉ nhanh mà hương vị cũng không tồi, Sau khi đặt hết đồ ăn lên bàn, anh định cời tạp dề ra nhưng do anh thất nút chết sau lưng nên không thể tự gỡ được.

Lúc này Hứa Niệm Hi đang ở trước mặt, anh nhủ may lúc sau trong lòng liền xuất hiện ý tưởng, vì thế tự nhiên mà nghiêng người: “Giúp tôi cời ra.”

Cô đang đưa mắt nhìn lung tung bất thành linh nghe thấy anh nói, cũng không nghĩ nhiều, theo bản năng liền vươn hai tay vòng lấy eo của anh, ngón tay ở phía sau gỡ dây áo.

Động tác của cô cực kỳ tự nhiên, Phó Ninh Xuyên đạt được mục đích khoe miệng khẽ gọi lên, anh dang hai tay, làm cô dễ cời ra hơn, không hề muốn nhắc cô đi vòng ra phía sau để gỡ.

Nhưng chính cô cũng sẽ phát hiện, hơn nửa ngày mà không gỡ được, cộng thêm tầm mắt nóng rực phía trên đỉnh đầu cô mới phản ứng lại bản thân mình vừa mới làm cái gì. Đáy lòng âm thầm ảo não, Hứa Niệm Hi thu cánh tay, vòng đến phía sau anh, thành thạo đem cời bỏ tạp dề.

“Xong.” Cô ho nhẹ một tiếng, không đợi Phó Ninh Xuyên liền rời khỏi phòng bếp.

Đem tạp dề cất xong, Phó Ninh Xuyên rửa sạch tay, lau khô mới đi ra ngoài, đáy lòng lại suy nghĩ lung tung. Nếu vừa rồi cô không phát hiện thì tốt rồi.

Lúc ăn cơm hai người thông thường sẽ không nói chuyện phiếm, Hứa Niệm Hi vẫn luôn trầm mặc dùng cơm, chiếc đũa trong tay lay lay hạt cơm, trong chén được bỏ vào khối thịt kho tàu.

Đầu không nâng lên, cô nghe thấy nam nhân đối diện nhàn nhạt nói: “Ăn nhiều một chút.”

“Ồ.” Hứa Niệm Hi nghĩ thầm trong lòng. Sau khi cô hoàn hồn, đưa chiếc đũa gấp miếng thịt vào miệng, không thể giải thích được miếng này tại sao lại không còn như trước.

Trên bàn cơm một lần nữa lại an tĩnh, Hứa Niệm Hi thấy anh đã sắp ăn xong, tầm mắt động lại trên miếng thịt kho tàu, rốt cuộc cô cũng vươn chiếc đũa, mặt không đổi sắc mà gấp miếng thịt nhanh chóng để vào hán trong chén.

Cẩn thận nhìn vào đôi mắt kinh ngạc của anh, Hứa Niệm Hi giật giật khoe miệng, cuối đầu nói: “Anh cũng ăn đi.”

Hứa Niệm Hi tự hỏi cô đã từng làm như vậy trước kia chưa, hôm nay lại ma xui quỷ khiến mà làm, cô cúi gầm mặt căn bản không dám nhìn vào đôi mắt Phó Ninh Xuyên, ăn cơm với tốc độ nhanh hơn bình thường.

“Cảm ơn.” Thật lâu sau, cô mới nghe thấy anh nói chuyện, thanh âm không giống như bình thường, dường như mang theo một chút ý cười.

Hôm nay hai người không có đi ra ngoài tản bộ, Phó Ninh Xuyên vào thư phòng tính toán soạn bài, còn Hứa Niệm Hi đơn giản không có việc gì làm liền cầm quyển sách ở tủ sách đối diện ngồi xuống.

Hai người đều trầm mặc, Phó Ninh Xuyên một bên viết, thỉnh thoảng còn trộm ngắm cô vài lần, tâm tình vốn sung sướng càng thêm tốt đẹp.

Có giai nhân ở bên làm bạn, sao lại không vui?

Anh tiếp tục soạn bài, cô đọc xong cuốn sách liền lấy di động ra chuẩn bị lên mạng, ai ngờ tiếng chuông đột nhiên vang lên, cô sợ tới mức thiếu chút nữa

liền ném văng chiếc điện thoại di động.

Xoa xoa trái tim, cô cầm lên, nhỏ giọng nói: “Alo.”

Người gọi là Ôn Lộ, ngày mai vẫn là ngày nghỉ, vừa lúc không có việc gì làm liền dự định rủ Hứa Niệm Hi cùng đi mua quần áo, thuận tiện mua cho Diệp Bảo Bảo mấy bộ.

Hứa Niệm Hi vẫn luôn thích Diệp Bảo Bảo đáng yêu hoạt bát, nên không chút do dự liền đồng ý. Hai người thảo luận về thời gian và địa điểm và gác máy.

Tính toán thời gian rời giường vào ngày mai, Hứa Niệm Hi đặt đồng hồ báo thức phòng ngừa bản thân ngủ quên, cô đặt điện thoại xuống và tiếp tục đọc sách, Giọng nói của anh vang lên trong không khí.

“Đi mua quần áo?”

Hứa Niệm Hi gật gật đầu.

Phó Ninh Xuyên buông bút, mặt mày lạnh lùng như băng tuyết, đôi mắt đen nhánh nhàn nhạt nhìn cô:

”Anh đi cùng em?”

Ngày mai anh cũng không có chuyện gì quan trọng, nếu cô muốn đi mua quần áo, anh là chồng tất nhiên phải đi theo, mặc dù là đi cùng Ôn Lộ và Diệp Bảo Bảo nhưng nó không khác gì một cuộc hẹn hò trả hình

Dứt lời Hứa Niệm Hi không phản ứng lại, lúc lâu sau mới hoàn hồn, cô mím môi, nói:

“Cùng đi?”

Tựa hồ không có lý do cụ thể, Hứa Niệm Hi miên man suy nghĩ, huống hồ, trong lòng cô cũng không cụ thể.

“Được!”

Được cô cho phép, Phó Ninh Xuyên làm bộ không hề phản ứng mà cúi đầu tiếp tục viết, thật ra nội tâm thì vui vẻ đến mức không kiềm chế được.

Mối quan hệ đang đến gần từng bước, còn gì thú vị hơn thế nữa?

Thời điểm Phó Ninh Xuyên viết xong, Hứa Niệm Hi cũng có chút mệt, vì thế định lấy áo ngủ đi tắm rửa, nhưng lúc đứng dậy lại vô tình đụng phải cái ghế dựa. Theo bản năng cô đưa tay nắm lấy thứ gì đó, làm eo đụng phải cái bàn, Hứa Niệm Hi bị đau, đột nhiên được một đôi tay đỡ lấy, tránh nguy cơ hôn xuống đất.

“Đụng vào chỗ nào rồi?” Là anh nhanh tay lẹ mắt đỡ cô, tay đặt trên eo cô chậm rãi di chuyển, thấy cô khẽ nhíu mày.

“Đau không?” Anh lập tức hỏi.

Cô cắn môi dưới, gật gật nhẹ. Vừa rồi va chạm lực đạo không mạnh, không chạm vào thì sẽ không đau.

Anh rất nhanh liền cầm một hộp thuốc tới, lấy thuốc mỡ và để cô ngồi cạnh anh, trực tiếp bôi quần áo trên eo cô..

Cô cả kinh che một chút, nhưng quay đầu lại thấy anh thật sự chỉ là giúp cô thoa thuốc, đành phải mặt đỏ từ bỏ. Những ngón tay mát lạnh của anh được dán trên lớp da màu xanh băng kem, gây đau nhẹ.

Thoa thuốc xong, anh tự nhiên buông quần áo ra, thu hộp thuốc lại.

Không dám dừng lại một giây, Hứa Niệm Hi bỏ chạy ngay thậm chí anh nói gì cũng không nghe rõ. Phó Ninh Xuyên ngồi ở trên ghế, nghe tiếng đóng cửa liền bật cười.

Người phụ nữ của anh thật đáng yêu làm sao!

Sáng sớm, Phó Ninh Xuyên dựa theo đồng hồ sinh học mà mở mắt ra, chờ anh rửa mặt xong khi rời khỏi đây mới phát hiện bên ngoài không hề có động tĩnh.

Chẳng lẽ cô còn chưa dậy?

Nghỉ ngơi đi đến cửa phòng, Phó Ninh Xuyên nhẹ nhàng gõ cửa, nhưng không nhận được phản hồi, anh bất ngờ mở cửa trực tiếp vào mắt, cô vẫn nằm

trên giường và ngủ ngon lành.

Anh bước tới và cúi xuống.

Cô vẫn còn trong giấc mơ, đôi mắt khép hờ, hàng mi dài lấp lánh một bóng tinh tế dưới mí mắt, Phó Ninh Xuyên nhìn đến xuất thần, cho đến khi ngón tay chạm vào đôi má ấm áp của cô mới đột nhiên hoàn hồn.

Anh cúi đầu: "Niệm Hi, dậy đi."

Anh gọi cô rất nhiều, mà cô một chữ đều không nghe thấy, khi anh gọi lần thứ mười, cô nghiêng người sang một bên, hai tay vô thức ôm lấy cổ anh, và khuôn mặt cô áp vào nút áo trên ngực anh, giống như một con mèo con. Trong nháy mắt trái tim anh mềm mại và hỗn loạn.

Cô lại không cảm giác được điều đó. Khi anh muốn đẩy cô ra nhưng anh đột nhiên lại muốn quay người đơn giản dừng lại và nhìn thẳng vào cô. Cô ngủ rất sâu, anh vẫn có thể nghe thấy một hơi thở nhỏ.

Anh nhìn chăm chăm vào cô một lúc, đột nhiên anh cúi người hôn ở khoeo môi cô. Nó rất mềm, anh cảm thấy khó khăn khi cúi đầu hết lần này đến lần khác. Khi Phó Ninh Xuyên cảm thấy rằng cô sắp tỉnh dậy anh liền chậm rãi buông cô ra. Khi đóng cửa lại, Phó Ninh Xuyên dựa vào cánh cửa thở thật sâu đôi môi anh nở nụ cười như có như không.

Vợ anh không ngờ khi ngủ lại dễ thương như vậy, làm anh muốn ôm lấy cô, hôn cô mãi

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuyên Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Phát hiện

Edit: Doãn Văn Hi

Beta: Doãn Uyển Du

Chờ đến lúc Hứa Niệm Hi thu dọn xong thì Phó Ninh Xuyên đã ngồi trên sofa đợi được một lúc, hai người hẹn là sẽ gặp nhau ở Vincent House, Phó Ninh Xuyên trước tiên lái xe đến tiệm sửa chữa, sau đó cùng cô bước qua đường.

Lúc hai người đến nơi, đúng lúc Ôn Lộ đang ôm Diệp Bảo Bảo đợi được một phút, cô nhìn thấy bên cạnh Hứa Niệm Hi còn có Phó Ninh Xuyên, biểu cảm trong nháy mắt từ kinh ngạc thành cười giảo hoạt.

"ayyo, cái này gọi là gì ta? Phu xướng phụ tùy?(chỉ vợ chồng cùng nhau phối hợp, nhất trí hành động). Ôn Lộ trêu trọc.

Mặt Hứa Niệm Hi nóng bừng, theo bản năng nhìn sang Phó Ninh Xuyên:

"Đừng nói bậy."

Ôn Lộ không thèm để ý, bữu môi, liền đem Diệp Bảo Bảo đang nghịch ngón tay đặt vào trong tay Phó Ninh Xuyên.

"Vừa lúc, Diệp Bảo Bảo giao cho anh nha" Ôn Lộ cười hihi, xoay người nắm lấy tay Hứa Niệm Hi

"Đi thôi, hôm nay ngoài việc mua quần áo cho tiểu tử kia, mình còn muốn mua cho mình nữa, lâu lắm rồi không có đi mua sắm"

Hứa Niệm Hi lặng lẽ bước theo, còn không quên quay đầu nhìn Phó Ninh Xuyên, thấy anh đang ôm Diệp Bảo Bảo, biểu cảm trên mặt không hề thay đổi, thậm chí ngoan ngoãn đi theo phía sau, cô mím môi.

Ôn Lộ nắm tay Hứa Niệm Hi nhìn xung quanh, mỗi cửa hàng chỉ liếc mắt vài lần, nhìn thấy quần áo đẹp mới vào xem cụ thể, vì vậy bọn họ rất nhanh liền đi hết nửa tầng.

Lúc này 3 người song song đi cùng một chỗ, Ôn Lộ một bên nhìn hai người trầm mặc còn lại, đột nhiên chọc cánh tay Hứa Niệm Hi hỏi: "Kết hôn mấy ngày nay cảm giác thế nào?"

Hứa Niệm Hi sững sờ.

"Cậu với anh ta cũng kết hôn được mấy ngày rồi, một chút cảm giác cũng không có, ví dụ có phát hiện ra anh ta có tật xấu gì không,hay là anh ta có đưa cậu đi những nơi kiểu như quán bar chơi..."

Ôn Lộ vẻ mặt hận sắt không thành thép, lái nhái đưa ra cho Hứa Niệm Hi vài ví dụ, khiến cô bị hỏi đến sững sờ.

"Hay là có thói quen gì xấu cứ nói với mình, mình có thể góp ý cho cậu xem nên làm như thế nào!"

Ngay người một lúc lâu, Hứa Niệm Hi mới lắc đầu, lí nhí trả lời: "không có."

Ôn Lộ chớp chớp mắt: "Không có? Tốt như vậy sao? Cả quán bar cũng chưa từng đi?" một mặt hoài nghi, Ôn Lộ nhìn cô chăm chăm

Lần này Hứa Niệm Hi không hề do dự:

"Thực sự không có."

Cô dừng lại, kết hôn được nhiều ngày rồi, nhưng anh luôn đối với cô rất tốt, đừng nói đến quán bar, tan làm liền về nhà nấu cơm cho cô, buổi tối cũng chỉ ở thư phòng chuẩn bị bài giảng hoặc trong phòng đọc sách.

Hình như thật sự là một người đàn ông hoàn hảo.....

"Vậy thì tốt, sau này nếu có xảy ra chuyện gì thì nhớ nói sớm cho mình biết, đừng để đến lúc vô phương cứu chữa rồi mới nói nha." Ôn Lộ dặn dò.

Hứa Niệm Hi gật đầu, nghĩ đi nghĩ lại nhịn không được nói:

"Anh ấy sẽ không như vậy....mình tin anh ấy."

Tuy nói là mới kết hôn không lâu, nhưng cô có thể cảm nhận được anh là một người rất tốt, ít nhất thì cũng không treu hoa ghẹo bướm, không tìm phiền phức đến cho cô, không dụ dỗ phụ nữ.

Nghĩ như vậy thì trước đây lúc cô mơ hồ, trời xui đất khiến lại gả cho một người tuyệt vời.

Ôn Lộ liếc nhìn cô một cái, khẽ hừ:

"Biết bảo vệ anh ta rồi."

Hứa Niệm Hi không tiếp thêm lời nữa.

Ôn Lộ ở phía trước tiếp tục nắm tay Hứa Niệm Hi vào một cửa hàng, Phó Ninh Xuyên liền ôm Diệp Bảo Bảo đứng ở cửa, ánh mắt lạnh đậm mà dịu dàng luôn lưu luyến trên người cô, đến lúc Diệp Bảo Bảo vận vẹo thân mình, anh mới cúi đầu đối tư thế

Cô đã biết bảo vệ anh rồi, đây đúng là thông tin đáng vui mừng.

Sau khi ba người dạo được một lúc, đúng lúc đi qua cửa hàng thời trang trẻ em, liền dự định vào mua quần áo cho Diệp Bảo Bảo, sau khi vào trong cửa hàng, Ôn Lộ liền đỡ lấy Diệp Bảo Bảo từ trong tay Phó Ninh Xuyên, dắt lấy bàn tay mềm mại của Diệp Bảo Bảo đi đi chọn quần áo.

Nói là cửa hàng thời trang trẻ em, nhưng thật ra bên trong bán rất nhiều đồ, còn có giày trẻ em, các loại đồ chơi, cửa hàng rất lớn, có thể chọn lựa được rất nhiều đồ.

Phía trước, Diệp Bảo Bảo đang được Ôn Lộ ướm thử trên người một chiếc áo nhỏ, Hứa Niệm Hi đứng bên cạnh nhìn, cô cũng rất thích trẻ con, nhìn thấy những đồ vật nhỏ nhỏ này, cô không mềm lòng không được.

Thuận tay cầm một đôi giày nhỏ ở bên cạnh lên, thủ công tinh xảo hình dáng nhỏ nhắn khiến cho Hứa Niệm Hi đặc biệt yêu thích và không hề muốn buông xuống, cô cầm lấy đôi giày, ánh mắt bất giác trở nên ôn nhu.

"Đôi này dành cho trẻ em khoảng một tuổi, Bảo Bảo nhà mình đi thì to quá!"

Ôn Lộ đảo mắt thấy hành động của Hứa Niệm Hi, tưởng là cô muốn lấy cho Bảo Bảo, lúc ánh mắt của cô mờ mịt, Ôn Lộ trong nháy mắt đột nhiên nhanh trí.

"Cậu thích?" Ôn Lộ đột nhiên cười tà, bỏ chiếc áo trong tay xuống rồi chạm vào nửa người Hứa Niệm Hi, sau khi nhìn cô gật đầu, Ôn Lộ lại cười trộm chỉ chỉ Phó Ninh Xuyên ở phía sau

"Nếu thích như vậy thì tự sinh một đứa đi, qua hai năm là có thể đi đôi giày này rồi."

Tự mình sinh một đứa? Hứa Niệm Hi bị lời nói của Ôn Lộ dọa ngốc, trong một lúc liền thất thần. Kết hôn với Phó Ninh Xuyên bao nhiêu ngày, tuy rằng hai người đã xảy ra chuyện đó, nhưng cô thực sự chưa từng nghĩ đến vấn đề con cái.

Nhìn cô đang ngây người, Ôn Lộ liếc trộm Phó Ninh Xuyên, không ngừng cố nói:

"Cậu nghĩ đi, cậu thích trẻ con như vậy, lại cũng kết hôn rồi, sinh con không phải là chuyện rất bình thường sao? Đợi khi con biết nói, nghe giọng nói non

nót ngọt ngào gọi một cậu một tiếng mẹ, lúc đó cậu sẽ rất tự hào."

Ôn Lộ đối với những việc này rất có kinh nghiệm, một khi nói thì không thể ngừng, dường như đem toàn bộ những lợi ích khi có con mà Diệp Thành năm đó nói với cô nói hết ra.

"Mình nói thật đấy, hai người sinh lấy đứa con đi, đúng lúc Diệp Bảo Bảo nhà mình cũng đang muốn có một người em trai hoặc em gái."

Lúc Ôn Lộ nói xong, Phó Ninh Xuyên đã không tiếng động mà đứng sau Hứa Niệm Hi, lời bọn họ nói anh đều nghe thấy hết, và anh cũng muốn biết cô nghĩ như thế nào.

"Ôn Lộ," Hứa Niệm Hi trầm mặc rất lâu mới mở miệng, đồng thời phát hiện ra Phó Ninh Xuyên đang đứng phía sau

"Mình.....mình vẫn chưa chuẩn bị tốt, chuyện con cái đợi thêm chút thời gian nữa đi."

Cô biết đây cũng là chuyện sớm muộn, những cô nghĩ lại một chút, không phải cô không muốn, cũng phải trong lòng cô kháng cự, chỉ là cảm thấy có chút kỳ quái.

Muốn có con với người mới quen biết vài tháng liền kết hôn, trước mắt vẫn dừng lại ở mức độ có cảm tình, Hứa Niệm Hi bày tỏ tạm thời làm không được.

"Được." Lần này không phải là Ôn Lộ mở miệng, Hứa Niệm Hi hoảng hốt khi nghe thấy giọng nói gần trong gang tấc, cô ngẩn ngơ, quay đầu lại.

Hứa Niệm Hi lặng lẽ thu lại tầm nhìn.

"Đi thôi, đi xem tiếp!" Ôn Lộ nói chen vào, nắm lấy một bên tay Diệp Bảo Bảo tiếp tục xem, Hứa Niệm Hi đi theo qua đó, nhưng vừa mới nhấc chân, một bàn tay của cô liền bị anh nắm lấy.

"Không cần nóng vội" âm thanh thanh đậm, khiến cô rất an tâm "thuận theo tự nhiên."

".....Ừm!"

Lúc theo sau Ôn Lộ, ngón tay của Hứa Niệm Hi vẫn trong tay anh, cô rũ mắt nhìn thật lâu.

Thân thiết như vậy, thật tốt.

Quần áo của Diệp Bảo Bảo mua rất nhanh, Ôn Lộ một lần liền mua hai bộ, định qua một thời gian nữa lại quay lại xem, lúc này ba người đến cửa hàng các loại thời trang nữ ở tầng hai, chọn quần áo.

Ôn Lộ tạm thời không nhìn thấy thứ mình thích, liền nghĩ trước tiên chọn vài bộ cho Hứa Niệm Hi, cô cảm vài bộ rất hợp với Hứa Niệm Hi ước thử trên người, sau đó hỏi:

"Thích không?"

Hứa Niệm Hi nhìn một cái, lắc đầu.

Ôn Lộ bĩu môi, đặt quần áo vào chỗ cũ, Hứa Niệm Hi chọn đồ không có bất kỳ yêu cầu gì, toàn dựa vào mắt nhìn, cô thân hình cao, tỉ lệ người chuẩn, đồ gì mặc trên người cô đều đẹp, Ôn Lộ từng rất ngưỡng mộ, cô đơn giản chính là đáng người trời sinh.

Lại cảm thêm vài bộ, Ôn Lộ tiện tay ước trên người cô, Hứa Niệm Hi cũng tự mình xem, ngó mắt nói:

"Những cái này không hợp với mình."

Ôn Lộ kinh ngạc, nhìn quần áo trên tay, được thôi, vừa rồi hoảng thần không cẩn thận lấy toàn là bộ thấp ngực.

Cửa hàng to như vậy, quần áo số lượng cũng không ít, Hứa Niệm Hi tiện tay cảm vài bộ, thật ra kiểu dáng thì cô thích, nhưng chưa có nhìn thấy một bộ có thể thực sự vừa mắt.

Đang nghĩ ngợi thì bên cạnh có một chiếc váy đưa tới, Hứa Niệm Hi giật mình nhìn qua, nhìn vào đôi mắt đen nhánh.

"Thử cái này đi." Anh đem y phục lại gần hơn nữa, tỏ ý muốn cô vào phòng thử đồ thay ra. Trên tay là một chiếc váy dài màu trắng gạo, thiết kế viền hoa rất tinh xảo, anh nhìn một cái là biết chiếc váy này hợp với cô.

".....Được." Hứa Niệm Hi hạ mắt nhận lấy chiếc váy, hình dáng cô rất thích

Lúc bước vào phòng thử đồ cô vẫn đang nghĩ, tại sao anh lại biết cô thích mặc váy dài?

Lúc Hứa Niệm Hi thay đồ bước ra, anh đang đợi trước cửa, rồi rầm kéo chiếc váy, cô lắp bắp hỏi:

"Đẹp....đẹp không?"

Phó Ninh Xuyên rất tự tin vào mắt nhìn của mình, cô mặc lên quả nhiên là như vậy, anh gật đầu, đuỗi tay giúp cô chỉnh lại váy.

"Rất đẹp." Anh nói.

Hứa Niệm Hi cúi thấp đầu, không biết tại sao lúc anh khen cô, cô liền có một loại cảm giác rất vui vẻ, cô có thể cảm nhận được mặt cô đang phát hỏa, cả người đều thiêu cháy.

Lúc Ôn Lộ nhìn thấy, thực sự bị kinh diễm một phen, bắt lấy tay Hứa Niệm Hi muốn cô nhất định phải mua chiếc váy này, lúc thanh toán liền biết là do Phó Ninh Xuyên chọn cho cô, lập tức làm mặt quý.

"Đến anh ta còn biết cậu thích gì, mình thực sự quá thất bại rồi!" Ôn Lộ ngửa mặt lên trời thở dài.

Hứa Niệm Hi: "....."

Mua sắm xong mấy người đều có chút khát, thế là Ôn Lộ kéo Hứa Niệm Hi đến một quán trà, người hơi đông, lúc gọi trà, Hứa Niệm Hi theo bản năng muốn uống đồ lạnh theo Ôn Lộ, nhưng Phó Ninh Xuyên ở bên cạnh liền nói muốn đổi thành đồ nóng, cô không hiểu liếc nhìn một cái.

"Em sắp đến ngày đó rồi." Anh chân thật trả lời, một dạng chân chính khiến Hứa Niệm Hi ngượng ngùng đỏ mặt.

Cô đến chuyện của bản thân cũng quên rồi, tại sao anh lại biết, còn nhớ rõ ràng như vậy?

Câu chuyện qua đi, bởi vì đông người nên Ôn Lộ liền kéo Hứa Niệm Hi ra ngoài đợi, mà Phó Ninh Xuyên đứng ở khu chờ, giúp họ cầm đồ uống.

Nhìn bóng dáng của Phó Ninh Xuyên từ xa, Ôn Lộ cảm thán.

Lúc đầu lựa chọn giúp Niệm Hi, xem ra chọn không sai, anh ta đối với Hứa Niệm Hi thật tốt.

Lúc này, Ôn Lộ chọc chọc ngón tay Hứa Niệm Hi: "Anh ta đối với cậu thật tốt, phải trân trọng đó biết không?"

Hứa Niệm Hi bị lời nói của Ôn Lộ làm cho không hiểu gì, nhưng khi cô nhìn thấy anh đang cầm hai cốc nước từ trong một đám người đông nghịt bước qua đây, chợt liền gật đầu.

Anh thực sự đối với cô rất tốt.

Mua sắm cả buổi sáng, mấy người dự định ăn cơm xong rồi về, nhưng lúc ra ngoài, Hứa Niệm Hi liền dừng chân, nắm góc áo Phó Ninh Xuyên kéo đến một cửa hàng.

Ôn Lộ còn đang ôm Diệp Bảo Bảo, khó hiểu, cô đứng ở cửa nhìn thấy Hứa Niệm Hi cầm một chiếc áo sơ mi đưa cho Phó Ninh Xuyên, ý cười trên khóe môi dần mở rộng.

Diệp Bảo Bảo ở trong lòng cô nao loạn muốn đi vệ sinh, Sau khi Ôn Lộ đưa Bảo Bảo đi vệ sinh trở về, thấy Hứa Niệm Hi đang thanh toán, lúc cô định qua đó thì liền đụng phải một người đáng ghét.

"Ô, mua sắm cơ!"

Nhìn thấy Lư Văn Tuệ, sắc mặt Ôn Lộ liền trở lên không tốt, lễ phép đáp lại. Liền muốn vòng qua đi đến chỗ Hứa Niệm Hi, nhưng Lư Văn Huệ hiển nhiên cũng nhìn thấy bọn họ, trực tiếp hừ lạnh.

"Nó cùng người đàn ông lỗ mãng kia vẫn chưa chia tay?"

Ôn Lộ nghe thấy 3 chữ người lỗ mãng liền cả người khó chịu, cho nên không hề chú ý đến nửa câu sau liền cười lạnh:

"Sao có thể chia tay chứ? Di à, di không biết là Hứa Niệm Hi và anh ấy đã lĩnh chứng rồi sao?"

Ôn Lộ vốn cho rằng sau đó sẽ làm tức chết người phụ nữ đáng ghét này, ít nhất có thể giết chết bộ đáng khoa khoang của bà ta, ai biết mọi việc hoàn toàn nằm ngoài dự đoán.

"Cô nói cái gì?" Lư Văn Tuệ trừng lớn hai mắt, một đôi mắt như muốn ăn cô, "Bọn nó lĩnh chứng rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuyên Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Âm ỉ

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du

Lúc Ôn Lộ nghe thấy Lư Văn Tuệ nói những lời này, liền biết không ổn rồi, cô lạnh mặt muốn chạy đi báo tin cho Hứa Niệm Hi, không ngờ bị Lư Văn Tuệ ngăn cản.

“Cô nói cái gì? Cô đứng lại nói rõ ràng cho tôi!” hai tay Lư Văn Tuệ mở ra, “Con bé cùng tên đàn ông lỗ mãng kia đi lãnh chứng?”

Ôn Lộ nhú mày nghe không nổi nữa: “Cái gì mà đàn ông lỗ mãng, đó là chồng của Niệm Hi!”

Lư Văn Tuệ nghe vậy càng tức giận, lùi lại vài bước ngoài cười nhưng trong không cười nói:

“Được, được lắm, đến cả lời cha mẹ cũng không có để vào mắt, dám trái lời tự đi lãnh chứng, đây là muốn làm phản à!”

Dứt lời Lư Văn Tuệ mạnh mẽ xoay người, hướng tới tiệm quần áo phóng vào, Ôn Lộ có muốn ngăn cản cũng không kịp, ngược lại Diệp Bảo Bảo trong lòng đã bị dọa tới sắp khóc, cô vội vàng an ủi con bé.

Không xong, cô gây họa rồi!

Hứa Niệm Hi liếc mắt một cái cảm thấy áo somi kia chất liệu cùng hình thức đều không tồi, Phó Ninh Xuyên thử cũng không thử mà nói muốn mua luôn, cô muốn anh đi thử quần áo, anh cũng không đi.

“Đồ em chọn, không cần thử.” Anh đáp đơn giản, trực tiếp đi tiền trả, Tuy rằng Hứa Niệm Hi bị lời anh nói làm kinh ngạc không nhẹ, nhưng cũng phản ứng rất nhanh đi theo sau anh, lấy ví trả tiền.

“Đề em trả đi!” Cô vừa nói đã đưa tiền qua, Phó Ninh Xuyên đứng đối diện ánh mắt hơi trầm lại, mím môi có chút ngượng ngùng.

“Đây tính là lễ vật tân hôn?”

Nghĩ đến chiếc váy dài vừa rồi là anh trả tiền, hiện tại có thể xem như trao đổi lễ vật chứ?

“Được!” Anh cũng không kiên trì, ngược lại lui về sau một bước, nhìn cô vui vẻ trả tiền, khóe môi lặng lẽ cong lên.

Lúc trả tiền xong cũng không thấy Ôn Lộ đâu, hai người tính toán đi ra cửa chờ. Hứa Niệm Hi vừa tới cửa, liền thấy người phụ nữ trước mắt giờ lên tay muốn cho mình một cái tát, cô sững sốt, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng lại, may mắn Phó Ninh Xuyên tay mắt lanh lẹ, kịp thời bắt lấy tay của người phụ nữ kia.

Người đến là Lư Văn Tuệ, sau khi tay bị bắt được liền lập tức vùng ra thu về, thấy Phó Ninh Xuyên một mực bảo vệ Hứa Niệm Hi, lại nghĩ đến cô không thêm đề ý lời của bà ta, cư nhiên dám cùng người đàn ông khác đi lãnh chứng, lập tức con giận dữ dâng trào mãnh liệt.

“Hứa Niệm Hi, lá gan của cô càng ngày càng lớn!” Lư Văn Tuệ khắc nghiệt cười lạnh.

Hứa Niệm Hi đối với người trước mặt thật sự không gọi nổi một chữ ” mẹ “ ra miệng, cô tạm thời chưa biết nói gì, đọc được khẩu hình của Ôn Lộ ở phía sau, biết sự tình đã bại lộ.

“Tôi đã nói với con bao nhiêu lần, cô phải gả cho Lạc Sanh, cô cư nhiên dám cùng người khác kết hôn, lá gan lớn rồi đến lời tôi nói cũng không chịu nghe đúng không? Dám ở bên ngoài làm loạn cùng người khác lãnh chứng cũng không nói một tiếng đúng không?”

“Hứa Niệm Hi bản lĩnh của cô cũng lớn nhỉ? Ở bên ngoài tùy tiện cùng một tên đàn ông lỗ mãng này kết hôn, cô chính là không muốn cùng Lạc Sanh kết hôn nữa có phải không?” (Beta: chứ gì nữa bà già.-.)

Lư Văn Tuệ lúc mắng người quả thực giống như người đàn bà chanh chua, một câu tiếp một câu, chỉ một lúc xung quanh đã tụ tập một đám người nhỏ nhỏ, những người không biết chân tướng đều ở hướng Hứa Niệm Hi chỉ chỉ trỏ trỏ, Ôn Lộ nhìn không được, lặng lẽ muốn giải tán đám đông này đi.

“Nói đủ rồi chứ?” Trầm mặc thật lâu, Hứa Niệm Hi ngẩng đầu, lòng bàn tay gắt gao nắm chặt.

Lư Văn Tuệ nghẹn lời, nhướn mày:

“Ha, cô còn muốn tranh luận phải không.”

Nỗ lực làm chính mình bình tâm, Hứa Niệm Hi hít sâu mấy lần: “Tôi không muốn nói ở chỗ này, có chuyện gì về nhà nói.”

“Như thế nào? Có gan làm, lại không có mặt mũi chịu nghe người ta nói?” Lư Vân Tuệ còn lâu mới để mình bị đẩy vòng vòng

“Chính mình làm chuyện mất mặt, đến lãnh chứng cũng không nói một câu với người nhà, nếu không phải tôi phát hiện, cô cũng không tính toán mang tên này về nhà?”

Bị hai chữ kia kích thích, Hứa Niệm Hi đột nhiên ngẩng đầu, mắt đen như mực mở to gắt gao nhìn chăm chăm Lư Vân Tuệ, cô từng chữ từng chữ nói rõ ràng:

“Tôi không cảm thấy mất mặt, kể cả tôi có cùng Ninh Xuyên có con, đứa bé cũng không phải con ngoài giá thú, phiền bà khi nói chuyện tích chút điểm khẩu đức.”

Lư Vân Tuệ không phải người bót lo, lập tức giả bộ đáng thương, đối với người xem chung quanh, chảy nước mắt:

“Đứa nhỏ này, mẹ đem con nuôi lớn như vậy, con hồi báo mẹ như thế này? Hiện tại con dùng ngữ khí này nói chuyện cùng mẹ, về sau mẹ già rồi, có phải con trực tiếp khiến mẹ nhanh vào quan tài?”

Không thể không nói kỹ thuật diễn của Lư Vân Tuệ không tồi, người xem không rõ chân tướng lập tức bị lừa gạt, nguyên bản chỉ có ít người chỉ trích Hứa Niệm Hi, sau câu này càng nhiều người chỉ trích.

Hứa Niệm Hi cũng nhịn không được nữa, cô vốn cũng không muốn cùng Lư Vân Tuệ ở nơi này cãi nhau, nhưng thực hiển nhiên, lúc này Lư Vân Tuệ không tính toán buông tha cho cô, đang lúc cô muốn cãi lại, tay bị Phó Ninh Xuyên cầm chặt, cô giật mình, nghiêng đầu nhìn lại.

“Mẹ, con là Phó Ninh Xuyên, là chồng của Niệm Hi” thanh âm cùng biểu tình đều thực lạnh lẽo, bình đạm giống như đang trần thuật một sự thật,

“Con nghĩ chuyện con cùng Niệm Hi lên đi lãnh chứng, chính xác là cần cùng ba mẹ giải thích, nhưng mà loại chuyện này chúng ta vẫn nên về nhà rồi nói.”

Ngụ ý đó là không nên ở chỗ này gây sự, Lư Vân Tuệ cũng hiểu được chuyện này nên dừng ở đây, cười lạnh trừng mắt nhìn Hứa Niệm Hi: “Chờ về nhà, tôi cho cậu đẹp mặt!”

(Beta: Ghét bà nội này quá -_-)

Nói xong dẫn đầu đi ra ngoài, người xung quanh thấy không còn trò hay để xem, tự nhiên sẽ tự động tản đi, Ôn Lộ nhân cơ hội đi tới, lo lắng nhìn hai người: “Thực xin lỗi, tôi không biết.....”

Ôn Lộ cũng không biết hai người kết hôn không báo cho cha mẹ, lúc này mới nhận ra việc này.

“Không có việc gì,” Hứa Niệm Hi an ủi

“Chuyện này sớm muộn gì em cũng phải nói với bố mẹ.”

“Vậy hiện tại hai người.....” Ôn Lộ hỏi.

“Về nhà,” Hứa Niệm Hi tiếp, “Chị cũng về nhà đi, lần sau lại cùng nhau đi chơi.”

Ôn Lộ có chút không yên tâm “Niệm Hi.....”

“Sẽ không có việc gì,” lần này là Phó Ninh Xuyên tiếp lời, anh cầm tay Hứa Niệm Hi, thanh âm lạnh nhạt lại mặc danh làm người an tâm, “Tôi sẽ cùng cô ấy về.”

Phó Ninh Xuyên lái xe, Hứa Niệm Hi ngồi ở ghế phó lái, Lư Vân Tuệ liền ngồi ở phía sau, vẫn luôn âm dương quái khí trào phúng, chính là cô không gả Lạc Sanh ngược lại lại đi gả cho một người đàn ông khác, chờ về nhà nhất định bắt bọn họ đi Cục Dân Chính ly hôn, cả đường đi nghe những thứ này đến cả Hứa Niệm Hi tính tình không tồi cũng bị phiền đến bực

Lúc cô nhịn không được nữa muốn đáp trả, mu bàn tay bị người nào đó đang lái xe vỗ vỗ, cô nghiêng đầu nhìn sườn mặt kiên nghị của anh, cắn môi, bình tĩnh trở lại.

Vì sao lại muốn cùng một người không quan trọng so đo? Cứ mặc kệ người này nhảy nhót, mắt không thấy tâm không phiền không phải càng tốt hơn sao?

Nghĩ như vậy, cô dứt khoát nhắm mắt lại ngủ, lời nói Lư Vân Tuệ quả thực một câu cũng chưa vào tai.

Lúc Hứa Niệm Hi về đến nhà, Hứa Thụy An còn có chút kinh ngạc, hôm qua mới trở về, hôm nay lại đến nữa, nhưng khi ông nhìn thấy người đàn ông phía sau Hứa Niệm Hi, cùng với Lư Vân Tuệ đang cười lạnh, khẳng định có chuyện xảy ra.

Quả nhiên, nghe Lư Vân Tuệ thêm mắm dặm muối nói hai người đã đi lãnh chứng, Hứa Thụy An kinh ngạc, không nghĩ tới lần trước Lư Vân Tuệ nói người đàn ông kia đã là chồng của con gái.

Nhưng rốt cuộc Hứa Thụy An cũng là người lăn lê bò lết trên thương trường nhiều năm như vậy, tất nhiên sẽ không giống Lư Vân Tuệ, chỉ gọi Phó Ninh Xuyên lên lầu nói chuyện.

Nhưng Lư Vân Tuệ thấy Hứa Thụy An phản ứng bình đạm thì không cao hứng, về đến nhà mình rồi cũng không sợ hãi nữa, trực tiếp chỉ vào mặt Hứa Niệm Hi lớn tiếng nói:

“Tôi không cho phép, đợi lát nữa hai người liền cho đi ly hôn ngay cho tôi, ngay hôm nay, có nghe thấy không!”

Trong lòng trong mắt bà đã nhận định con rể chỉ có thể là Lạc Sanh, cũng nhất định là Lạc Sanh, sao bà có thể cho phép Hứa Niệm Hi trái lời mình gả cho người khác.

Phòng khách an tĩnh, Lư Vân Tuệ rống xong một lúc cũng không có ai đáp lời bà ta, càng khó thờ càng không cao hứng, tiến lên kéo cánh tay Hứa Niệm Hi mang ra bên ngoài.

“Còn cái gì để nói? Ngay lập tức ly hôn, lập tức đi Cục Dân Chính!”

Không đợi Hứa Niệm Hi giãy giụa, Hứa Thụy An đã lên tiếng quát lớn, lòng mảy ông dựng thẳng cực kì uy nghiêm, Lư Vân Tuệ nhất thời bị ông dọa sợ.

“Bà xem bà quát tháo ra bộ dáng gì rồi! Trở về phòng, không có tôi cho phép không được bước ra!”

Lư Vân Tuệ tự nhiên không cam lòng:

“Thụy An.....”

“Đi lên!” Hứa Thụy An gầm nhẹ, trừng mắt nhìn Lư Vân Tuệ, Lư Vân Tuệ cho dù không muốn, cũng phải nghe lời.

Sau khi Lư Vân Tuệ rời đi, Hứa Thụy An mang theo Phó Ninh Xuyên lên lầu, Hứa Niệm Hi nhìn theo hai người rời đi, ngồi ở trên sofa cầm chén trà phát ngốc.

Thư phòng, Hứa Thụy An cùng Phó Ninh Xuyên ngồi đối mặt, Hứa Thụy An vẫn chưa biểu hiện ra bất kì bài xích nào, chỉ trầm mặc thật lâu mới mở miệng:

“Cậu cùng Niệm Hi, khi nào đi lãnh chứng?”

Phó Ninh Xuyên nói ra ngày cụ thể, Hứa Thụy An mới biết hai người này đã làm từ rất lâu về trước, xem ra giấu diếm cũng rất kĩ.

“Tuy rằng tôi đã lớn tuổi, nhưng tự nhận ánh mắt nhìn người vẫn rất chuẩn,”

Hứa Thụy An thở dài, “Tôi cũng nhìn ra được cậu đối với Niệm Hi rất tốt, cũng là người kiên định, chỉ là tôi muốn biết vì sao đi lãnh chứng lại không báo cho người nhà?”

Phó Ninh Xuyên im lặng một giây: “Niệm Hi nói mẹ của cô ấy.....”

Kỳ thật lúc trước Niệm Hi không muốn mẹ kế biết, về sau liền dứt khoát không nói.

Hứa Thụy An nghe xong, rất nhanh liền minh bạch tại sao mọi chuyện lại thế này, con gái ông cùng Lư Vân Tuệ bất hòa, cũng không phải một ngày hai ngày, huống hồ Lư Vân Tuệ còn luôn muốn Niệm Hi gả cho Lạc Sanh, tự nhiên càng khiến Niệm Hi chán ghét bà hơn.

Hai người cùng im lặng không nói trong chốc lát, Hứa Thụy An tiếp tục:

“Vậy cha mẹ cậu biết không?”

Phó Ninh Xuyên lắc đầu, rất thành thật trả lời:

“Cháu tính toán khi sau này dần dần ổn định sẽ nói cho bọn họ.”

Hứa Thụy An thấy thông gia cũng không biết, nghĩ thầm nguyên nhân đại khái chắc cũng giống như Niệm Hi, cũng không hỏi nhiều, chỉ chuyển trọng tâm:

“Nếu đã kết hôn, hai đứa tính toán khi nào có con?”

Hứa Thụy An già rồi, đã sớm suy nghĩ muốn ôm cháu từ lâu, thật vất vả cuối cùng con gái cũng kết hôn, tự nhiên muốn bọn họ sớm có con một chút.

Nghe vậy Phó Ninh Xuyên sùng sốt, trước mắt phảng phất như xuất hiện một đêm điên cuồng sau khi lãnh chứng kia, anh trầm trầm giọng:

“Ba, con cùng Niệm Hi muốn thuận theo tự nhiên.”

Hứa Thụy An gật đầu, việc này đích xác nóng nảy cũng vô dụng.

“Ba, tuy rằng con cùng Niệm Hi quen biết không lâu, kết hôn cũng hấp tấp, nhưng con thật tình thích cô ấy, cũng muốn cùng Niệm Hi sống tốt cả đời”

Anh nghiêm túc nói “Tuy rằng hết tất cả đều quá nhanh chóng, nhưng quyết định kết hôn không phải là kích động nhất thời, là con đã suy nghĩ thật lâu mới quyết định.”

Anh muốn cùng cô ở bên nhau cả đời, tất cả đều không phải lời nói dối.

“Như vậy là được rồi.” Hứa Thụy An gật đầu, tiếp theo hai người lại hàn huyên chút chuyện khác, đều là về kết hôn hoặc là thông gia, trước khi rời đi, Phó Ninh Xuyên lại một lần thành khẩn nói:

“Ba, con còn thiếu Niệm Hi một hôn lễ, con muốn chờ Niệm Hi chân chân chính chính yêu con mới tổ chức”

Hứa Thụy An cùng Phó Ninh Xuyên nói chuyện thật lâu, Hứa Niệm Hi chờ đợi có chút nóng lòng, thật vất vả mới nhìn thấy anh đi xuống, cũng không chờ thêm, cô tự mình đi qua.

Đứng ở trước mặt anh, cô ngó ngó lên thư phòng trên lầu:

“Ba cùng anh nói gì vậy?”

Phó Ninh Xuyên ngậm miệng không nói chuyện, giữ chặt tay cô hướng lên trên lầu:

“Ba muốn chúng ta ở lại ăn cơm chiều, hiện tại còn sớm, có thể mang anh đi tham quan phòng của em không?”

Hứa Niệm Hi gạt mình, cũng không hỏi: “Được”

Phòng Hứa Niệm Hi cùng các kiểu phòng của con gái không quá giống nhau, không có vách tường màu hồng phấn hoặc là gấu bông to đáng yêu, thoát nhìn thập phần sạch sẽ.

Hai người đều nhàm chán, đơn giản ngồi trên giường sóng vai xem TV, nhưng cái gì cũng không tiếp thu vào đầu được, Phó Ninh Xuyên cố ý đem thanh âm điều chỉnh nhỏ xuống, chờ cô mở miệng.

Quả nhiên.

“Lư Vân Tuệ là mẹ kế của em, mẹ đẻ em lúc em hơn mười tuổi sinh bệnh nặng qua đời, sau đó ba liền cưới bà ta.”

Kỳ thật Hứa Niệm Hi cũng không muốn hỏi tường những việc này, nhưng lại muốn nói cho anh nghe, giống như hiện tại, cô lẳng lẳng nói, anh lẳng lẳng nghe.

“Ngay từ đầu bà ấy đối với em không tồi, thường xuyên mua cho em đồ ăn vặt em thích, nhưng thời gian dài liền bại lộ bản tính, em cùng bà ta dần dần bất hòa, từ đầu tới đuôi em cũng không gọi bà ấy một tiếng mẹ, đặc biệt là lúc bà ta nịnh bợ Lạc Sanh, liều mạng muốn cho em gả cho anh ta”

Hứa Niệm Hi càng không muốn nhắc tới Lạc Sanh, năm đó hai người xác thật có nói qua chuyện yêu đương, nhưng về sau anh ta làm ra những chuyện đó, cô sẽ không bao giờ quay đầu lại nữa.

“Rất nhiều lần em hy vọng mẹ không rời đi, như vậy em cũng có thể có một gia đình hạnh phúc.” Cô sâu kín nói, trong đôi mắt đen nhánh khó lòng che dấu sự cô đơn, Phó Ninh Xuyên lặng lẽ vươn tay, không lên tiếng đem cô ôm chặt vào trong lòng.

Trong phòng an tĩnh, Hứa Niệm Hi nằm lâu có chút lạnh, theo bản năng mà chui vào lồng ngực ấm nóng kia, cánh tay Phó Ninh Xuyên thuận thế thắt chặt, đáy lòng lên lút cao hứng.

Xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô cũng có chút mệt mỏi, đôi mắt không còn mở ra được, mơ mơ màng màng nằm trong lòng anh mà ngủ. Phó Ninh Xuyên kéo chăn mỏng qua đắp cẩn thận cho cô, hơi nghiêng người từ từ đem cô ôm sâu vào trong lồng ngực.

“Sẽ có.” Anh lẳng lẳng nói.

Chuyện Hứa Niệm Hi cùng Phó Ninh Xuyên lên đi lãnh chứng, Lư Vân Tuệ cùng Hứa Thụy An cãi nhau một trận, Lư Vân Tuệ quả thực không biết tên kia kia sử dụng ảo thuật gì, có thể khiến Hứa Thụy An nhanh như vậy liền tiếp nhận chuyện hai người kết hôn.

Nhưng như vậy tuyệt đối không được, Hứa Niệm Hi nhất định phải ly hôn, nhất định phải cùng Lạc Sanh kết hôn! (Beta: Cố quá là quá cố đó bà à:~)

Hứa Thụy An lười đi để ý mở cửa rồi đi, Lư Văn Tuệ tức muốn học máu nhưng cũng chỉ có thể dậm chân, sau một lúc lâu bà ta chợt nghĩ đến cái gì, lấy đi động nhanh chóng gọi điện thoại cho người nào đó.

Đầu kia tiếp điện thoại rất chậm, Lư Văn Tuệ nóng lòng đợi lâu, vừa nghe thấy thanh âm đậm mạc bên kia truyền tới, bà ta liền nịnh nọt nói:

“Lạc Sanh, mẹ nói cho con biết, Hứa Niệm Hi con bé cùng người khác đã đi lãnh chứng!”

(Hương: Nam phụ lên sàn! Bắt đầu đầu thôi!)

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuyết Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Không hồi hận

Edit: Doãn Vy

Beta: Doãn Từ Du

Lư Văn Tuệ nói xong liền lẳng lặng nghe đầu bên kia phản ứng, quả nhiên một giây sau đầu bên kia liền truyền đến âm thanh gầm nhẹ.

"Mẹ nói cái gì?"

Lư Văn Tuệ biết trước Lạc Sanh sẽ phản ứng thế này, lập tức nịnh nọt thành thật kể tên của Phó Ninh Xuyên và tình hình gần đây của Hứa Niệm Hi, nói ra toàn bộ.

Đầu dây bên kia trầm mặc một lúc, chỉ nghe một từ "Được" liền cúp điện thoại. Lư Văn Tuệ ném đi động, ngồi xuống mép giường mang về đắc ý.

Kết hôn có là gì? Không phải còn có thể ly hôn sao? Chỉ cần đến phút cuối gả cho Lạc Sanh là được!

Châm dứt suy nghĩ, Lư Văn Tuệ bước chân uyển chuyển thông thả đi vào phòng tắm.

- - - - -

Thời điểm Lư Văn Tuệ gọi điện thoại, Lạc Sanh đang ở công ty. Ánh mắt vẫn dừng trên màn hình hiển thị, kỳ thật anh đã mất kiên nhẫn, bà già này mỗi lần tìm anh ngoại trừ tiền ra thì thật sự không còn gì khác, một chút giúp đỡ anh cũng không có!

Bất quá lần này, tin tức rất hữu dụng, Lạc Sanh vừa nghe tin Hứa Niệm Hi cùng người khác lãnh chứng, anh tức giận đến nổi tư liệu cầm trên tay viết cái gì đều không muốn xem, lập tức kêu trợ lý đi vào.

"Đi tra một người" nhìn nét mặt Lạc Sanh không cảm xúc, trợ lý cũng ngậm miệng, rời khỏi.

Anh đã đến lúc trở về.

- - - - -

Hứa Niệm Hi tỉnh lại, dần dần mới ý thức được mình nằm hoàn toàn trong lòng ngực Phó Ninh Xuyên, tay để trên ngực anh, cô xấu hổ nhẹ nhàng lấy xuống, không ngờ anh mở mắt ra.

"Tỉnh rồi?" Anh hỏi, ánh mắt đen láy nhìn chăm chăm vào cô.

Cô gạt đầu, chống cánh tay ngồi dậy, nhìn nhìn đồng hồ, cũng sắp đến giờ ăn cơm tối rồi, bây giờ đi xuống vẫn còn kịp.

"Đi thôi!" Cô đứng trước gương chỉnh lại tóc, nhìn anh đứng dậy, xoay người rời đi.

"Đợi chút!" Nghe Phó Ninh Xuyên gọi, cô khó hiểu quay đầu lại, lại thấy anh cầm lược chải chải vài sợi tóc cho cô.

Anh không dùng sức, sự dịu dàng của anh lại đem nơi đó vượt thẳng. Hứa Niệm Hi nhìn anh chuyên chú, không biết trong lòng tại sao lại sinh một cảm giác vô cùng tự nhiên, ấm áp.

Dáng thế này! Cũng phong độ quá đi!!

Điều chỉnh lại cảm xúc, mới phát hiện tay đã bị anh dắt lấy, Hứa Niệm Hi bị anh kéo đi phía sau xuống lầu dưới.

"Đi thôi"

Ngay tại thời điểm ngồi xuống bàn ăn, tay anh vẫn như cũ, nắm không buông, bảo mẫu mang đồ ăn lên lên nhìn thấy, còn mỉm cười, liếc mắt nhìn Hứa Niệm Hi một cái, làm cô ngượng ngùng giật ngón tay.

Bàn tay còn lại từ từ thả lỏng, cô sắc mặt tự nhiên cầm đĩa. Kỳ thật anh cũng biết nên buông ra, chỉ là càng nắm càng không muốn buông, tay cô mềm mại, anh vô cùng thích.

"Ăn com thôi! " Hứa Thụy An thấy hai người ngồi xuống mới nói. Ông nghiêng mặt nhìn bên cạnh không thấy người, không cao hứng mà chau mày lại.

Vẫy tay gọi bảo mẫu, Hứa Thụy An nhỏ giọng nói chuyện chỉ đủ hai người nghe thấy.

"Vâng" Bảo mẫu gật đầu, tiến lên phòng lầu trên, thấy Lư Văn Tuệ bước xuống, bầu không khí trên bàn ăn trở nên trầm mặc.

Gắp đồ ăn, Lư Văn Tuệ thỉnh thoảng kinh miệt liếc nhìn hai người, lỗ mũi như có như không hừ mạnh.

"Ninh Xuyên, công việc của con là gì?" Hứa Thụy An bất chợt mới nhớ mình còn không biết nghề nghiệp của con rể mình là gì.

Phó Ninh Xuyên từ tốn đáp: " Vâng, là Giáo sư đại học"

Không đợi Hứa Thụy An phản ứng, người đàn bà bên cạnh đã gấp không chờ nổi mà cười khinh miệt, trên mặt còn mang theo bảy phần cười nhạo nói: "Giáo sư đại học thì có là gì? Không tiền không thế, hừ! "

"Bà im miệng! " Hứa Thụy An liếc mắt "Lo ăn com của bà đi! "

Lư Văn Tuệ không vui: "Thế nào? Sự thật là như thế, giáo sư đại học cũng xứng ở bên Niệm Hi sao? Còn không bằng nghe lời tôi, mau chóng li hôn, Lạc Sanh bây giờ còn độc thân, gả cho cậu ta, đời này đều không cần lo ăn lo mặc. Ông nhìn hiện tại xem, gả cho một tên nghèo kiết xác, có thể thoải mái mà sống sao? "

Hứa Thụy An trừng mắt nhìn bà:"Cách nhìn của đàn bà! Suốt ngày chỉ biết Lạc Sanh, Lạc Sanh, tôi nói cho bà biết, cái tên tiểu tử kia nghĩ cũng đừng nghĩ có thể cưới con gái tôi! Chỉ bằng nó năm đó đã làm những chuyện tốt gì, bà dẹp ngay cái ý tưởng đó cho tôi! "

"Ai mà không có lỗi lầm, còn không cho người ta cơ hội sửa đổi sao? Hiện tại Lạc Sanh có tiền có thế như thế lại không thể cho Niệm Hi một cuộc sống tốt ư? Gả cho cậu ta so với gả cho tên nghèo này khá hơn nhiều, tôi nào có nói sai? " Lư Văn Tuệ đối chọi gay gắt, bất mãn cự tuyệt.

Hứa Thụy An lại lười nói lí với bà, ánh mắt từ ái nhìn Phó Ninh Xuyên:"Ninh Xuyên đừng để ý, bà ấy nói chuyện chính là như vậy. "

Phó Ninh Xuyên lắc đầu, ý bảo mình vẫn chưa để ý.

Hứa Thụy An yên lòng, đứa con rể này thật sự không tồi, bị người khác mắng thẳng mặt mà vẫn thản nhiên không biểu hiện thái độ nào, nhất định trong nhà giáo dưỡng không tồi.

Lư Văn Tuệ không ai để ý tới không cao hứng mà cười lạnh, vùi đầu ăn com.

"Nếu đã kết hôn, những lời này bà cũng không nói nhiều, tin chắc các con đều hiểu! " Hứa Thụy An thờ dãi:"Hứa gia đến đời bà, chỉ có một đứa con gái bảo bối, cũng hy vọng con bé về sau bình yên hạnh phúc, bà tin tưởng con có thể mang đến hạnh phúc cho con bé, nhất định đừng để bà thất vọng. "

Gật đầu. Phó Ninh Xuyên vẫn chưa nói gì nhiều, Hứa Niệm Hi nhìn anh, nhấp môi hơi mỉm cười.

Hứa Thụy An làm sao không nhìn ra hành động vừa rồi của hai đứa, trong lòng vui thầm, ông "khụ, khụ" hai tiếng lại nói:"Bảo bối của Hứa gia giao cho con, bà chờ ôm cháu ngoại, đừng đồ thừa vì công việc mà ném việc này sau đầu... "

Không đợi Hứa Thụy An nói xong, Lư Văn Tuệ đột nhiên quăng đôi đũa trong tay, nổi giận hùng dũng đứng dậy.

"Hứa Thụy An, ông có ý gì? Mở miệng một cái liền nói Hứa gia chỉ có một đứa con gái bảo bối, ông có ghét bỏ tôi có phải hay không?" Lư Văn Tuệ sắc mặt đỏ hồng, mắng to:"Đúng vậy, tôi từ lúc gả vào cái nhà này, không thể sinh cho ông một mụn con, cái này ông có thể trách tôi sao? Ông bây giờ là ghét bỏ tôi đúng không?!"

"Đúng vậy! Tôi là mẹ kế cho nên con cái đến không nghe lời tôi nói, tôi làm sao không muốn con bé tốt chứ, các người một hai đều muốn cách ly tôi đúng không? "

"Đủ chưa? Nói đủ rồi phải không? "Nét mặt Hứa Thụy An không nhịn được, thẳng thừng trừng mắt Lư Văn Tuệ:"Bà tốt nhất là ngồi im lặng ăn com cho tôi, hiếm có một ngày bọn nó về nhà, đều bị bà phá hết rồi!!!"

Lư Văn Tuệ nửa cười nửa không:"Đúng vậy, con gái con rể đều ở đây, hạnh phúc quá rồi, chỉ có tôi là ở chỗ này chường mắt, cũng đúng, tôi còn không đi, còn không phải mặt dày sao? "

Dứt lời, Lư Văn Tuệ xoay người rời đi, tiếng "kọt kẹt" của dép lê vang rung trời, tiếng bước chân dần dần khuất sau cánh cửa, đóng sập cửa thật mạnh.

Có thể thấy tức giận không hề nhẹ.

Hứa Thụy An không nghĩ tới Lư Văn Tuệ sẽ như vậy, còn không cho mình một chút mặt mũi, sắc mặt khó coi cực kỳ, chòm râu bên miệng không ngừng run run, chiếc đĩa trong tay đã gãy từ bao giờ.

Trên bàn cơm quá mức an tĩnh, Hứa Niệm Hi cùng Phó Ninh Xuyên đều không nói gì, nhưng thật ra anh vẫn luôn liếc mắt nhìn trộm cô, lo lắng cô sẽ vì Lư Văn Tuệ nói mà khó chịu.

Một bữa cơm chưa bao giờ áp lực thế này, nghe Hứa Thụy An thở dài càng làm cô không thoải mái, cô trầm mặc ăn xong, buông đĩa trong tay.

"Con ăn xong rồi?" Hứa Thụy An kinh ngạc, trước mặt cô nhiều đồ ăn như thế lại thế nào chưa động đĩa? "Con ăn thêm một chút nữa đi."

Hứa Niệm Hi lắc đầu, đứng lên, Phó Ninh Xuyên bên cạnh cũng đã ăn xong, bởi vậy đỡ cô cùng đứng dậy.

Đi đến phía trước, Hứa Niệm Hi nhìn ba mình hai mắt u ám, nhẹ giọng nói: "Ba, con vĩnh viễn sẽ không để ba cưới bà ta."

Hứa Thụy An ngơ ngác, á khẩu không trả lời được.

- - - - -

Lần đầu đến nhà gặp ba mẹ còn có thể xem như có chút thuận lợi, nếu không có người đàn bà kia xuất hiện thì tốt hơn nhiều, Hứa Niệm Hi bị Phó Ninh Xuyên giữ đứng ở cửa, anh nói lời từ biệt với Hứa Thụy An:

"Ba, con với Niệm Hi đi trước, lần sau có thời gian sẽ quay lại thăm ba."

Hứa Thụy An liên tục gật đầu, vào cái tình cảnh này Hứa Niệm Hi lại muốn trốn tránh, cô không dám nhìn thẳng.

Nói đến cùng, Phó Ninh Xuyên đã thay cô nói tất cả.

"Ba, chúng con đi trước." Hứa Niệm Hi nói tiếp, nhìn cánh cửa trước mặt đóng lại, hai người cùng đi vào thang máy.

Lên xe, tâm trạng Hứa Niệm Hi còn rầu rĩ không vui, cô ngẩng đầu nhìn phía trước, Phó Ninh Xuyên ngồi bên cạnh lái, quan sát nét mặt cô, mở miệng: "Ba mẹ đã biết, nhà của chúng ta rất nhanh sẽ có tin đồn, anh muốn chuẩn bị tốt cho bọn họ thấy."

Lén lách chứng chuyện này ngày từ ban đầu đã biết trước sẽ không giấu được lâu. Chỉ là hai người không nghĩ, sẽ đến nhanh như vậy.

Hứa Niệm Hi không quá để ý: "Không sao, sớm hay muộn cũng sẽ biết", chẳng qua nghĩ đến lúc gặp ba mẹ anh, tâm trạng lại bắt đầu khấn trương.

"Ừ" Nhìn cô tâm tình không tệ lắm, anh cũng yên tâm, suy nghĩ một vài giây anh khẽ gọi tên cô: "Niệm Hi"

Cô ngẩng đầu, phía trước là đèn đỏ, anh dẫm phanh dừng lại, hai mắt tối tăm nhìn thẳng cô.

"Kết hôn với anh, qua loa lảnh chứng, cũng không làm hôn lễ, em không hối hận sao?"

Nghe câu hỏi của anh, Hứa Niệm Hi từ từ có phản ứng, cô mở to hai mắt, ngơ ngẩn nhìn anh, lòng hỗn tạp, cô không biết cảm xúc hiện tại của mình là gì.

Hối hận sao? Cô tự hỏi chính mình.

Nhớ lại mấy ngày qua, anh đối với cô rất tốt, cô suy ngẫm. Vốn dĩ hai người lén kết hôn, vì lúc trước cô bị Lư Văn Tuệ làm phiền, hơn nữa Ôn Lộ nói Phó Ninh Xuyên bàn chuyện yêu đương với cô cũng có điểm tốt, bởi vậy liền đi kết hôn thôi.

Nghĩ lại, việc này quá hấp tấp lại qua loa quyết định, dường như không có chút trở ngại nào, theo như lời Ôn Lộ nói, đánh bậy đánh bạ nhặt được trân bảo, phải biết quý trọng thật tốt.

Cô ngước mắt nhìn anh, nhẹ nhàng gương ra ba chữ: "Không hối hận!"

Phó Ninh Xuyên nhận được đáp vừa lòng, tiếp tục lái xe, tâm tình trở nên cực tốt, khoe môi tràn đầy ý cười không dễ phát hiện.

Anh cũng vậy. Không hối hận.

- - - - -

Rất nhanh đã đến tiểu khu. Phó Ninh Xuyên mở cửa xe, nắm tay cô xuống xe chậm rãi đi vào thang máy.

Cửa thang máy đóng lại.

Theo tầng lầu số dần dần lên cao, qua một lúc lâu, mới có một người từ trong góc tối đi ra, anh ta đứng thẳng tắp, hai con mắt hung ác, nham hiểm, nhìn chằm chằm thang máy.

Tờ giấy trên tay bị siết chặt, đã không còn nhận ra hình dạng ban đầu, bên môi Lạc Sanh mang theo nụ cười lạnh nhạt, anh xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du

Lúc về đến nhà kỳ thật vẫn còn sớm, vì thế Hứa Niệm Hi tính toán xem bản thảo trước xong sẽ đi tắm rửa. Cô lột sau thắt lưng một chiếc gối mềm, thoải mái dựa vào đầu giường, trong tay cầm chiếc bút hồng thỉnh thoảng quẹt quẹt gạch gạch.

Nhìn một thời gian dài, Hứa Niệm Hi đột nhiên cảm thấy có chút đói bụng, ngẫm nghĩ một lúc cuối cùng cô quyết định nhịn, nhưng càng tiếp tục nhịn càng không nhịn nổi, bụng vẫn luôn không ngừng kêu, Hứa Niệm Hi bắt đầu đi.

Nếu không hay là đi ra ngoài tìm xem có gì ăn không?

Nghĩ như vậy, Hứa Niệm Hi xỏ dép lê đi ra ngoài, vốn tính toán ở trên bàn trà tìm chút đồ ăn vặt gì đó, không nghĩ tới vừa ra đi đã nghe thấy phòng bếp truyền đến mùi thơm của đồ ăn.

Hít sâu một hơi, Hứa Niệm Hi bộc phát khả năng mũi chó ngửi ra đó là mùi thịt, cô đảo mắt vào phòng bếp, cửa phòng mở rộng, thấy bóng dáng giống Phó Ninh Xuyên đang đứng ở trong.

Cô đứng ở cửa phòng bếp, bên trong quả nhiên là anh, lúc này anh không mặc tạp dề, chỉ là bộ quần áo ở nhà bình thường đứng ở trước bếp nấu mì, ngón tay mảnh dài cầm chiếc đũa, khuấy đều mì sợi trong nồi.

Phát hiện ra phía sau có tầm mắt nóng rực, Phó Ninh Xuyên tự nhiên xoay người, sắc mặt nhàn nhạt hướng cô vẫy tay.

Cô đi qua, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm trong nồi, cọ tới cọ lui hướng bên cạnh anh đi tới.

“Anh.....” Cô muốn hỏi anh tại sao lúc này lại nghĩ đến làm mì, anh đã chủ động trả lời.

“Làm cho em ăn,” anh nhẹ giọng nói, “Vừa rồi ở nhà em, em không ăn được nhiều.”

Trong ngực có thứ gì đó ấm nóng, Hứa Niệm Hi cắn cắn môi, hốc mắt nháy mắt có chút ươn ướt, cô cười cười:

“Bị anh phát hiện rồi.”

Anh không đáp lời, đổ mì sợi ra bát.

Hứa Niệm Hi phát hiện tay nghề của Phó Ninh Xuyên thật sự không tồi, chỉ là một bát mì đơn giản từ thịt, nước, mì đều có thể bị anh làm sắc hương vị ngon mắt đến vậy, khiến cô mở rộng tầm mắt, con trùng tham ăn trong bụng cũng rục rịch.

Từ trong tay anh tiếp nhận đôi đũa, cô lập tức gấp liền mấy miếng, cô đang rất đói bụng, cũng chưa kịp nhai mà trực tiếp nuốt luôn.

“Ăn từ từ.” Nhìn cô ăn ngấu ngiến, anh có chút lo lắng cô sẽ bị sặc, quả nhiên giây tiếp theo liền nghe tiếng cô khụ khụ, Phó Ninh Xuyên đứng bên cạnh cô, bàn tay dày rộng vỗ về lưng, giúp cô thuận khí.

Thật vất vả mới ngừng ho khan, toàn bộ gương mặt cô đã nhuộm hồng, đôi mắt mờ hồ phủ hơi nước, Hứa Niệm Hi ngẩng mặt ngượng ngùng, nhìn anh một cái.

“Ăn đi!” Anh một lần nữa ngồi xuống đối diện cô, lẳng lặng nhìn cô ăn.

Khi ăn cơm mà bị người khác nhìn chằm chằm thì vô cùng xấu hổ, đặc biệt người đó lại là một nam nhân lớn lên quá đẹp mắt, Hứa Niệm Hi ăn hơn phân nửa chén xong mới hậu tri hậu giác nhớ tới vừa rồi lúc ở nhà hình như anh cũng không ăn nhiều lắm, cô hắn là nên hỏi một chút.

“Anh..... Đói sao?” Sau một lúc lâu cô ngừng đầu, đôi mắt to tròn chăm chú nhìn anh, Phó Ninh Xuyên có chút ngửa ngáy trong lòng, anh bất động thanh sắc quay đầu không nhìn vào đôi mắt đó nữa.

“Không đói bụng, em ăn đi!”

Hứa Niệm Hi vâng một tiếng đáp, nhưng ánh mắt vẫn thường xuyên nhìn trên người anh, cô vừa gấp một đũa, vừa nhìn chăm chăm cái bát phát ngốc.

Ăn mảnh là hành vi không tốt, Hứa Niệm Hi phỉ nhổ chính mình, cô đắn đo mãi, cuối cùng chuyển bát đến trước mặt anh, gấp một đũa mì đưa đến bên môi anh.

“Ăn một chút đi!” Cô ním môi, “Anh vừa rồi cũng không ăn được nhiều.”

Phó Ninh Xuyên nhìn chăm chăm cô.

Cô ngồi đối diện anh, ngón tay xinh đẹp nắm đầu kia của đũa, đầu còn lại để bên môi mình, cũng không biết chính cô có phát hiện không, đây là cô muốn đút anh ăn.

Vốn yêu thầm cô, Phó Ninh Xuyên đương nhiên sẽ không cự tuyệt cô chủ động thân cận, lập tức không do dự cúi đầu, hé miệng cắn xuống, thời điểm nuốt mì sợi, đầu lưỡi không thể tránh, quét tới nơi cô vừa ăn.(> o < hôn gián tiếp *đỏ mặt*)

“Còn muốn sao?” Cô cười, lại gấp một lần nữa, nhưng anh lắc đầu, chỉ chỉ chén ý bảo cô mau ăn.

Còn có chút đói Hứa Niệm Hi gật gật đầu, ngoan ngoãn đem đũa trở về tiếp tục ăn, nhìn cô yên lặng cúi đầu ăn, tầm mắt anh yên lặng dừng ở đỉnh đầu mềm mại của cô.

Mì sợi tuy rằng đã bị anh nuốt vào trong bụng, nhưng hương vị kia lại không giống bình thường, mùi hương lưu lại ở môi răng vẫn mãi lưu luyến không đi, chỉ là mì sợi mà thôi, nhưng so với dĩ vãng tất cả sơn hào hải vị mà anh đã ăn qua còn ngon hơn không biết bao lần.

Bởi vì đây là mì cô đích thân đút anh ăn.

Vừa nghĩ đến, ánh mắt anh không tự giác trở nên ôn nhu, anh nhìn cô ăn mì, chỉ cảm thấy tâm tình tốt đẹp tới cực điểm.

Trầm mặc trong chốc lát, Phó Ninh Xuyên nhìn thấy cô đã ăn xong, không tự giác mà nhớ tới lời Hứa Thụy An nói với anh khi ở nhà, kỳ thật chính là về vấn đề có con, anh cũng rất hy vọng, nhưng vấn đề là trước mắt hai người còn không có cùng phòng.

Nhìn mong đợi trong mắt Hứa Thụy An, Phó Ninh Xuyên không cần thầy dạy cũng hiểu, cảm thấy cho dù không có cơ hội, cũng phải tự mình tạo cơ hội!

Phó Ninh Xuyên đang nghĩ ngợi cân nhắc một vài biện pháp không tới mức đích chỉ có một đó là làm như thế nào lừa Hứa Niệm Hi cùng phòng với anh, vừa lúc cô nói muốn đi xuống lầu tản bộ thuận tiện mua vài vật, hỏi anh có muốn đi cùng không.

“Em đi đi! Anh còn có một số việc muốn xử lý.” Anh lắc đầu, nghiêm túc trả lời

“Bát để anh rửa, em cứ từ từ đi!”

Hứa Niệm Hi cảm thấy có cái gì đó không đúng lắm, nhưng vẫn gật đầu ra cửa.

Hiện giờ trong phòng chỉ còn một mình anh, Phó Ninh Xuyên nhanh chóng rửa sạch bát đũa, khóa cửa cẩn thận xong, mới vào thư phòng, trong góc nào đó tìm ra đồ vật mà thật lâu lúc trước bạn tốt để lại ở nơi này

Cùng lúc đó, trong quán bar ngũ quang thập sắc, trên mặt bàn đôi bày la liệt không biết bao nhiêu cái chai, nhưng nam nhân ngồi trên sofa vẫn đang không ngừng uống, không hề có xu hướng muốn ngừng lại.

Chồng giấy bị niêm nhặn nhúm đó giờ phút này đang lẳng lặng nằm ở bên cạnh bình rượu, Lạc Sanh cười lạnh.

Khi nào thì cô bé vẫn luôn đi theo phía sau mình anh ta, lại đã gả cho người khác làm vợ?

Chuyện của anh ta cùng Hứa Niệm Hi nếu muốn nói thì phải bắt đầu từ thật nhiều năm trước, khi đó anh ta vừa mới bước ra xã hội, gia đình không có tiền chỉ là một tên nghèo kiệt xác, khó có được một người bạn gái giàu có, khi đó anh ta tuổi trẻ khí thịnh, lúc chơi cờ phiêu ngoài ý muốn kiếm được thật nhiều tiền lời, liền bắt đầu tự mình mở công ty, thoáng có một chút tiền, liền bắt đầu theo các ông chủ lớn khác lưu luyến ở quán bar hộp đêm, “giao lưu” với nhiều loại con gái khác, xem nhẹ người bạn gái vốn mình phải cần yêu thương.

Nhưng lúc đó Hứa Niệm Hi cũng không một câu oán hận, vẫn như cũ làm tốt việc mình nên làm, đối với chuyện anh ta thường xuyên cùng cô gái khác ở cùng một chỗ, thậm chí giáp mặt nhìn thấy họ đụng chạm ve vãn nhau cũng chẳng quan tâm, đoạn thời gian kia Lạc Sanh thậm chí từng hoài nghi Hứa Niệm Hi kỳ thật căn bản không yêu anh ta, chẳng qua là ham tiền của anh ta mà thôi.

Sau đó anh ta càng nhận thức càng nhiều loại con gái, quan hệ cũng dần dần tốt hơn, vui thích nhất thời khiến anh ta như đang ở thiên đường, không bao giờ dứt được.

Anh cùng mấy cô gái kia yêu đương, hơn nữa còn được các cô mời mọc cùng nhau lên giường, đàn ông một khi mới nếm thử chuyện tình này không thể vẫn hồi, hoàn toàn đem Hứa Niệm Hi quên ở sau đầu.

Thẳng đến khi có chuyện xảy ra.

Bởi vì lúc ấy không hiểu chuyện, Lạc Sanh cùng mấy cô gái kia làm đều không có mang áo mưa, khi những cô gái đó tới cửa nói chính mình mang thai muốn anh ta phụ trách, những oanh oanh yến yến khiến anh ta phiền não không nhỏ.

Mà càng làm cho anh ta phiền não hơn lại không phải là những cô gái này, mà là Hứa Niệm Hi.

Lúc cô nghe nói anh ta làm mấy cô nàng lớn bụng, nói cái gì cũng muốn cùng anh ta chia tay, từ đầu anh ta không chịu, thậm chí còn cho rằng cô đang nói giỡn, nhưng khi nhìn đến cô một mình trốn trong góc phòng lặng lẽ rơi nước mắt, nhưng vẫn khẳng khẳng muốn cùng anh ta chia tay, anh ta bắt đầu hối hận.

Kỳ thật cô thật sự thích anh ta, cũng không phải thật sự không quan tâm, mà là làm bộ không biết, bao dung anh ta tuổi trẻ khí thịnh, tùy ý làm bậy.

Cuối cùng hai người vẫn lấy chia tay để kết thúc mối tình này, sau khi Hứa Niệm Hi rời khỏi, anh ta liền đưa tiền khiến mấy cô gái đó đi phá thai, từ nay tu tâm dưỡng tính không đi những chốn ăn chơi đó nữa, nỗ lực kinh doanh công ty, nhưng cô không bao giờ quay đầu lại nữa

Sau khi sự nghiệp thành công, vì để có thể hàng ngày chú ý tới Hứa Niệm Hi, anh đuổi đi những người khác phái bên cạnh Hứa Niệm Hi, anh ta dùng tiền mua chuộc được bà mẹ kế thấy tiền sáng mắt, khiến bà ta giúp anh ta làm việc, kết quả lão bà kia luôn đòi tiền của anh ta, lại cố tình chỉ nói đến những việc rêu rĩa của Hứa Niệm Hi.

Thật vất vả nói được một tin hữu dụng, lại là tin tức cô đã gả cho người khác.

Anh ta sao có thể cam tâm, trước kia cô rõ ràng thích anh ta, sao đã có thể hoàn toàn quên anh ta, lại cùng người khác ở bên nhau?

Nghĩ đến đây, Lạc Sanh ngửa đầu mạnh mẽ uống xuống một ngụm, gả chồng thì thế nào? Không phải còn có thể ly hôn sao?

Trên bàn rượu lại thêm một chai rượu lăn lông lốc, Lạc Sanh cố giữ ý thức thanh tỉnh, anh ta đứng lên, bước chân lao đảo đi ra ngoài.

Lúc ngồi trên xe, anh ta vốn định trực tiếp về nhà, nhưng khi đỡ trán đột nhiên nhớ tới tin tức trên tờ giấy kia, vì thế phân phó tài xế tới hướng nhà người nào đó mà đi.

Lúc Lạc Sanh đến, Thi Vũ đang xem TV, vừa mở cửa đã ngửi mùi rượu nồng nặc, cô ta thấy người đến là Lạc Sanh thì ánh mắt sáng lên còn chưa kịp nói chuyện, anh ta đã đem một tờ giấy ném tới mặt cô ta.

“Tôi cảnh cáo cô Thi Vũ, về sau không cần đi tìm cô ấy.”

Đàn ông uống rượu say thanh âm rất âm trầm, vô duyên vô cớ khiến Thi Vũ rung mình một cái, cô ta rất nhanh hiểu được người mà anh ta nói là ai.

“Như thế nào? Còn nhớ bạn gái cũ sao? Nhưng cô ta đã có chồng rồi, anh không còn cơ hội!”

Nghe vậy Lạc Sanh tiến lên một bước bóp chặt cổ cô ta, ngón tay dần dần nắm chặt lại:

“Không cần cô nhắc nhở, quản tốt chính mình là được ”

Thi Vũ thở hổn hển: “Lạc Sanh, tôi là vị hôn thê của anh.”

Lạc Sanh hừ lạnh, một cái dùng sức đem cô ta đẩy ngã trên mặt đất:

“Vị hôn thê thì như thế nào? Cô so với một ngón tay của cô ấy còn kém hơn, Thi Vũ đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng tôi cảnh cáo cô, không được trêu chọc cô ấy, nhớ rõ cho tôi!”

Dứt lời anh ta liền đá cửa rồi đi, tiếng vang thật lớn làm Thi Vũ đang ngồi dưới đất cũng run lên, phòng khách dần dần an tĩnh, nước mắt dần dần chảy xuống.

Cầm lấy tờ giấy kia, Thi Vũ vừa khóc vừa xé nát tờ giấy, cô ta dùng sức vung các mảnh vụn lên.

“Lạc Sanh, anh nhớ đấy!”

Hứa Niệm Hi trở về việc làm đầu tiên chính là đi tắm rửa, Phó Ninh Xuyên vô thanh vô tức đứng ở bên ngoài, khi tầm mắt chạm đến giường trong phòng cho khách, khóe môi trộm cong lên.

Khi cô tắm xong ra ngoài liền thấy anh, cho rằng hôm nay anh cũng muốn ở phòng khách phòng tắm rửa, liền chỉ chỉ bên trong ý bảo mình đã tắm xong.

Phó Ninh Xuyên tự nhiên gật đầu, cầm áo ngủ tiến vào phòng tắm, lại không ngay lập tức cởi quần áo, mà là dán lên cửa nghe lén. Khi nghe thấy trong khách phòng truyền đến tiếng kêu, anh không chút do dự đẩy cửa đi ra ngoài.

“Làm sao vậy?” Phó Ninh Xuyên vừa vào cửa liền thấy Hứa Niệm Hi đứng bên giường, trên mặt tràn ngập kinh ngạc, cái giường phía sau cô có một góc bị đổ xuống, toàn bộ giường đều đổ nghiêng về một bên.

Thực hiện nhiên là chân giường gãy. (Beta: Khu... em phục anh)

“Này.....” Hứa Niệm Hi không thể lý giải hiện tại cái tình huống này là gì, cô chẳng qua là ngồi một chút, giường liền sụp.

“Không có việc gì,” Phó Ninh Xuyên rất nhanh phản ứng lại, ngồi xổm xuống kiểm tra chân giường một chút, thuận tiện nhàn nhạt nói

“Chân giường hư rồi, giường này tạm thời không thể ngủ.”

Hứa Niệm Hi nháy nháy mắt, vậy đêm nay cô ngủ chỗ nào?

“Ừm..... Em đi ngủ sô pha vậy.” Cô giải đầu.

“Không được,” Người đàn ông sắc mặt âm trầm tự nhiên lên kế hoạch dự dõ, “Sô pha quá nhỏ, không thể chứa người đủ ”

“.....”

“Phòng ngủ chính giường rất lớn, em ở đây ngủ đi!” Anh vừa nói vừa chú ý biểu tình của cô.

“A?” Cô tròn mắt, phòng ngủ chính không phải nơi anh ngủ sao?

“Giường rất lớn.” Anh sâu kín nhắc nhở, ám chỉ chính mình sẽ không chạm vào cô

“.....”

Kỳ thật nhanh như vậy phải cùng anh chung phòng, trong lòng cô có chút sợ hãi, nhưng không thể chi vì chút không tin tưởng mà đi thử một chút cảm giác ngủ trên cái sô pha quá nhỏ kia, vẫn là nên ngoan ngoãn mà lăn vào phòng ngủ chính.

Nhưng rõ ràng lúc ngồi xuống giường vô cùng thoải mái mà, như thế nào vừa muốn nằm ngủ lại không được?

Nom nóp lo sợ ở trên giường mà nằm xuống, Hứa Niệm Hi rất nhanh đã bị mùi hương nam tính trên người anh vây quanh, cô rất thích hương vị này.

Anh nhanh chóng vào phòng tắm rửa, cô liền tự mình về phòng ngủ ngủ trước, trong lòng vẫn luôn nghĩ một chút chuyện lung tung, mơ mơ màng màng liền ngủ mất.

Lúc Phó Ninh Xuyên ra, cô đã ngủ say, anh ngồi bên mép giường nhìn một lát, chợt đứng dậy đi phòng khách.

Quần áo cô cũng không ít, nhưng sắp xếp rất chỉnh tề, lúc Phó Ninh Xuyên di chuyển chúng, vẫn luôn đắm chìm trong mùi hương nữ tính kia, đến khi tất cả khoảng trống trong tủ được lấp đầy, trong lòng anh khó nén vừa lòng.

Cô vẫn ngủ say như cũ, anh tay chân nhẹ nhàng bò lên giường, nhẫn nại thật lâu mới chậm rãi nằm sát vào, cánh tay dài đem cô ôm trọn vào lòng.

Tư thế ngủ của cô cũng không tệ lắm, bộ dáng an an tĩnh tĩnh làm anh càng thêm yêu thích, Phó Ninh Xuyên nhịn không được càng ôm chặt.

Kế hoạch tự tạo cơ hội đã thành công, ôm trong lòng ôn hương nhuyễn ngọc* làm anh thoải mái mà nhắm mắt lại.

*Người đẹp

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuyhnh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Biết được

Edit: Doãn Vân Hi

Beta: Doãn Uyển Du

Buổi sáng lúc Hứa Niệm Hi thức dậy thì phát hiện mình đang nằm trong lòng Phó Ninh Xuyên, quan trọng hơn là cô giống như con bạch tuộc tám chân quấn lấy anh, cô trợn mắt há mồm lập tức co rúm tay chân lại.

Lúc cô thức dậy thì anh dường như vẫn đang ngủ, sau khi xuống giường cô nhẹ nhàng đuổi cái eo, định trở về phòng lấy quần áo.

“Quần áo ở trong tủ.” Đằng sau truyền đến một giọng nói, Hứa Niệm Hi dừng bước chân, kinh ngạc quay đầu.

Anh đã tỉnh, ánh mắt thoát nhìn rất thư thái, nhẹ nhàng chỉ chỉ tủ quần áo.

“Bên trái là của em.”

Cô trợn to mắt, ngo ngắc đi qua mở cửa tủ, chiếu vào mi mắt chính là quần áo của cô, từ nội y đến ngoại y phân ra rất rõ ràng, còn bên phải đều là quần áo của anh, cũng phân ra rất tỉ mỉ.

Hứa Niệm Hi có chút phản ứng không kịp, quần áo của cô chuyển đến đây lúc nào vậy?

Nhưng mà cô cảm giác hình như Phó Ninh Xuyên không muốn giải thích, cô duỗi tay chuẩn bị lấy đồ ra để đi thay thì từ đằng sau có một thân thể ấm áp dựa vào cô, anh hơi hơi khom lưng, rất nhanh liền cầm quần áo đi ra ngoài.

“Anh đến phòng khách.” Anh tiện tay đóng cửa, Hứa Niệm Hi ngậy ngốc, mãi một lúc sau mới cử động.

Cảm giác chung sống thực sự lúc này mới chậm chạp đánh ập tới, cô vỗ vỗ khuôn mặt.

Vẫn như thường lệ là anh đưa cô đến công ty, Hứa Niệm Hi vừa đến thì làm không ít công việc, chạy lên chạy xuống đến nỗi khiến cô mệt quá sức, không dễ dàng mới có thời gian đến phòng trà nước rót cốc nước, lại đụng phải người không muốn gặp.

Quét mắt nhìn một cái, Hứa Niệm Hi căn bản không muốn để ý đến cô ta, đợi cốc nước đã rót đầy, cô trực tiếp xoay người.

“Hứa Niệm Hi,” chợt bị Chu Khả gọi lại, Hứa Niệm Hi không quay đầu

“Tôi nghĩ cô nên biết một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Chu Khả bước tới, khuôn mặt trang điểm mỹ miễm hơi ngẩng lên, cô ta cười:

“Tôi nghĩ cô nên để Phó Ninh Xuyên đi luyện một chút kỹ thuật lái xe, để tránh không có việc gì lại đụng vào xe của người khác.”

Hứa Niệm Hi nhướn mày: “Cô có ý gì?”

“Thì là nghĩa trên mặt chữ, anh ta đụng phải xe của tôi, phí sửa chữa cũng không ít đâu.” (Beta: Phải nói là mẹ này như con điên.v)

Nhắc đến chuyện này, Hứa Niệm Hi mới nhớ đến vết xước trên nắp xe, cô đặc ý liếc mắt nhìn Chu Khả một cái, lại nghĩ đến lúc đó Phó Ninh Xuyên thái độ lãnh đạm, đại khái đoán được chuyện là như thế nào.

Thật là, người lười để ý chó, còn bị chó cắn ngược lại một phát!

Nghĩ đến đây Hứa Niệm Hi câu môi nở nụ cười, cô nhìn thẳng Chu Khả, nhàn nhạt nói:

“Tôi thực sự phải để Ninh Xuyên đi luyện kỹ năng lái xe lại một chút ”

Chu Khả khoe khoang nói: “Đúng vậy.....”

Nhưng không đợi Chu Khả nói tiếp, Hứa Niệm Hi liền tiếp tục nói:

“Tôi nhớ trước đây có nhìn thấy trên nắp xe anh ấy có một vết xước, nghĩ lại chắc là bị người lái có kỹ thuật lái xe còn kém hơn anh ấy chạm phải, lúc tôi hỏi anh ấy, anh ấy cũng lười để ý đến người đó, thật ra hiện tại tôi nghĩ cũng đúng, chó cắn tôi một phát, lẽ nào tôi còn phải cắn lại mới phải?”

“Cô!” Chu Khả trừng lớn đôi mắt, ngực phập phồng, hiển nhiên là tức giận không nhẹ.

“Tôi còn có việc, về làm việc trước đây.”

Hứa Niệm Hi lại cười, khoan thai xoay người rời đi.

Cho dù cắn một miếng mao cũng phải tức chết cô ta.

Bữa trưa Hứa Niệm Hi vẫn đi ăn cùng Ôn Lộ, trong lòng Ôn Lộ vẫn nghĩ đến sự việc ngày hôm qua, khi có cơ hội liền bắt đầu hỏi.

Đại khái là giải thích một chút, Hứa Niệm Hi cũng không nói nhiều, chỉ nghĩ đến chuyện phát sinh tối hôm qua, cô không nhịn được liền nói với Ôn Lộ.

“Hai người trước đây luôn chia phòng ngủ?”

Ôn Lộ kinh ngạc nói: “Làm gì có chuyện vợ chồng mà chia phòng ngủ?”

Hứa Niệm Hi trầm mặc, Ôn Lộ lập tức bắt đầu lải nhải, giống y đúc lời nói lúc cô nói với ba khi biết hai người chia phòng ngủ.

Không nghe tiếp được nữa, Hứa Niệm Hi đành phải ngắt lời, nói với Ôn Lộ hôm qua bọn họ đã ngủ chung một phòng.

Nghĩ đến sáng nay cô như con bạch tuộc quần lấy anh, mặt hơi nóng lên.

“Vậy mới đúng chứ!” Ôn Lộ liếc cô một cái

“Nói về chuyện ba cậu bảo hai người sinh con, cậu nghĩ như thế nào?”

Hứa Niệm Hi cứng đờ, cắn cắn môi.

“Thật ra cách làm của ba cậu cũng có thể hiểu, chú ấy tuổi cao rồi, dù sao cũng là già nhờ con, chung quy thì vẫn muốn ôm cháu hơn người khác một chút.”

Những đạo lý này, Hứa Niệm Hi đều biết, cô lặng lẽ nghe, chiếc đũa đang gấp đồ ăn trong tay lại hạ xuống.

“Cậu đối với Phó Ninh Xuyên cũng không phải là không có cảm giác, hơn nữa tình cảm có thể bồi dưỡng mà”

Ôn Lộ nói, “Nếu có thể thuận theo tự nhiên, sinh đứa con cũng không tồi nha, bảo bối vừa giống cậu vừa giống anh ấy, rất đáng yêu.”

Đã giống cô lại giống anh, trong lòng Hứa Niệm Hi đã bất giác bắt đầu bỗ não, nghĩ đến một đứa bé mềm mại nhào vào lòng gọi baba mama, cô chỉ cảm thấy lòng mình tan chảy rồi.

Nghĩ linh tinh một lát, lúc Hứa Niệm Hi hoàn hồn mới phát hiện dường như cô càng tiếp nhận anh rồi.

Nhắc đến vấn đề con cái cô cũng không giống như trước đây cảm giác kỳ quái.

“Ừm.” Cô nghĩ nửa ngày mới đáp lại: “Nói tiếp đi.”

Bây giờ nghĩ những cảm giác này đều vô dụng a, cứ thuận theo tự nhiên vậy!

Phó Ninh Xuyên biết ba mẹ sẽ biết, nhưng không nghĩ đến là nhanh như vậy., nhận điện thoại lúc tan học, họ yêu cầu anh về nhà một lát, anh có một chút kinh ngạc.

Sau khi cúp điện thoại, anh ngồi im trên ghế một lúc, mới nghĩ đến gọi điện thoại cho cô. Cô có lẽ đang bận, sau một lúc mới nghe.

Nghe thấy âm thanh mềm mại, Phó Ninh Xuyên chỉ thấy những phiền muộn trong lòng đều bị đánh tan đi rất nhiều, anh chỉ giải thích đơn giản, một chút nữa phải về nhà, nếu lúc tan làm thấy anh không đến đón thì tự mình gọi xe về.

Hứa Niệm Hi nghe thấy anh phải về nhà liền rất kinh ngạc, một lúc sau mới hỏi: “Có phải là.....” có phải là ba mẹ biết rồi không.

Phó Ninh Xuyên ừ một tiếng, khiến cô thả lỏng, lại dằn dờ một lúc mới cúp điện thoại.

Anh có thể đoán được ba mẹ muốn nói gì, chỉ là những việc này anh sớm đã không muốn nghĩ, càng không muốn giải thích.

Sự việc đã qua rất lâu rồi, anh sớm đã chết tâm, không thể quay đầu.

Về đến nhà, Phó Ninh Xuyên im lặng ngồi trên sofa, đợi ba mẹ hỏi vài việc không liên quan, sau đó mới vào vấn đề chính.

“Ninh Xuyên, mẹ nghe nói, con cùng một cô gái linh chứng rồi?”

Cúc Thanh Bình cũng là nghe người khác nói, mới đầu bà không tin, nhưng hiện tại xem sắc mặt của con trai thì chuyện này có lẽ là thật.

“Vâng.” Phó Ninh Xuyên gật đầu, không hề phủ nhận.

Cúc Thanh Bình hít vào một hơi, ngay Phó Thừa Nghiệp vẫn luôn trầm mặc cũng không nhịn được mà hỏi:

“Ninh Xuyên, con thực sự lĩnh chứng rồi?”

Anh lại một lần nữa gật đầu.

Cúc Thanh Bình cùng Phó Thừa Nghiệp liếc nhau, Cúc Thanh Bình kéo môi, lo lắng nói:

“Ninh Xuyên, con là nghiêm túc hay....”

Nghe vậy, Phó Ninh Xuyên liền ngược mắt: “Tất nhiên là nghiêm túc.”

Cúc Thanh Bình thở nhẹ một hơi, may mà không phải trêu đùa con cái nhà người ta, bà ép mình chấp nhận tin tức là con trai mình đã kết hôn, rồi hỏi rất nhiều vấn đề liên quan đến Hứa Niệm Hi.

Phó Ninh Xuyên hỏi gì đáp nấy, lúc nhắc đến cô thì mặt mày đều nhu hòa hơn rất nhiều, anh nói: “Cô ấy rất tốt, con rất thích cô ấy.”

Cúc Thanh Bình: “Con thích thì tốt rồi.”

Không khí trầm lắng một lúc, Phó Thành Nghiệp tiếp lời:

“Có thời gian thì đưa về nhà, ba mẹ muốn gặp con dâu một chút.”

Phó Ninh Xuyên rất nhanh liền nhận lời.

Lại nói thêm vài câu chuyện, thật ra trong lòng Cúc Thanh Bình vẫn còn có một vấn đề rất rối rắm, dồn nén nửa buổi vẫn không kìm nén nổi.

“Ninh Xuyên à, mẹ hỏi con, con với Niệm Hi lĩnh chứng, Gia Lam có biết không?”

Anh nghe xong liền nhú mày hỏi lại: “Tại sao phải nói cho cô ta biết?”

Cúc Thanh Bình nghẹn lại: “Dù sao trước kia hai đứa.....”

Phó Ninh Xuyên không nhẫn lại: “mẹ cũng nói là trước đây, nếu đã là quá khứ thì con sẽ không quay đầu lại.”

Cúc Thanh Bình ồ một tiếng, một lời cũng không nói nữa. Phó Thành Nghiệp bắt đầu nói chuyện, bà liền trầm mặc miên man suy nghĩ.

Mấy năm trước, lúc Phó Ninh Xuyên với Vệ Gia Lam yêu đương, tất cả mọi người bao gồm cả bà và Phó Thành Nghiệp đều cho rằng bọn chúng sau này nhất định sẽ kết hôn, ai biết được là sau đó Vệ Gia Lam lại đột nhiên đi Mỹ.

Lúc đó, Phó Ninh Xuyên cũng đi theo, nhưng sau khi từ Mỹ trở về, hai người chia tay triệt để, mọi người đều cho rằng bởi vì chịu không được yêu xa mới chia tay, còn tận tình khuyên bảo, nhưng đều không thay đổi được gì.

Một đoạn nhân duyên tốt đẹp cứ thế mà đứt rồi, nghĩ thế nào thì cũng có chút đáng tiếc, bây giờ Phó Ninh Xuyên kết hôn với người khác, không biết Vệ Gia Lam sau này biết được thì sẽ phản ứng như thế nào.

Lúc này, Cúc Thanh Bình than một tiếng.

Sắp đến lúc ăn cơm, Phó Nhất Phong từ công ty trở về, nhìn thấy Phó Ninh Xuyên, ánh mắt lạnh nhạt không có bất kỳ cảm xúc gì. Mà khi biết được Phó Ninh Xuyên đã kết hôn từ miệng của mẹ, trong mắt anh ta hiện lên một tia sáng.

Lúc ăn cơm, Cúc Thanh Bình nhìn bộ dáng nhắc cũng không muốn nhắc đến Vệ Gia Lam của Phó Ninh Xuyên, vẫn là không cam tâm hỏi vài câu:

“Ninh Xuyên, lúc đó rốt cuộc tại sao con lại chia tay Gia Lam?”

Trong lòng của bà, Vệ Gia Lam vẫn luôn là một cô con dâu tốt, đến bây giờ cũng không biết lúc đó bọn chúng tại sao lại chia tay.

Phó Ninh Xuyên không nói gì, đến lúc Phó Nhất Phong trả lời giúp: “Bọn họ không hợp”

Nghe vậy Cúc Thanh Bình liền trừng mắt, mắng: “Con biết cái gì mà nói loạn.”

Phó Nhất Phong không nói nữa, đôi mắt đen hừng hờ đảo qua Phó Ninh Xuyên, khóe môi hơi gọi lên nụ cười lạnh.

Câu chuyện về Vệ Gia Lam rất nhanh liền qua đi, Phó Thành Nghiệp uống vài cốc rượu, lời nói cũng nhiều lên, lời nói thâm thúy:

“Ninh Xuyên, tuy con ở công ty trên danh nghĩa, dù sao cũng là tổng giám đốc, hay là học chút quản lý công ty.....”

Lời vẫn chưa nói hết liền bị Phó Nhất Phong bắt mồm ngắt lời: “Ba, năng lực của con không tốt sao?”

Phó Ninh Xuyên chỉ là trên danh nghĩa, công ty do anh ta phó giám đốc quản lý, không có Phó Ninh Xuyên anh ta cũng có thể làm tốt, Phó Thành Nghiệp nói như vậy, hiển nhiên là không tin tưởng anh ta.

“Ba không có ý đó.....” Phó Thành Nghiệp sừng sốt giải thích.

Lời tiếp theo Phó Ninh Xuyên không cần thận nghe, chỉ khi ăn xong lên lầu, anh trở về phòng, thuận tiện xem xem có thứ gì cần đem đi hay không.

Đang nhìn thì đằng sau có người mở cửa, Phó Ninh Xuyên không quay đầu cũng nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Phó Nhất Phong:

“Anh kết hôn rồi?”

Anh ừ một tiếng, không nói gì thêm.

Phó Nhất Phong cũng không lại gần, chỉ đứng tại chỗ cũ châm chọc mỉa mai:

“Kết hôn cũng tốt, cô ấy sẽ không còn cơ hội nữa!”

Anh ta nói đến chính là Vệ Gia Lam, một khi Phó Ninh Xuyên kết hôn thì cô ta chỉ có thể chết tâm.

Phó Ninh Xuyên lười biếng đáp lời.

“Nếu đã kết hôn rồi, thì anh phải biết dừng cùng cô ấy có bất kỳ liên hệ gì.”

Phó Nhất Phong cảnh cáo “Hai người chia tay được mấy năm rồi, sẽ không có cơ hội quay lại!”

Nói xong, Phó Nhất Phong liền rời khỏi, Phó Ninh Xuyên xoay người nhìn về phía cửa, như có chút suy tư.

Hôm nay tăng ca, ước chừng tám giờ Hứa Niệm Hi mới tan làm, Phó Ninh Xuyên quả nhiên chưa đến, cô lên taxi trở về nhà.

Về đến phòng đơn dưới lầu, cô đột nhiên dụi dụi mắt, phía trước xuất hiện một bóng đen, dọa cô lùi lại một bước.

“Ai?”

Bóng đen từ từ lại gần, khuôn mặt trở nên rõ ràng, Lạc Sanh cười lạnh nắm lấy bàn tay cô, đan xen ngón tay.

“Em nói xem anh là ai.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuyên Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Trào phúng

Edit: Doãn Vy

Beta: Doãn Uyển Du

Ánh mắt quá hung ác làm Hứa Niệm Hi lạnh rung cả người, người đàn ông nhiều năm không gặp lại đột nhiên xuất hiện trước mặt, cô không hiểu vì sao, từ tận đáy lòng lại cảm thấy chán ghét anh ta, cô dùng sức phui tay.

"Buông tôi ra! "

Nhưng mà Lạc Sanh sao có thể buông tay? Anh ta dùng sức nắm càng chặt, móng tay trực tiếp đâm vào tay cô. Hứa Niệm Hi đau đớn nhú mày, lần nữa dùng sức vùng mạnh tránh khỏi tay hắn, cô nhanh chóng lùi về phía sau vài bước kéo dài khoảng cách.

Lấy lại bình tĩnh, cô phát hiện xung quanh bầu không khí thoang thoang mùi rượu, có lẽ anh ta uống rượu? Cô ngược nhìn anh ta, đôi mắt anh ta có chút đỏ độn, không yên, nhú mày.

"Sao? " Lạc Sanh thân nhiên quan sát nét mặt người con gái trước mặt, không chút để ý mà cười:

"Thấy anh em không vui à? "

Hứa Niệm Hi sao có thể vui được chứ, cô không quay đầu lại, nói chuyện với anh ta chỉ còn tấm lưng mỏng manh.

"Thật ra anh cũng không vui, bởi vì anh biết em đã kết hôn, nhưng không phải là anh! " Lạc Sanh gầm nhẹ, Hứa Niệm Hi hoảng sợ, phút chốc cô quay lại, bắt lấy góc áo anh ta

"Tại sao em kết hôn? " Ánh mắt Lạc Sanh gắt gao nhìn chăm chăm cô, giống như nhìn con mồi bé nhỏ trước mặt, chỉ hận không thể ăn nó ngay lập tức!
"Em là người của anh, tại sao em dám kết hôn với người khác!?" "

"Chúng ta đã chia tay! " Giọng cô lạnh lùng phát ra, nhưng anh ta lại khịt mũi xem thường.

"Chia tay thì thế nào? " Lạc Sanh nhiu mày, "Chúng tay cũng có thể bắt đầu lại! "

Hứa Niệm Hi cảm thấy như gặp phải kẻ tâm thần, không còn là Lạc Sanh trước kia, cô không đổi sắc mặt chỉ từ lùi về phía sau một bước:" Tôi đã kết hôn. "

Lạc Sanh khinh thường: " Ly hôn đi!?" "

"Tôi không ly hôn! " Cô hét lớn, cặp mắt căm tức nhìn hấn. Lạc Sanh không vui, anh ta nói mang theo thanh âm bức tức phát ra.

"Em nhất định phải ly hôn, anh sao có thể để em bên cạnh người khác chứ, trước kia em thích nhất là đi phía sau tôi! Em đều quên hết rồi sao? "

Hứa Niệm Hi cười nhạt:

" Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ, anh xem như tôi của trước kia bị mù, nhìn lầm người đi! Bây giờ, tôi là chính tôi, tôi có gia đình, không dám làm phiền anh đến đây quấy rầy tôi! "

Nói xong, Hứa Niệm Hi liền bước đi, Lạc Sanh bước nhanh đến cạnh cô, anh ta thực sự không chấp nhận, đuổi hai cánh tay dài ngăn cô lại.

"Em không được đi!" Lạc Sanh tiến lên một bước, càng gần cô "Phải nói cho rõ ràng! "

"Tôi và anh vốn không có gì để nói! " Hứa Niệm Hi mất kiên nhẫn, lời nói cũng trở nên khó nghe, cô lại lần nữa bước vòng qua anh ta, nào ngờ Lạc Sanh nhân cơ hội dùng sức kéo cánh tay cô, gắt gao kéo cô hướng vào lòng ngực.

"Anh sẽ không cho em đi! " Lạc Sanh hừ lạnh, kéo mạnh cô đem ôm vào lòng, nhưng đâu biết lúc này, từ đâu lúc nào xuất hiện người thứ ba, một tay đẩy anh ta ra, làm Lạc Sanh lui về sau vài bước.

"Ninh Xuyên? " Hứa Niệm Hi thấy anh xuất hiện có chút kinh ngạc, không nghĩ đến đã trễ thế này vốn dĩ anh nên ở nhà, anh đứng ở đây cô cảm thấy quá may mắn, bằng không cô không biết làm thế nào để có thể lên lầu.

Phó Ninh Xuyên nghe thấy chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng, kéo tay cô bước đến thang mái, không thèm nhìn Lạc Sanh một cái.

"Đứng lại"

Lạc Sanh lại muốn xông tới, vừa lúc hai người đã vào thang máy, anh ta liền đuổi tay phải chặn cửa, nhưng lại bị một chân của Phó Ninh Xuyên đá ra ngoài.

Tro mắt nhìn cửa thang máy đóng lại, Lạc Sanh kiềm chế cơn tức giận, hai mắt âm trầm.

- - - - -

Về đến nhà, Hứa Niệm Hi còn có chút ngốc, vừa rồi đã xảy ra cái gì?

Cô thấy anh dùng một chân đá thẳng trực tiếp vào Lạc Sanh, anh ta ngã quăng ra ngoài, hình như còn là rất xa ấy!

Tuy anh ta là bạn trai cũ, nhưng Hứa Niệm Hi đối với Lạc Sanh mà nói đã sớm không còn chút tình cảm nào, đột nhiên bị chặn đường như thế làm cô mất kiên nhẫn, anh xuất hiện đã giải quyết nhanh gọn.

Đúng là... soái

Suy nghĩ lung tung, Hứa Niệm Hi không chú ý tới Phó Ninh Xuyên đã cầm hộp y tế từ trong phòng bước ra, anh ngồi cạnh cô, một tay kéo cổ tay cô qua.

"Anh... " Cô theo bản năng rút tay về, cũng thấy anh chăm chú nhìn hành động vừa rồi, vết thương ở cổ tay lúc Lạc Sanh kéo mạnh tay cô, giờ để lại vết hằn tím, cô mím môi.

Anh không nói chuyện, chỉ cầm hộp y tế thoa còn cho cô, bị xước da, tuy rất nhỏ nhưng vẫn đau, cô khẽ giật giật cánh tay, chân mày nhíu chặt.

Anh thoa thuốc rất dịu dàng, cẩn thận, thời tiết rất nóng dễ bị nhiễm trùng, anh cầm băng dán xong buông tay cô.

"Đừng đụng nước! " Phó Ninh Xuyên xếp lại hộp y tế, đem bông gòn ném vào thùng rác, lời nói bên miệng vẫn nhàn nhạt dặn dò.

Cô không trả lời, ánh mắt vẫn nhìn anh, anh vẫn như cũ, không để lộ cảm xúc gì, cô rất muốn biết rốt cuộc trong lòng anh đang suy nghĩ cái gì.

Cô với bạn trai cũ dây dưa như thế, anh không có cảm xúc gì sao?

Thấy anh chuẩn bị đi, cô nín lấy góc áo.

"Em... "Cô cắn môi, suy nghĩ nên nói thế nào: "Vừa rồi...là... Lạc Sanh"

Phó Ninh Xuyên gật đầu:" Anh biết"

Hứa Niệm Hi đột nhiên không biết nói gì, kỳ thật cô một chút cũng không muốn nhắc đến Lạc Sanh nhưng cô cảm thấy vẫn nên giải thích với anh.

"Vừa rồi..."

"Vừa rồi... em gặp anh ta là ngoài ý muốn, em không biết anh ta sẽ tìm được chỗ này. "

Phó Ninh Xuyên không nói, chỉ nhàn nhạt nhìn cô.

"Em với anh ta đã là quá khứ rồi, hơn nữa..." em kết hôn với anh rồi, nhưng ý nghĩ này cô sẽ không nói

"Cho nên em sẽ không quay lại với anh ta, cũng không có khả năng quay lại. "

Hứa Niệm Hi chợt phát hiện, chuyện đã xảy ra, mặc dù đã giải thích, vẫn cảm thấy vô lực, khuôn mặt cô tái nhợt...cô vẫn luôn muốn giải thích, hơn nữa bảo đảm về sau sẽ không cùng Lạc Sanh gặp mặt, cũng không để Phó Ninh Xuyên bắt gặp tình huống thế này.

Cô bắt đầu có chút thấp thỏm, có phải hay không cùng anh mà nói nàng chỉ là người xa lạ. Nhưng khi đang suy nghĩ lung tung, thân thể bỗng nhiên bị thân thể ấm áp khác ôm lấy, lại sợ đụng tới vết thương của cô, cô ngần ngại, thậm chí có chút không tin tưởng

“Anh đã biết.”

Anh ôm lấy cô, tựa cằm lên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng mà cọ xát, nói không nên lời ôn nhu lưu luyến.

Hứa Niệm Hi nghẹn lại, sau một lúc lâu mới gờ tay đặt ở anh trên eo.

“Anh tin tưởng là tốt rồi.” cô mỉm cười, mi mắt cong cong.

Nhìn Hứa Niệm Hi đi vào phòng tắm, Phó Ninh Xuyên ngồi ở phòng khách chờ đợi, anh cúi đầu nhìn nhìn lòng bàn tay, ánh mắt tuy lãnh đạm nhưng lại chứa ôn nhu.

Nghĩ đến ban nãy Niệm Hi còn ôm anh, Phó Ninh Xuyên vui mừng, còn ai để ý Lạc Sanh là nhân vật như thế nào?

Bất quá..... Phó Ninh Xuyên lại nhìn xuống chân, nghĩ đến vết thương trên tay cô, đột nhiên cảm thấy cú đá ban nãy còn quá nhẹ

Lạc Sanh trở về nhà lúc sau lại bắt đầu uống rượu, một ngụm lại một ngụm hoàn toàn không có ý dừng lại, anh ta nằm liệt ngồi dưới đất, càng nghĩ càng không cam lòng.

Đó là người phụ nữ của anh ta, sao có thể cho người khác?

Lại uống lên mấy ngụm, Lạc Sanh đem bình rượu vung mạnh xuống đất, tức khắc mảnh nhỏ đầy đất.

“Niệm Hi.....”

Thời gian không còn sớm, Phó Nhất Phong lại còn vội công tác, anh ta có chút khốn đốn, đơn giản xuống lầu pha ly cà phê.

Vừa lúc đụng phải Cúc Thanh Bình, Phó Nhất Phong kêu một tiếng mẹ, liền tính toán lên lầu.

“Nhất Phong,” Cúc Thanh Bình đột nhiên mở miệng gọi anh ta lại

”Anh trai con đã kết hôn, còn con định khi nào đây? ”

Tính hai đứa con trai tuổi cũng không nhỏ, một đứa đã lập gia đình, một đứa ngay cả bạn gái còn không có, làm bà không thể không nhọc lòng.

Phó Nhất Phong trầm mặc một lát, bỗng nhiên nở nụ cười:

“Con đang đợi một người, sẽ có nhanh thôi.”

Cúc Thanh Bình vừa nghe đôi mắt sáng lên:

“Thật vậy chẳng? Tiểu tử con tin tức tích thủy bất lậu*, mẹ cũng không biết, con bé tên là gì, bao nhiêu tuổi, làm công việc gì.”

*ý là giấu diếm kĩ quá

Không đợi Cúc Thanh Bình lái nhai, Phó Nhất Phong trực tiếp đánh gãy: “Mẹ đến lúc đó sẽ biết.” Dứt lời anh ta liền trực tiếp lên lầu, căn bản không cho Cúc Thanh Bình phản ứng.

Vào cửa lúc sau liền khóa trái, Phó Nhất Phong buông cả phê ly, cầm lấy di động trực tiếp gọi tới số điện thoại nhớ kỹ trong lòng

Mấy năm nay anh ta mỗi ngày đều sẽ gọi cho cô, lại nghĩ đến cô thường xuyên đổi số điện thoại, anh ta vẫn như cũ sẽ là người đầu tiên biết.

Đầu dây bên kia nửa ngày mới có người tiếp, Phó Nhất Phong cười nói: “Gia Lam.”

“Có chuyện gì?” giọng nói lạnh nhạt, Vệ Gia Lam căn bản không nghĩ sẽ nghe máy của Phó Nhất Phong, cố tình không nghe nhưng anh ta sẽ lại gọi không ngừng, nhớ rõ trước kia có một lần cô tắt máy, anh ta dứt khoát gọi thẳng bạn thân vào máy cô ta, thật bất đắc dĩ.

Tuy không chút kiên nhẫn, cô cũng sẽ tiếp điện thoại.

“Tự nhiên nhớ em!” Phó Nhất Phong mỉm cười,

“Thuận tiện nói cho em một tin tốt”

Vệ Gia Lam đột nhiên có dự cảm chẳng lành: “Tin gì?”

“Phó Ninh Xuyên kết hôn, đã sớm lãnh chứng, em hoàn toàn không còn cơ hội!”

Ác ý mà nhắc nhở cô, Phó Nhất Phong cười đường hoàng, chờ đợi đầu điện thoại bên kia phản ứng.

Quả nhiên.

“Anh nói cái gì?”

“Anh nói Phó Ninh Xuyên kết hôn, nhìn dáng vẻ anh ta thật sự yêu, không có khả năng ly hôn,”

Phó Nhất Phong nói, “Em hoàn toàn không còn cơ hội, anh còn đang đợi em, ngoan ngoãn trở lại bên cạnh anh, cùng anh kết hôn, mọi chuyện anh sẽ không truy cứu nữa.”

Vệ Gia Lam không để ý tới anh: “Kết hôn khi nào?”

“Rất quan trọng sao? Em nên suy xét lại chính mình, khi nào về nước cùng anh kết hôn?”

“Không có khả năng!”

Điện thoại trực tiếp bị cắt đứt, Phó Nhất Phong nghe thấy âm thanh đò đò, cũng không tức giận, cười lạnh chờ xem.

Cúp điện thoại, Vệ Gia Lam khí ngực đại đại phập phồng, bạn thân thò qua tới hỏi cô ta làm sao vậy, cũng lâu mới có phản ứng lại.

Lấy lại bình tĩnh, Vệ Gia Lam cắn môi đứng dậy: “Tớ phải về nước!”

Hứa Niệm Hi hôm nay đi làm lại cảm thấy bụng bị đau, nhưng ở có thể chịu đựng, cũng không có quá mức để ý.

Tối rồi tạp chí xã đại lâu cửa, Phó Ninh Xuyên ngừng xe, nghiêng người, mở dây an toàn cho cô.

“Em đi đây.” Hứa Niệm Hi xuống xe, khom lưng nói, “Gặp lại.”

Phó Ninh Xuyên nhìn cô gật đầu: “Tan làm, anh đến rước em”

Hứa Niệm Hi bỗng dưng cảm thấy cảm động, cô rũ rứt mắt.

“Được!” Hứa Niệm Hi nói, nhìn theo chiếc xe từ từ biến mất, mới xoay người đi vào.

Lái xe đến trường học, Phó Ninh Xuyên dừng xe lên lầu, hôm nay có bốn tiết, thời gian tương đối nhiều.

Còn chưa đến gần văn phòng, di động đổ chuông, anh nhíu mày vừa thấy số lạ, dừng một chút vẫn nghe điện thoại

“Alo”

Trong điện thoại cũng không có âm thanh, Phó Ninh Xuyên chỉ nghe thấy tiếng hít thở thật nhẹ, anh đợi trong chốc lát chuẩn bị trực tiếp tắt máy, đầu kia lại lên tiếng

“Em muốn gặp anh, em đã trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuyên Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Khó chịu

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du

Mấy năm qua chưa từng nghe lại giọng nói này, lúc này nghe thấy lại cảm giác phảng phất như chuyện đã từ thế kỷ trước, Phó Ninh Xuyên trầm mặc, không chờ anh trả lời, đầu bên kia đã tiếp tục nói.

“Anh nhất định biết em là ai, Ninh Xuyên, em về rồi, chúng ta có thể gặp mặt nhau không?”

Phó Ninh Xuyên ngẩng ra một lúc mới hoàn hồn, nhìn dãy số hiển thị trên màn hình, lãnh đạm hỏi:

“Cô là ai?”

Vệ Gia Lam cứng lại.

“Ngượng ngừng tiêu thư, xem ra cô gọi nhầm số rồi.”

Nói xong Phó Ninh Xuyên trực tiếp cắt đứt điện thoại, tiếp tục đi về văn phòng.

Cùng lúc đó tại sân bay.

Giọng máy móc lạnh băng thông báo ở đại sảnh không ngừng vang lên lặp lại, Vệ Gia Lam ngồi ở ghế nghỉ chân, nhìn màn hình di động tối đen cười khổ.

Anh có ý, cô ta biết, anh đối với việc đó vẫn còn để ý.

Trầm mặc cắt di động, cô ta để tay lên hành lý trước mặt, nhìn chằm chằm đầu gối của mình phát ngốc.

Anh sao có thể hỏi cô ta là ai? Anh sao có thể không biết cô ta là ai?

Khóe môi nở nụ cười khô khốc, Vệ Gia Lam hít một hơi thật sâu.

Nhớ tới việc là Phó Nhất Phong nói, cả người cô ta đều khó chịu, người đàn ông đã từng muốn cùng cô ta kết hôn, hiện giờ lại cưới người khác, lại thành chồng của người khác.

Cho dù đã cùng anh chia tay nhiều năm như vậy, nhưng cô ta vẫn không có cách nào để quên anh, không muốn cứ đơn giản như vậy mà chấp tay nhường lại người đàn ông này

Khẽ thở dài, Vệ Gia Lam đứng lên, từ từ đi ra khỏi sân bay.

Đồ vật thuộc về cô ta, cô ta một phen một hào đều sẽ không nhường cho người khác! (Beta: * Khẹt * * Khịt nước mũi * * Chép chép miệng *)

Lúc ngồi trên xe taxi, khi tài xế hỏi địa chỉ Vệ Gia Lam mới nhớ tới, cô ta không nghĩ sẽ về nhà.

Dứt khoát trực tiếp đến nhà Phó Ninh Xuyên.

Báo tên một tiểu khu, Vệ Gia Lam cũng muốn xem như đi thử vận khí, nhiều năm như vậy cô ta cũng không rõ ràng lắm liệu anh có còn ở nơi đó không.

Bất quá lúc tới nơi, Vệ Gia Lam khẳng định anh còn ở, hơi thờ sinh hoạt rõ ràng như vậy, quần áo treo bên ngoài tất cả đều là phong cách của anh, không phải là người khác.

Cao hứng phấn chấn đi thuê nhà, lại bị thông báo những căn ngà gần đó đã có người ở hết, Vệ Gia Lam có chút thất vọng, chỉ có thể lui một bước chọn nhà đối diện nhà Phó Ninh Xuyên.

Chọn phòng ở tầng không sai biệt lắm, tuy xa nhưng miễn cưỡng nhìn cũng có thể mơ hồ thấy phòng khách, cho dù chỉ như vậy cô ta cũng thỏa mãn.

Phòng ở đại khái đã lâu không có người ở, thoát nhìn tro bụi phủ khắp nơi, có chút dơ bẩn. Cô ta không còn cách nào, chỉ có thể tự mình quét dọn, thật lâu mới có thể đem toàn bộ phòng ở quét tước sạch sẽ.

Ngay sau đó liền đi siêu thị, mua một ít đồ dùng chuẩn bị cho sinh hoạt, đặc biệt là chăn nệm, cô ta tùy ý cầm vài món bỏ vào trong xe mua sắm, sau đó đi tới khu rau quả chọn nguyên liệu nấu ăn cho bữa tối.

Chờ đến khi mua sắm xong đã là rất lâu sau, Vệ Gia Lam về nhà đem giường đệm trải tốt, sắp xếp xong mọi đồ vật, mới có thể dừng lại nghỉ ngơi.

Ở nước ngoài mấy năm, những thứ như này cô ta đã sớm tự học được, cô ta vốn tưởng rằng mình sẽ mãi ở nước ngoài sinh sống, không nghĩ tới một tin tức anh kết hôn có thể làm cô ta hoảng hốt lập tức gấp trở về.

Kỳ thật anh vẫn ảnh hưởng rất lớn với cô ta.

Khỏe môi nở nụ cười, Vệ Gia Lam cầm lấy ly trà trên bàn uống mấy hớp, lại xoa xoa eo đau nhức, thay đổi tư thế tiếp tục nghỉ ngơi.

Ngồi một lát cuối cùng cũng tốt lên một chút, cô ta đứng dậy đi đến bên cửa sổ, từ góc độ này nhìn đến nhà Phó Ninh Xuyên, đại khái chỉ có thể nhìn thấy một chút phòng khách, bất quá lúc này nhà anh vẫn kéo rèm che, cái gì cũng không nhìn thấy.

Lúc này, nhất định là anh đang đi làm.

Nhìn nửa ngày, Vệ Gia Lam thu hồi tầm mắt, cô ta lại ngồi trên sofa một lát, tính toán đi xuống lầu tản bộ.

Tiểu khu này so với mấy năm trước vẫn giống nhau, mỗi một con đường Vệ Gia Lam đều quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, năm đó anh nắm tay cô ở trong tiểu khu này tản bộ, đi khắp mỗi một góc gác.

Ngẫm lại đều là những hồi ức tốt đẹp, nếu năm đó không có phát sinh sự kiện kia, có lẽ hai người đã sớm kết hôn, hiện tại có lẽ còn có thể có con rồi.

Đáng tiếc..... Vệ Gia Lam dừng bước chân, rũ mắt thờ dài. Năm đó sự việc đã phát sinh, vô luận hiện tại hối hận cỡ nào, đều không có cách quay ngược thời gian mà làm lại từ đầu, cô ta chỉ hy vọng, hiện tại quay đầu, tất cả vẫn còn kịp.

Tiếp tục đi phía trước, Vệ Gia Lam bất tri bất giác đi tới dưới lầu nhà Phó Ninh Xuyên, cô ta đứng nhìn lên tầng nhà đó, khỏe môi dần dần gọi lên nụ cười thỏa mãn.

Cái phòng ở kia.....

Năm đó cô ta đi ra đi vào không biết bao lần, tuy rằng chưa lần nào ngủ lại ở nơi đó, nhưng cũng có không ít hồi ức. Như anh ôm cô ta cùng nhau xem TV, như ở phòng bếp anh nấu cơm cho cô ta, như chính anh làm bánh kem chúc mừng sinh nhật cho cô ta.....

Tuy rằng hiện tại đều đã qua nhiều năm, trong lòng cô ta lại phảng phất như chỉ mới là ngày hôm qua, mỗi chi tiết đều nhớ rõ ràng.

Đứng ở dưới lầu một lát, Vệ Gia Lam mới lưu luyến rời đi, khi tiến vào thang máy, cô rũ mắt.

Trước kia là của cô ta, chỉ cần cô ta nguyện ý quay đầu, về sau nhất định vẫn sẽ là của cô ta!

Lúc Hứa Niệm Hi làm việc, vốn dĩ bụng chỉ đau một chút nhưng không hiểu sao càng ngày càng đau, cô nhú nhú mày, vẫn đứng dậy đi văn phòng giao tư liệu.

Đem đồ đã làm tốt giao cho chủ biên, Hứa Niệm Hi xoay người định rời đi, có lẽ sắc mặt cô quá mức khó coi để Tiêu Hà nhìn ra.

“Em làm sao thế? Sắc mặt lại kém như vậy.”

Hứa Niệm Hi bước chân dừng một chút, vì vẫn luôn đứng nên bụng đau lại càng thêm khó nhin, cô quay đầu lại khó khăn kéo ra nụ cười, lắc đầu:

“Không có việc gì chủ biên, em đi về trước tiếp tục làm việc.”

Nói xong cô lập tức rời đi, căn bản không cho Tiêu Hà cơ hội tiếp tục quan tâm.

Đến khi ngồi trên ghế làm việc, Hứa Niệm Hi xem như biết tại sao bụng lại đau thế này, cảm giác đau quen thuộc như vậy, cô đúng là vô ý mới không để trong lòng.

Ôm bụng nằm bò trên bàn một lát, sắc mặt cô đã trắng bệch, tìm xem trong ngăn tủ có dư lại băng vệ sinh của tháng trước không, kết quả một cái cũng không có, cô cắn cắn môi.

Bụng càng ngày càng đau, dưới thân tựa hồ như đã chảy máu, Hứa Niệm Hi vốn dĩ nghĩ muốn tự mình đi ra ngoài mua, nhưng thân thể này động cũng không dám động, cô nằm bò trên bò, khó chịu đến một câu cũng không muốn nói.

“Kêu cái gì mà kêu?”

Chu Khả vừa vặn đi qua, thấy cô nằm trên bàn vẫn không nhúc nhích, trong lòng tự nhiên đoán được tại sao, lại không để ý mà cười nhạo.

Hứa Niệm Hi bụng đau, căn bản không có sức lực đáp trả cô ta, trực tiếp làm lơ, cô nhẹ nhàng ấn bụng, chờ hơi tốt lên một chút, mới từ trong cặp lấy đi động ra.

Mở danh bạ, Hứa Niệm Hi cũng không thấy rõ liên án gọi, Ôn Lộ hôm nay đi ra ngoài làm hoạt động, cô tính toán nhờ Ôn Lộ hỗ trợ mua đồ về đây.

Điện thoại rất nhanh được nhận, Hứa Niệm Hi mở lời lạnh lùng rờn rờn căn bản không đợi đối phương nói chuyện, thẳng thắn yêu cầu đồ vật, âm thanh cô rất nhẹ, yếu ớt tựa như một trận gió là có thể thổi tan.

“Hãng em dùng chị cũng biết, em chờ chị, nhanh một chút nha!”

Nói xong cô nhắm hai mắt cúp điện thoại, cố gắng ngẩng đầu tiếp tục công tác.

Tiết học hôm nay đã kết thúc, nhưng Phó Ninh Xuyên vẫn như cũ ở văn phòng, có không ít học sinh có vấn đề muốn hỏi, anh cũng kiên nhẫn trả lời từng người.

Buổi sáng cứ như vậy kết thúc, Phó Ninh Xuyên nhìn nhìn thời gian, đã tới giờ có thể đi ăn cơm trưa, nhưng thời điểm anh đứng dậy, đột nhiên có học sinh tò mò.

“Phó lão sư, lần trước chị gái ở trong văn phòng, là vợ của phó lão sư sao?”

Phó Ninh Xuyên tuy rằng luôn lạnh mặt, nhưng lúc dạy học vẫn luôn rất tốt, lại có diện mạo không tồi, rất nhiều học sinh thích anh, từ lần trước có học sinh biết Phó Ninh Xuyên kết hôn, tin tức này một truyền mười truyền trăm, nhưng vẫn là có cá biệt những người chưa thấy qua Hứa Niệm Hi nên không quá tin tưởng, lúc này liền đánh bạo tự mình hỏi một chút.

Phó Ninh Xuyên dừng một chút, tự nhiên gật đầu, nói ừ

Phó Ninh Xuyên chính miệng thừa nhận, học sinh muốn không tin cũng không được, chỉ có thể cảm thán đi ra khỏi văn phòng. Phó Ninh Xuyên cũng chuẩn bị ra cửa, nhưng lúc này đi động vang lên.

Vừa thấy màn hình biểu hiện là cô, đôi mắt Phó Ninh Xuyên sáng lên một chút chớp mắt, anh nhanh chóng tiếp điện thoại, nhưng không đợi anh mở miệng, thanh âm suy yếu của cô liền truyền tới.

Đại khái là gọi lộn số đem anh thành Ôn Lộ, đọc một dãy đồ vật muốn mua xong, lại nói anh mua hãng cô thường dùng.

Phó Ninh Xuyên vốn dĩ muốn hỏi cô là hãng nào, điện thoại cũng bị cô cúp luôn, đôi mắt trầm xuống, lập tức cầm chìa khóa đi ra ngoài.

Tới cửa hàng tiện lợi, Phó Ninh Xuyên vừa đi vào liền có người bán hàng nhiệt tình đi lên dò hỏi anh muốn mua gì, vốn dĩ anh tưởng phải tự mình chọn, ngẫm lại kỳ thật căn bản không biết mua hãng gì, đành phải mở miệng hỏi.

Người bán hàng nghe Phó Ninh Xuyên muốn mua băng vệ sinh, sắc mặt hiện lên một tia kinh ngạc, đầu năm nay người nguyện ý tự mình mua cho cái này bạn gái thật sự quá ít, đặc biệt người đàn ông có diện mạo đẹp.

Nhanh chóng mang Phó Ninh Xuyên đi tới một loạt kệ để hàng, người bán hàng hỏi:

“Tiên sinh, bạn gái ngài yêu cầu loại chiều dài nào?”

Phó Ninh Xuyên ngẩn ngơ, phóng mắt nhìn các loạt băng đóng gói hoa hòe lòe loẹt căn bản xem không hiểu, anh mặt không đổi sắc nắm tay khụ một tiếng:

“Không biết.”

Nghे vậy người bán hàng ngẩn ra, cũng hiểu được vị tiên sinh này là lần đầu tiên làm loại việc này, lập tức phản ứng nhanh giới thiệu một ít hàng mà các cô gái ngày thường tương đối thích dùng, Phó Ninh Xuyên vẫn nghe không hiểu, nghe xong lúc sau dứt khoát mỗi cái mua một bao.

Cuối cùng là xách theo một bao lớn băng vệ sinh ra cửa, tới khi Phó Ninh Xuyên đi ra cửa vẫn có thể nghe thấy mấy người bán hàng bên trong nhỏ giọng thảo luận, anh lên xe, làm lơ những âm thanh này, lái xe đến tiệm thuốc gần đó.

Như trên mạng chỉ dạy, anh giúp Hứa Niệm Hi mua đường đỏ trà gừng xong, lập tức chuyển hướng lái xe đi công ty.

Thời điểm Phó Ninh Xuyên đến công ty, Hứa Niệm Hi đã đau đến không thể nhúc nhích, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy làm cô thoát nhìn càng thêm nhu nhược. Anh đi qua, mới phát hiện Tiêu Hà cũng ở bên cạnh.

Cùng Tiêu Hà đối mặt, Phó Ninh Xuyên nhàn nhạt gật đầu, sau đó trực tiếp cởi áo khoác.

Cô đang nhắm hai mắt ở nghỉ ngơi, cảm giác được có người chạm vào mình, đầu tranh một lúc lâu mới giãy giụa mở mắt ra, thấy không phải Ôn Lộ mà là anh, trong mắt chợt lóe qua kinh ngạc.

“Anh.....”

“Đừng nói chuyện.” Anh cầm áo khoác giúp cô che phần phía dưới, dùng sức một chút liền đem cô bế lên, anh nghiêng đầu nhìn về phía Tiêu Hà.

“Tôi giúp cô ấy xin nghỉ nửa ngày.....”

Tiêu Hà rớt cùng cũng rõ ràng, lập tức đồng ý, lo lắng nhìn Hứa Niệm Hi.

Thật đáng tiếc, Phó Ninh Xuyên không cho Tiêu Hà cơ hội tiếp tục nhìn cô, anh hơi nghiêng người một chút, mặt không biểu cảm đem cô dấu trong lồng ngực mình.

Làm lơ ánh mắt mọi người, anh sắc mặt nhàn nhạt ôm cô xuống lầu, mở cửa sau xe nhẹ nhàng để cô nằm xuống, đem áo khoác của mình lót dưới thân cô, giúp cô che lại chỗ máu đỏ tươi kia.

Đi nửa vòng trở lại trên ghế điều khiển, anh nhanh chóng khởi động xe, ở kính chiếu hậu đối diện với ánh mắt cô, nhẹ giọng nói:

“Chúng ta về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chăm sóc

Edit: Doãn Văn Hi

Beta: Doãn Uyển Du

Phó Ninh Xuyên từ trước đến nay lái xe luôn rất ổn định, nhưng mà lần này tốc độ xe lại rất nhanh, lúc gặp phải đèn đỏ không thể không dừng lại, thì anh đều sẽ quay đầu nhìn tình hình của cô.

Nhìn cô chỉ là đang nhắm mắt nghỉ ngơi, trái tim đang thấp thỏm cũng không vì vậy mà hạ xuống.

Thật không dễ dàng để đến được tiểu khu, cự tuyệt yêu cầu muốn tự mình lên lầu của Hứa Niệm Hi, anh ôm lấy cô đồng thời cảm những thứ đã mua trước đó tiến vào thang máy.

Cô thực sự rất không thoải mái, ngoài tầng tầng lớp lớp mồ hôi lạnh chảy ra trên trán, ngay cả thân thể cô cũng đang phát run, Phó Ninh Xuyên ôm chặt cô hơn, lần đầu tiên trách móc thang máy sao lại chậm như vậy.

Vào trong nhà, Phó Ninh Xuyên trực tiếp bế cô đến phòng tắm, để lại một túi băng vệ sinh lớn rồi trầm mặc mà đi ra ngoài, đồng thời đóng cửa lại.

Hứa Niệm Hi nhìn thấy anh đã ra ngoài mới đứng thẳng người, chịu đựng đau đớn mà tiến về phía bọc túi lớn kia, khi nhìn thấy bên trong túi đầy ắp là băng vệ sinh, khuôn mặt tái nhợt của cô lại hiện thêm một chút phiếm hồng.

Lúc cô đang định lấy ra dùng, lại phát hiện bản thân không có đồ để thay liền muốn ra ngoài lấy, sau đó liền thấy cửa phòng tắm đã bị mở ra một khe hở, đồ ngủ cùng nội y đều được chuyển vào.

Cô kịp thời phản ứng nhận lấy, đóng chặt cửa đồng thời khóa trái cửa lại.

Tại sao có thể tự nhiên như vậy chứ? Hứa Niệm Hi vừa thay đồ vừa nghĩ, khuôn mặt lại một lần nữa đỏ lên.

Đợi cô thay đồ xong bước ra ngoài, Phó Ninh Xuyên liền tiến vào phòng, xóc chăn lên để cô nằm xuống, lại đem một túi nước nóng vừa nạp đầy điện đưa cho cô, sau đó mới đưa cho cô trà gừng đường đỏ vừa nấu xong.

“Uống đi!”

Cốc hơi nóng, anh cẩn thận để một miếng lót bên dưới để cô khỏi bị phỏng. Trà gừng đường đỏ bốc lên hơi nóng ấm ấm, cô uống một ngụm, vừa vặn.

Anh ngồi bên mép giường nhìn cô, đợi cô uống xong liền nhận lấy cốc, còn hỏi cô còn muốn uống nữa hay không.

Cô lắc đầu, dựa vào đầu giường nghỉ ngơi.

“Bữa trưa đã ăn chưa?” anh hỏi.

“Chưa.”

“Muốn ăn cái gì?”

Hứa Niệm Hi nghĩ ngợi: “ cái gì cũng không muốn ăn.”

Đau bụng kinh tra tấn cô ăn cái gì cũng không vào, bây giờ chỉ muốn ngủ một giấc.

Nhưng hiển nhiên Phó Ninh Xuyên không tán đồng cách nghĩ của cô, không nói gì nhiều liền bước ra ngoài, anh nghĩ đến táo đỏ bổ máu, dứt khoát làm cháo táo đỏ.

Lúc anh tiến vào, cô đang dựa vào đầu giường mơ màng sắp ngủ, anh ngồi xuống mép giường đỡ cô dậy, nhẹ nhàng đẩy cô.

Cô giật mình tỉnh giấc, vẻ mặt mê man nhìn anh, nhìn thấy trong tay anh đem theo cháo táo đỏ, thối ngửi một chút sau đó dùng thìa bón cho cô, cô theo bản năng mà há miệng.

Cháo thật mềm, cùng với hương vị táo đỏ ngọt lịm, vào miệng liền tan ra, cô nhấp nhấp miệng muốn nói mình có thể tự ăn, nhưng chiếc thìa lại đưa qua, cô nghẹn lại một lần nữa lại mở miệng.

Có một bát cháo, rất nhanh liền ăn hết, Hứa Niệm Hi nhìn anh ra ngoài, sau đó lại tiếp tục nằm xuống.

Tại sao anh lại biết? Cô thấy rất kì quái.

Nghĩ hết nửa ngày, Hứa Niệm Hi mới nhớ lại cuộc gọi lần trước, lúc đó cô rất tự nhiên mà tưởng rằng số đầu tiên trong nhật kí cuộc gọi chính là của Ôn Lộ, đều không có nhìn kĩ liền trực tiếp gọi qua.

Lẽ nào là gọi cho anh?

Nghĩ như vậy, cô lập tức nghiêng người lấy chiếc di động trên tủ đầu giường, mở khóa xong vừa nhìn thấy thật đúng là gọi cho anh.

Che mặt lại, Hứa Niệm Hi lại một lần nữa nằm xuống, lúc gọi điện cô đã nói những gì nhỉ?

À, nhờ Ôn Lộ mua băng vệ sinh.

Cô bây giờ liền biết một túi băng vệ sinh to kia là như thế nào rồi, nhiều như vậy, đều đủ để cô dùng nửa năm rồi.

Ngay lúc này, Hứa Niệm Hi ngai ngừng mà kéo chăn che hết mặt mình, cô ôm chặt túi chườm nóng, nhắm mắt lại.

Rất nhanh liền rửa bát xong, Phó Ninh Xuyên vốn định trở về phòng xem cô như thế nào rồi, lại nghĩ đến quần áo cô thay ra ở phòng tắm, sau khi dùng xong liền trực tiếp đi về phía đó.

Quần áo được cô đặt trong bồn, vẫn còn chưa kịp giặt, anh nhìn xong rất tự nhiên mà đi qua mở nước giặt đồ.

Lần đầu tiên giặt quần áo phụ nữ, sắc mặt Phó Ninh Xuyên tuy rất trấn định nhưng nội tâm đã chạy vòng vòng, anh giặt rất nhanh rất sạch sẽ, phơi đồ xong anh lại dùng nước nóng để rửa tay, đảm bảo chút nữa chạm vào tay cô sẽ không bị lạnh.

Lúc tiến vào phòng, cô đã ngủ, Phó Ninh Xuyên nhẹ chân nhẹ tay ngồi xuống, đều có thể nghe thấy hơi thở bình ổn của cô, anh nhìn một lát rồi duỗi tay sờ vào bên trong, túi chườm có chút lạnh rồi.

Mang ra nạp điện, anh sờ tay mình một chút cũng không lạnh mới nhẹ nhàng nhấc chân mà nằm vào.

Trong chăn dù rất ấm, nhưng thân thể cô vẫn đang phát run, Phó Ninh Xuyên nhú mào không có lập tức ôm cô mà đợi quần áo ấm lên một chút mới duỗi tay ôm cô vào lòng.

Thân thể của đàn ông vẫn luôn rất ấm, quả thực là cái túi chườm nóng tự nhiên, rất hiển nhiên Hứa Niệm Hi đang say giấc mộng liền đem anh trở thành túi chườm nóng, không ngừng tiến gần về phía có hơi ấm, giống như con bạch tuộc tám chân mà gấu gao ôm anh.

Mà anh cư nhiên không hề cự tuyệt, thậm chí rất là vui vẻ, anh đỡ lưng cô để cô ngủ an tâm hơn.

Cô tuy rằng đang ngủ, nhưng không hề an phận luôn muốn động đây, Phó Ninh Xuyên liền ôm lấy cô để cô không lộn xộn nữa, đồng thời cũng để cô tùy anh trên người anh mà cọt cọt cọt cọt.

Thật may cô một lúc sau liền không động đây nữa, nghiêng khuôn mặt nhỏ giống như chú mèo nhỏ ngoan ngoãn mà dựa vào anh, ôm được một lát, cho dù không nở nhưng vẫn phải rời đi.

Một lần nữa đem túi chườm ấm đặt trên bụng cô, Phó Ninh Xuyên thấy cô không có nguồn nhiệt lớn bên cạnh theo bản năng mà nheo nheo mào, mặc áo khoác xong đồng thời đặt lên trán cô một nụ hôn.

Cái trán cô đầy đặn và trơn bóng, anh chỉ đụng một cái liền rời đi, sợ cô tỉnh dậy không nhìn thấy anh lại đoán lung tung, anh để lại một tờ giấy mới bắt đầu đi làm.

Lúc đến trường học, cách giờ lên lớp vẫn còn hơn mười phút, Phó Ninh Xuyên lặng lẽ ngồi trong phòng làm việc, trên người còn phảng phất hơi ấm của cô, anh liền nhắm mắt cảm nhận.

Đến giờ lên lớp, anh bắt đầu giảng giải, nhưng luôn không thể không chế mà thất thần, khi thì lo lắng cô lại có lộn xộn hay không, khi thì lo lắng chân có bị rơi ra hay không, khi thì nghĩ cô có phải đã tỉnh rồi hay chưa.

Trong đầu đầy áp những suy nghĩ linh tinh, hơn nữa trên bảng thường ngày viết rất cẩn thận, ngay ngắn hôm nay lại bắt gặp viết loạn lên, học sinh bên dưới nhìn Phó Ninh Xuyên có chút khác thường, tuy thấy kì lạ nhưng cái gì cũng không dám hỏi.

Thật không dễ dàng đợi đến lúc tan học, học sinh bước đi rất nhanh, Phó Ninh Xuyên trực tiếp tiến lên gọi một bạn nữ sinh trước nay đều biểu hiện rất tốt, một mình đến phòng làm việc.

Bạn nữ sinh kinh ngạc, hoàn toàn không biết Phó Ninh Xuyên muốn làm cái gì, lúc ngồi xuống ghế, ngón tay còn cang thẳng mà nắm lại.

Đợi một lúc lâu vẫn không thấy Phó Ninh Xuyên nói chuyện, bạn nữ sinh có chút kì quái, đành hỏi: “Thầy Phó, tìm em có việc gì không?”

Phó Ninh Xuyên lúc này mới có phản ứng nhìn bạn nữ sinh, lại trầm mặc một lúc mới mở miệng:

“Nữ sinh trong thời kì kinh nguyệt cần chú ý những gì?”

“A?” Nữ sinh kinh ngạc mà trợn lớn mắt, hoàn toàn không nghĩ tới Phó Ninh Xuyên cư nhiên lại hỏi vấn đề này, cô đã biết chuyện Phó Ninh Xuyên kết hôn, lập tức nghĩ đến chính là Phó phu nhân.

“Cái này……” nữ sinh ngại ngùng mà gãi tóc, lại phát hiện khuôn mặt không cảm xúc của Phó Ninh Xuyên căn bản không một chút ngượng ngùng, đơn giản cũng bất chấp tất cả,

“Không thể dùng nước lạnh, không được ăn đồ cay hoặc lạnh, không được……”

Nữ sinh một lần liền nói rất nhiều, đều là những thứ cần chú ý trong thời kì kinh nguyệt, đợi cô nói xong mới phát hiện Phó Ninh Xuyên rất nhanh liền đánh lại tất cả các điều đó vào trong phần ghi nhớ trên máy tính.

“Ừm!” anh gật đầu, nhàn nhạt nói: “Cám ơn!”

Nữ sinh kéo kéo môi, vội vàng xua tay nói không có gì, sau khi biết Phó Ninh Xuyên đã không có việc gì rồi liền vội vàng kéo ghế ra chạy mất.

Đóng cửa phòng làm việc lại, nữ sinh tựa như một con gió biến mất ở góc hành lang.

Cùng một thầy giáo nói những chuyện này, quả thực quá ngại ngùng

Trong phòng làm việc, Phó Ninh Xuyên cầm lấy một tờ giấy, ghi lại những thứ vừa đánh trên máy tính, dùng tâm ghi nhớ.

Xem ra mấy ngày nay đều phải cho cùng dùng nước nóng, đồ ăn cũng phải chú ý hơn!

Hứa Niệm Hi ngủ được một nửa liền thấy lạnh mà thức dậy, cô mở mắt, cô sùng sốt một lúc lâu mới phản ứng lại đây là nhà mình.

Trong phòng an tĩnh kì cục, cô nhắc người ngồi dậy, sau khi đi phòng vệ sinh giải quyết nhu cầu sinh lý, liền quay lại ôm lấy chăn ngồi trên giường.

Túi chườm ấm đặt trên bụng cô lúc này đã lạnh rồi, cô nạp điện vào, cảm điện thoại nhìn thời gian.

Vẫn sớm, không biết anh có ở nhà hay không.

Nghĩ như vậy, cô liền xuống giường ra ngoài nhìn một chút, đáng tiếc cả căn nhà đều rất yên tĩnh, hiển nhiên anh không ở nhà.

Trong lòng có chút thất vọng, Hứa Niệm Hi cắn cắn môi, rót cho mình một cốc nước ấm rồi uống hết, xoay người định về phòng tiếp tục ngủ.

Nhưng khỏe mắt chợt lóe lên, chân bắt giác mà bước về phía trước, khi nhìn thấy quần áo cô thay ra lúc trước, còn dính máu của cô đã được giặt sạch sẽ phơi bên ngoài, nghĩ đến người đàn ông duy nhất có thể làm việc này, sắc mặt cô liền đỏ lên.

Xoa xoa mặt, Hứa Niệm Hi không dám tiếp tục nhìn, liền xoay người rời đi, cô nằm trên giường đôi mắt thẳng tắp nhìn trần nhà, sắc mặt ửng đỏ vẫn không có dấu hiệu hạ xuống.

Những việc giặt quần áo cho cô, có nhất thiết phải làm tốt như vậy không?

Lúc đó

Vệ Gia Lam vô vị mà ngồi ở nhà, nghĩ tới xung quanh có một chợ rau rất gần, dứt khoát đi mua chút đồ, lúc cô ta trở về, phát hiện dưới lầu đồ một chiếc xư quen thuộc, sắc mặt cô ta đơ ra.

Anh trở về rồi, hiện tại đang ở nhà!

Cái nhận thức này làm cô ta phải thật nhanh mà chạy lên lầu, thậm chí quên luôn cả đi thang máy, cô chạy nhanh đến tủ đồ chọn quần áo, chọn một bộ bản thân thấy đẹp nhất rồi mặc lên, lại đi đến trước bàn trang điểm trang điểm nhẹ rồi mới đi.

Đến được lầu dưới, vào trong thang máy, Vệ Gia Lam nhìn con số đang nhả lên, khỏe môi gọi lên vui sướng mỉm cười.

Lúc chuông cửa vang lên, Hứa Niệm Hi đã ngủ được rất lâu rồi, cô vốn tưởng rằng là trong mơ nhưng nghe thấy tiếng chuông cửa không vang nữa, thay vào đó là tiếng gõ cửa, cô lập tức bừng tỉnh.

Ai đến vậy?

Cô chống tay ngồi dậy, không thoải mái mà nhú nhú mày, bụng vẫn còn đau, cô cũng không muốn bước ra khỏi ổ chăn ấm áp này.

Nhưng mà không được, tiếng gõ cửa không hề ngừng lại, thực sự làm Hứa Niệm Hi có chút phiền lòng, cô sửa lại tóc, liền mặc đồ ngủ xuống giường đi mở cửa.

Cũng không xem qua mắt mèo, Hứa Niệm Hi trực tiếp mở cửa, nhìn thấy một cô gái xa lạ ăn mặc gọi cảm đứng ở cửa, vẻ mặt cứng đờ mà nhìn chính mình, cô chớp chớp mắt, kì lạ hỏi:

“Cô là?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuyên Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thất vọng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Doãn Văn Hi

Beta: Doãn Uyển Du

Đội một lát cũng không có ai trả lời, Hứa Niệm Hi mím môi, liếc sơ qua cô gái trước mặt, cô chắc chắn là mình không quen biết cô ta.

Vậy chắc là bạn của Phó Ninh Xuyên rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô nói: “ Cô đến tìm Ninh Xuyên phải không? Anh ấy không ở nhà.”

Cứng đờ thật lâu, Vệ Gia Lam mới chớp chớp mắt phản ứng, cô ta nhìn cô gái đang đứng ở sảnh, ánh mắt nóng rực không chút che dấu mà nhìn cô từ đầu đến chân.

Quần áo ở nhà đơn giản, mái tóc dài buông lỏng lộn xộn, khuôn mặt tái nhợt.....

Thật ra cô ta đã biết cô gái này là ai, nhưng cô vẫn luôn không muốn thừa nhận.

“ Tiểu thư?” Hứa Niệm Hi nhìn vị khách nửa ngày vẫn không có phản ứng gì, có chút kỳ quái, cô nhăn mày.

Vệ Gia Lam không phản ứng mà trực tiếp hỏi: “ Cô là vợ anh ấy sao?”

Nói xong, Vệ Gia Lam vẻ mặt mong đợi nhìn cô gái trước mặt, hi vọng cô lắc đầu, có thể do cô ta đoán sai rồi, có thể cô chỉ là bảo mẫu mà Phó Ninh Xuyên mời đến mà thôi.

Đáng tiếc.....

“ Đúng vậy.”

Vệ Gia Lam nhìn rõ ràng cái gật đầu của cô, cô ta lập tức cắn môi dưới, nắm chặt tay.

Trái lại Hứa Niệm Hi nhìn cử chỉ kỳ quái của cô ta, trong lòng bắt đầu tràn ngập một chút cảm xúc không tốt, cô cũng không biết vì sao.

Đứng lâu rồi, bụng lại bắt đầu có chút đau, Hứa Niệm Hi một tay ôm bụng, nhẹ giọng hỏi:

“ Tiểu thư, cô có việc gì không?”

Vệ Gia Lam hoàn hồn, đồng thời cũng không nói gì, cô ta nở nụ cười nhàn nhạt, cũng không có hỏi Hứa Niệm Hi, liền trực tiếp bước vào (Beta: 😊 - _ vô duyên)

Hôm nay Vệ Gia Lam đi giày cao gót, âm thanh gày cao gót đập trên nền nhà rất vang dội, Hứa Niệm Hi nghe có chút đau đầu, nhưng cũng không tiện nói gì.

“ Cô không biết tôi là ai cũng rất bình thường thôi,”

Vệ Gia Lam đóng cửa lại, khoanh tay trước ngực đi tới như là chủ nhân trong nhà vậy

“ Tôi là Vệ Gia Lam, là.....bạn của Ninh Xuyên.”

Ngực có chút nhói lên, Vệ Gia Lam rất nhanh lấy lại ý cười như thường, thậm chí nhàn nhã đánh giá phòng ở, chỉ là lúc cô ta nhìn thấy những trang trí và dụng cụ gia đình trong nhà đều thay đổi, một tia cảm giác mà mấy năm trước cô từng đến cũng không tìm thấy, Vệ Gia Lam nhếch môi.

“ Vậy cô Vệ, mời ngồi, cô muốn uống gì?”

Hứa Niệm Hi miễn cưỡng nhận thấy được trong lời nói của cô ta có chút địch ý, cô đi đến phòng khách hỏi.

Vệ Gia Lam căn bản không để ý Hứa Niệm Hi, mà tự mình tham quan phòng khách, thậm chí miệng cũng không ngừng nói.

“ Nơi này đều thay đổi rồi, cái bể cá ở đây đi đâu mất rồi, anh ấy rõ ràng biết là tôi rất thích, chỗ này cũng khác rồi, vốn dĩ là trồng hoa mà giờ không còn nữa rồi, anh ấy chăm sóc tốt như vậy, nhất định chúng sẽ không chết, còn có chỗ này cũng không giống.....”

Giọng nói của Vệ Gia Lam không to, nhưng đủ để Hứa Niệm Hi nghe thấy rõ ràng, cũng không biết là do vô ý hay là cố ý, Vệ Gia Lam thậm chí ngồi xuống sofa, vẻ mặt tiếc nuối sờ lên sofa.

“ Anh ấy biết tôi thích sofa đầu gỗ, bây giờ vậy mà lại đổi thành loại mềm, tôi ngồi không quen.....”

Nghe một lúc lâu, Hứa Niệm Hi có chút không nghe nổi nữa, cho dù cô có không nhạy bén đi chăng nữa thì cũng biết người này không có ý tốt, thậm chí có thể là bạn gái cũ của Phó Ninh Xuyên, nghĩ như vậy, cô liền nhàn nhạt hỏi:

“Tiểu thư, xin hỏi cô đến nhà tôi có việc gì không? Chồng tôi đi làm vẫn chưa về, nếu cô tìm anh ấy thì lần sau lại đến.”

Lời nói của Hứa Niệm Hi rất hàm xúc, trong tai của Vệ Gia Lam chỉ nghe thấy từ “chồng”, cô ta cắn môi, dùng sức sức đến nỗi chảy máu.

Dùng một lát, Vệ Gia Lam từ sô pha đứng dậy, giả bộ vô tình đem tầm mắt rơi trên người Hứa Niệm Hi.

“Anh ấy trước đây không nhắc với cô về tôi sao? Tôi là Vệ Gia Lam.”

Hứa Niệm Hi quyết đoán lắc đầu.

Nụ cười trên mặt Vệ Gia Lam cứng đờ vài giây, sau đó rất tự nhiên lại tiếp tục cười, cô ta khoanh tay trước ngực, che dấu sự cô đơn trong đáy mắt.

“Không có thì thôi vậy, chắc anh ấy quá bận, đến người quen cũ như tôi cũng không có nhắc qua”

Cô ta nhún vai “Nếu là gần đầu gặp nhau, chúng ta có thể kết bạn, tôi đã giới thiệu tên của mình, cô thì sao?”

Hứa Niệm Hi không thích khẩu khí khi nói chuyện của Vệ Gia Lam, cộng thêm thân thể cô càng ngày càng không thoải mái, cô khẽ nhíu mày, thần sắc lãnh đạm nói:

“Hứa Niệm Hi.”

Vệ Gia Lam ồ một tiếng:

“Vậy Hứa tiểu thư có thể dẫn tôi đi tham quan phòng của hai người không? Tôi rất muốn xem xem sau khi tôi rời đi, căn phòng thay đổi như thế nào.”

“Không.....” Lời cự tuyệt của Hứa Niệm Hi chưa kịp nói ra thì Vệ Gia Lam tự đi đến phòng ngủ, thoạt nhìn rất quen thuộc với căn phòng này, điều này khiến Hứa Niệm Hi thất lòng.

Cô vội vàng đi theo.

Vệ Gia Lam cũng không có làm gì, có lẽ chỉ là giống như đang tham quan, nếu có thể làm lờ những lời phiến toái không thể ngừng trong miệng cô ta, thì càng tốt rồi.

Dừng lại trước bàn làm việc, Vệ Gia Lam không nói gì, ánh mắt rơi trên khung ảnh điện tử, bức ảnh bên trên nhìn rất ôn nhu, thật sâu mà đắm vào mắt cô ta.

“Đây là đâu?” Vệ Gia Lam chỉ vào khung ảnh hỏi.

Hứa Niệm Hi ở phía sau cô ta, nghe vậy liền nhìn vào khung ảnh, cô không muốn trả lời, vì vậy lạnh nhạt hỏi lại: “Việc này có liên quan gì đến Vệ tiểu thư sao?”

Lời nói trắng ra làm Vệ Gia Lam phát ghen, nhưng cô ta cũng không phải là người cam chịu yếu thế, lập tức nở nụ cười:

“Hứa tiểu thư không muốn nói cũng không sao, dù sao thì trước đây tôi cùng anh ấy cũng đi qua nơi đẹp hơn, chụp bức ảnh đẹp hơn như vậy.”

Hứa Niệm Hi trả lời một cách mỉa mai:

“Đó cũng là trước đây.”

Lần này trên mặt Vệ Gia Lam không nhận được, lập tức lúc đỏ lúc trắng, cô ta mím môi, cao ngạo mà quay đầu lại không nói chuyện.

Đã kích được Vệ Gia Lam khiến cho Hứa Niệm Hi cảm thấy rất sáng khoái, cô ngó nhìn người nào đó vẫn còn đứng lại trước bàn, tiếp tục lạnh nhạt nói:

“Vệ tiểu thư rất thích bức ảnh này sao? Tôi có thể tặng cô làm kỷ niệm.”

Nghe vậy Vệ Gia Lam liền quay đầu, ánh mắt không còn bình thản như trước nữa, cô ta trừng mắt nhìn Hứa Niệm Hi một cái, âm thầm bóp chặt lòng bàn tay để làm chính mình bình tĩnh.

“Không cần, cảm ơn ý tốt của Hứa tiểu thư, tôi còn chút việc, về trước đây.”

Vệ Gia Lam bước đi rất nhanh, chỉ vài giây đã bước đến sảnh, cô ta xỏ giày cao gót, quay lại nhìn chằm chằm Hứa Niệm Hi

“Làm phiền Hứa tiểu thư giúp tôi chuyển lời tới Ninh Xuyên, nói là tôi có đến, hơn nữa hiện tôi sống ở tòa nhà đối diện, sau này có nhiều cơ hội gặp lại.”

Vệ Gia Lam nói rất nhanh, nói xong liền không đợi Hứa Niệm Hi trả lời mà vội vàng đóng cửa.

Trong căn phòng cuối cùng chỉ còn lại một mình Hứa Niệm Hi, cô ôm lấy cái bụng đang đau ngồi xồm xướng, nhớ lại khuôn mặt của Vệ Gia Lam, bắt

giác cảm thấy chính mình đã thắng rồi.

Ngồi xồm một lúc lâu, mãi đến khi chân bị tê mới trở về phòng ngủ, Hứa Niệm Hi một lần nữa nằm xuống giường, trong nháy mắt thoải mái mà thở dài một tiếng.

Kéo chiếc chăn mỏng che lại chính mình, tròn mắt cô lẳng lặng nhìn về phía trước, suy nghĩ vẩn vơ.

Đây được coi như là bạn gái cũ trực tiếp tìm đến cửa? Hứa Niệm Hi nghĩ thầm.

Nghĩ tới trước đây Phó Ninh Xuyên rất có thể từng qua lại với người phụ nữ này, trong lòng Hứa Niệm Hi bắt đầu cảm thấy không thoải mái, cảm giác đó đến rất nhanh, ừ ừ kéo đến vùi lấp cô.

Rất có thể anh đối xử tốt với cô cũng giống như từng đối tốt với người tên Vệ Gia Lam kia, rất có thể chiếc giường này trước đây bọn họ đã từng nằm qua, rất có thể anh cũng từng nấu cơm cho cô ta, làm cho cô ta rất nhiều chuyện, nghĩ tới rất nhiều khả năng, Hứa Niệm Hi vội vàng khép mắt lại.

Tâm phiền ý loạn, Hứa Niệm Hi trở mình, trực tiếp kéo chăn qua đỉnh đầu.

Không nghĩ nữa, vô duyên vô cớ lại làm mình phiền lòng.

Cứ luôn tối om như vậy, Hứa Niệm Hi dần dần có chút buồn ngủ, cô mơ màng ngủ thiếp đi, hô hấp nhọt nhọt.

Sau khi kết thúc tiết học, Phó Ninh Xuyên không giống như trước đây ở lại trường một lúc, mà là thu dọn đồ đạc lập tức xuống lầu lái xe về nhà.

Vẫn luôn lái xe bình ổn thì đột nhiên lại bị tắc xe trên cầu vượt, bực bội mà gãi tóc.

Thời gian đã không còn sớm, nghĩ tới cô có thể đã tỉnh dậy, Phó Ninh Xuyên liền gấp gấp không chờ nổi mà muốn trở về nhà.

Nghĩ linh tinh một lúc, Phó Ninh Xuyên liền bị một loạt tiếng còi xe phía sau đánh thức, lúc này mới phát hiện đường phía trước đã thông rồi, anh vội vàng dẫm chân ga tiếp tục lái xe.

Rất nhanh liền về đến tiểu khu, Phó Ninh Xuyên đỗ xe xong liền nhấn thang máy đi lên lầu, cầm lấy chìa khóa mở cửa ra.

Trong phòng khách rất an tĩnh, Phó Ninh Xuyên đảo mắt một vòng không thấy bóng dáng của cô.

Đổi dép lê xong, anh đi thẳng đến phòng ngủ, trong phút chốc mở cánh cửa anh liền nhìn thấy cô còn đang ngủ, anh lặng lẽ bước qua.

Thật cẩn thận ngồi xuống mép giường, anh lặng lẽ nhìn cô ngủ rồi cầm lấy cánh tay cô đặt vào trong chăn.

Một lần nữa chỉnh lại chăn, anh không có đánh thức cô mà chỉ nhìn một lát rồi không tiếng động mà đứng lên, tay chân nhẹ nhàng mà rời khỏi phòng.

Trực tiếp đi đến phòng bếp, Phó Ninh Xuyên nhớ lại thực đơn mà lúc trước từng tra trên mạng, thích hợp để cô ăn lúc này, sau khi lấy nguyên liệu từ trong tủ lạnh ra anh liền bắt đầu xuống tay chuẩn bị.

Anh nấu rất nhanh, lần lượt bày thức ăn lên bàn, món canh cuối cùng vẫn đang trên bếp, anh yên lặng thất thần.

Hứa Niệm Hi bị mùi thơm của thức ăn đánh thức, cô dụi dụi mắt ngồi dậy, lúc ra khỏi phòng ngủ vừa lúc nhìn thấy anh.

“Ăn cơm thôi.”

Cô ngẩn ngơ, ngoan ngoãn đi qua ăn cơm, lúc cầm đũa lên liền nhớ lại chuyện lúc trưa, nghĩ đi nghĩ lại vẫn nói hết ra.

Nghe vậy, Phó Ninh Xuyên trầm mặc hồi lâu, sau đó tầm mắt anh nhàn nhạt dừng lại trên người cô, cực kỳ nghiêm túc mà nói:

“Niệm Hi, cô ta thực sự là bạn gái cũ của anh, về việc cô ta trở về không có liên quan đến anh, sau này cũng không qua lại với cô ta, em sau này cũng không cần gặp cô ta nữa.”

Hứa Niệm Hi ngẩn ra, theo bản năng liền gật đầu.

“Người không quan trọng thì không cần phải nhớ cũng không nhất thiết phải gặp gỡ, ăn cơm thôi!”

“Ừm.....”

Tiếp tục trầm mặc ăn cơm, anh trước sau như một gấp thức ăn cho cô, sắc mặt nhàn nhạt, căn bản không để chuyện này ở trong lòng, Hứa Niệm Hi cũng đơn giản vớt chuyện này ra khỏi đầu.

Lúc ăn cơm xong, Hứa Niệm Hi chủ động muốn rửa bát, trước kia đều là hai người phân công, nhưng hôm nay cô còn chưa bước đến bồn rửa liền bị anh kéo lại, đem cô sang bên cạnh.

“Đề anh rửa, em nghỉ ngơi đi” anh nói, vén tay áo lên liền lộ ra cánh tay thon dài rắn chắc

“Đừng đựng nước lạnh.”

Nhìn bóng dáng anh, bên tai chính là tiếng nước chảy ào ào cùng với tiếng bát đĩa va chạm vào nhau, Hứa Niệm Hi nhớ đến Vệ Gia Lam, nhớ đến lời nói lúc nãy của anh, còn nhớ đến anh luôn dịu dàng đối đãi cô, cô rũ mắt xuống.

Động tác của Phó Ninh Xuyên rất nhanh, đồ nước rửa bát lên, chà sạch từng cái một, sau đó lại tráng sạch sẽ. Anh vừa đặt chiếc bát cuối cùng vào trong tủ bát, trên eo bỗng nhiên có một đôi tay đang ôm lấy, anh cứng đờ.

“Em.....” anh nghe thấy âm thanh mềm mại đang ngập ngừng, sau đó lại tiếp tục nói: “rất vui.”

Anh hỏi: “Cái gì.....”

Cảm giác được cô dán sát vào lưng mình, Phó Ninh Xuyên không quay đầu, hô hấp nhẹ nhàng.

“Chỉ là em vui mừng.” Hứa Niệm Hi dán mặt vào lưng anh, nhắm mắt

“Lúc trước gã, không phải người khác, mà là anh.”

Tan làm đúng giờ, Chu Khả vui vẻ xuống lầu, đang định đi gọi xe thì nhìn thấy một chiếc siêu xe dừng trước cửa.

Nhận ra được hăng hiệu và giá trị của chiếc xe đó, Chu Khả sáng mắt, đang định qua đó bắt chuyện thì người đàn ông dựa một bên siêu xe liền tự mình bước đến.

Đó là một người cô ta chưa từng gặp qua, lại còn rất đẹp trai, vóc dáng anh ta rất cao, sắc mặt có chút lạnh nhạt.

“Xin hỏi Hứa Niệm Hi còn ở bên trên không?”

Nghe vậy Chu Khả liền sững sờ: “Hứa Niệm Hi về từ sớm rồi.”

Người đàn ông trước mặt nheo mắt, nhìn một cái về phía lầu, lập tức xoay người rời đi, hoàn toàn không cho Chu Khả cơ hội nói chuyện.

Bóng dáng chiếc xe rất nhanh liền biến mất.

Đứng tại chỗ cũ, Chu Khả phản ứng lại căn cứ môi, tức giận giậm chân.

“Tại sao lại có nhiều người tìm cô ta như vậy.”

Đầu tiên là chủ biên, sau đó là Phó Ninh Xuyên, bây giờ lại thêm một người nữa, cô ta dựa vào cái gì mà có mệnh tốt như vậy!

Không cam tâm mà rời đi, Chu Khả hừ lạnh một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tới cửa

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du

Ban đêm.

Thang máy an tĩnh đi xuống, Vệ Gia Lam không tiếng động đứng ngăn người, trong đầu hoàn toàn xoay quanh việc buổi chiều đi tới nhà anh.

Mọi đồ vật đều thay đổi, cô ta chỉ thấy được hai chữ xa lạ ở cái nhà kia.

Đó không phải ngôi nhà cô ta quen thuộc.

Hết thấy đồ vật đều đã thay đổi, mà bên cạnh anh cũng đã có người khác, không bao giờ còn là Phó Ninh Xuyên luôn trầm mặc đi bên cạnh mình, luôn cẩn thận ôn nhu.

Hít thật sâu một hơi, ép lại nước mắt đang muốn trào ra, Vệ Gia Lam lau mắt, đi ra thang máy.

Đêm nay cô phải về nhà một chuyến, lấy quần áo cùng một số đồ mang tới phòng thuê này. Tận tới lúc ngồi lên xe taxi, tầm mắt cô ta vẫn dừng ở ngoài cửa sổ.

Bên ngoài trời vẫn chưa hoàn toàn tối, nhưng trên đường phố đã sớm sáng đèn nên ông, toàn bộ thành phố sáng ngời. Cửa sổ xe taxi mở rộng, gió bên ngoài thổi vào khiến mái tóc dài của cô ta thổi bay, tầm mắt cô ta mơ hồ dần.

Trên đường rất nhiều nơi trở nên xa lạ, thành phố mấy năm này cũng đã lần lượt biến hóa, cô ta chỉ không ở nơi này mấy năm, thành phố này phát triển càng ngày càng tốt, rất nhiều thứ thay đổi, không còn giống như mấy năm trước nữa.

Giống như anh cũng, giống như cô ta

Xe rất nhanh tới cửa tiểu khu, Vệ Gia Lam hoàn hồn thanh toán tiền xe, cầm túi xách đi vào trong tiểu khu.

Chọn thang máy tầng nhà mình, Vệ Gia Lam ngăn người, chờ thang máy đi lên, “Đỉnh” một tiếng vang lên, cô định thần đi ra ngoài.

Trong túi sách còn giữ chìa khóa trong nhà, nhưng cô không tính toán tự mở cửa, ấn chuông.

Bên trong rất nhanh truyền đến thanh âm nhu hòa quen thuộc, Vệ Gia Lam trước mắt nhoáng lên, cửa đã mở ra.

“Gia Lam?” Mẹ Vệ giật mình khi thấy con gái xuất hiện ở cửa, sau khi hoàn hồn liền cao hứng tiến lên ôm, còn không quên quay đầu lại báo tin.

“Gia Lam đã trở lại.”

Mấy năm trước, cha mẹ cô ta không biết nguyên nhân chân chính khiến cô cùng Phó Ninh Xuyên chia tay, bởi vậy đối với cô ta vẫn yêu thương trước sau như một. Vệ Gia Lam bị mẹ Vệ kéo tới ngồi trên sofa, nắm tay ân cần hỏi han một phen.

Khi biết được cô ở nước Mỹ sống rất khá, hiện giờ lại có kế hoạch muốn ở lại thành phố này phát triển, bà Vệ cao hứng không khép được miệng.

“Lúc trước, mẹ đã nói với con đừng xuất ngoại, là ba con nói muốn con đi ra nước ngoài tăng cường kiến thức, nhìn xem hiện tại còn không phải vẫn trở về, bên ngoài nào có tốt bằng nhà mình?”

Vệ Gia Lam cười cười, thay đổi đề tài:

“Mẹ, con đã thuê phòng ở bên ngoài, không ở trong nhà.”

Sắc mặt mẹ Vệ cứng đờ, im lặng một lúc cũng không nói gì thêm:

“Ở bên ngoài cũng được, tốt xấu gì cũng ở trong cùng một thành thị, nhớ tự chiều cố tốt bản thân, bình thường rảnh thì trở về nhiều một chút.....”

Mẹ Vệ có chút dong dài, cũng may Vệ Gia Lam phá lệ kiên nhẫn ngồi nghe từng câu, thỉnh thoảng lại gật gù đầu.

Lúc này bố Vệ mới xuống lầu, ngồi bên cạnh Vệ Gia Lam, cũng đồng dạng hỏi một ít việc khi ở nước ngoài, Vệ Gia Lam ngoan ngoãn trả lời.

Bất tri bất giác đã hàn huyên được một lúc lâu, bà Vệ nhìn con gái bên cạnh, vỗ vỗ mu bàn tay cô ta

“Xem mẹ già rồi mà hồ đồ, lại quên hỏi con thuê phòng ở chỗ nào? Ba mẹ lúc rảnh sẽ đến thăm con.”

Nghe vậy Vệ Gia Lam trầm mặc một lát, không dấu diếm mà nói địa chỉ.

Địa chỉ mới cách nơi này không phải rất xa, chỉ là nghe có chút quen thuộc.....

Bỗng trong đầu lóe ra ý nghĩ, bà Vệ kinh ngạc há to miệng.

“Gia Lam, vậy không phải con cùng Ninh Xuyên ở cùng một tiểu khu?”

Vệ Gia Lam gật đầu.

Bà Vệ có chút kích động, nội tâm nhảy nhót, từ trước đến nay bà vẫn rất thích người con rể Phó Ninh Xuyên này, nếu hai người có thể lại hợp lại cũng không tồi.

“Con tính toán trở về tìm nó sao?” Bà Vệ nhỏ giọng nói thầm: “Lúc ấy mẹ càng khuyên con quay đầu lại, không cần chia tay, con càng không nghe, hiện tại quay đầu lại còn không biết có kịp hay không.”

Bà Vệ lại hỏi:

“Hai ngày này con có nhìn thấy nó không, có hay nói chuyện không, nó khẳng định còn tình cảm với con, nếu con còn thích, liền nỗ lực hợp lại, mẹ rất muốn nhìn thấy hai người các con kết hôn.”

Nói đến Vệ Gia Lam cùng Phó Ninh Xuyên, năm đó tình cảm hai người đích xác không tồi, hai bên cha mẹ cũng đều tán thành, thậm chí đã xưng thông gia với nhau, chẳng qua mọi người lại không nghĩ đến hai người này sẽ chia tay, lại là lấy cái loại phương pháp này triệt để chia tay một thời gian dài.

Một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ cứ như vậy tách ra, cho dù là ai đều sẽ cảm thấy có chút đáng tiếc, lần chia tay này cũng qua nhiều năm

“Mẹ.....” Vệ Gia Lam mạnh mẽ cắt ngang câu hỏi của mẹ, cũng không nói ra việc Phó Ninh Xuyên đã kết hôn, ở trong lòng cô, anh nhất định sẽ trở về, cho nên kết hôn hay không kết hôn căn bản không sao cả, không cần thiết nói.

“Còn chưa ăn cơm chiều sao? Nếu không mẹ làm chút đồ con thích ăn, để mẹ đi xem có còn nguyên liệu nấu ăn.....”

Bà Vệ nói xong liền đứng dậy đi phòng bếp, Vệ Gia Lam tay mắt lạnh lẽo giữ chặt cánh tay bà, lắc đầu.

“Mẹ, con đã ăn rồi, hơn nữa lần này con trở về để lấy chút đồ, xong liền đi ngay.”

“Ừ!” Về mặt mẹ Vệ mẫu biểu lộ đáng tiếc.

“Vậy con lên lầu trước.” Vệ Gia Lam đứng dậy.

“Được.”

Đi lên cầu thang, Vệ Gia Lam đi đến cuối hành lang, đẩy cửa phòng mình. Nhiều năm không trở về như vậy, nhưng bên trong vẫn vô cùng sạch sẽ, có thể thấy được phòng vẫn luôn có người quét tước.

Thở hắt ra, Vệ Gia Lam trở tay đóng cửa lại, dựa vào ván cửa từng bước đi lên phía trước xem.

Vị trí đồ vật tất cả đều không thay đổi, giống hệt như trước lúc cô ta rời đi, trên bàn sách vị trí bày biện vài đồ vật nhỏ cũng vẫn y nguyên. Cô ta nhìn một lát, bước qua.

Ngón tay khẽ chạm vào từng đồ vật, trí nhớ cũng xẹt qua những kí ức vụn vặt, Khi thấy khung ảnh đặt trên tủ đầu giường, cô ta chớp chớp mắt, duỗi tay cầm lấy.

Khi cô ta cùng Phó Ninh Xuyên đi ra ngoài du lịch đã chụp bức ảnh này, anh vốn không thích chụp ảnh, vẫn là cô ta quần lấy anh một hai phải bắt buộc phải chụp một tấm.

Nhờ các du khách khác hỗ trợ chụp ảnh, cô trong ảnh gương mặt tươi cười, nụ cười sáng lạn, mà anh lại mang vẻ mặt bất đắc dĩ, nhưng không có không kiên nhẫn.

Ảnh chụp đã rất lâu rồi, cũng may được gìn giữ tốt, Vệ Gia Lam thu lại ánh nhìn, đem khung ảnh bỏ vào túi sách mang đến.

Tiếp theo đi đến tủ quần áo, Vệ Gia Lam duỗi tay mở ra, quần áo bên trong sắp xếp rất chỉnh tề, cũng rất sạch sẽ, cô ta chọn vài món, dỡ xuống giá áo gấp gọn để vào túi sách.

Lại chọn thêm vài thứ, Vệ Gia Lam nhìn thời gian không sai biệt lắm, liền xuống lầu chào hỏi rồi đi.

Từ thang máy bước ra, cô ta tính toán đi đến cửa tiểu khu bắt xe, còn chưa đi được vài bước, tay bỗng nhiên bị gạt gao cầm lấy, một bóng đen không tiếng động xuất hiện ở bên cạnh cô.

Hoảng sợ, Vệ Gia Lam đang định kêu to, đã bị người nọ bưng kín miệng kéo tới một bên, ánh mắt sáng ngời, cô ngẩng đầu nhìn người trước mặt.

“Là anh?” Cô kinh ngạc.

“Đúng vậy!” Người đến là Phó Nhất Phong, nghe nói cô về nước, hôm nay về nhà, liền đến dưới lầu chờ.

“Anh tới làm cái gì?”

Phó Nhất Phong ngó trên túi sách trên tay cô, lười biếng cười cười: “Em nói xem anh tới làm cái gì?”

Vệ Gia Lam nghẹn, thấy tránh không khỏi liền dứt khoát ngẩng đầu ưỡn ngực, lạnh giọng nói:

“Phó Nhất Phong anh có ý gì? Ở nước ngoài anh mỗi ngày đều dây dưa làm phiền tôi, tôi về nước anh cũng mỗi ngày dây dưa tôi, tôi muốn hỏi anh

chùng nào thì mới định buông tha?”

Phó Nhất Phong thu lại vẻ mặt cà chớn, mặt vô biểu tình:

"Tới khi em đồng ý gả cho anh!"

Những lời này thực hiện nhiên chọc tới nỗi đau của Vệ Gia Lam, cô hừ một tiếng, khinh thường quay đầu:

“Tôi sẽ không kết hôn cùng anh!”

“Vậy anh đành phải tiếp tục dây dưa với em vậy.”

Thanh âm lạnh như băng lặp lại câu nói cô đã nghe nhiều lần, Vệ Gia Lam chán nản, cô nắm chặt túi trong tay.

“Anh nghĩ cũng đừng nghĩ, tôi không có khả năng cùng anh kết hôn, còn sớm anh hết hy vọng đi!”

Nghe vậy Phó Nhất Phong cười lạnh, anh ta mạnh mẽ bắt lấy cổ tay cô, một tay nắm chặt cằm cô, khiến cho cô nhìn mình.

“Không phải em nói không có khả năng thì không khả năng?”

Anh ta hừ một tiếng, nói:

“Hay là còn nghĩ cùng Phó Ninh Xuyên hợp lại? Đến tốt cùng là anh nên chết tâm hay là em?”

Vệ Gia Lam thần sắc biến đổi.

“Đã nhiều năm như vậy, em vẫn mộng tưởng hảo huyền sao, luôn mơ mộng một việc không có khả năng xảy ra!”

Phó Nhất Phong tiếp tục nói: “Không phải đã nói em biết Phó Ninh Xuyên đã kết hôn? Như thế nào? Muốn làm kẻ thứ ba?”

Vệ Gia Lam trừng mắt, quay đầu muốn thoát khỏi khống chế của anh ta:

“Không liên quan đến anh!”

“Như thế nào không liên quan chuyện của anh? Em chính là phải gả cho anh, sao có thể suốt ngày muốn làm vợ của người đàn ông khác, em thấy anh nói có đúng không, hừm?”

Sức lực anh ta rất lớn, làm cho cằm và tay cô đều đau, Vệ Gia Lam cắn môi nhớ tới túi trên tay, đột nhiên phát lực dùng túi đánh anh ta.

“Anh đi tìm chết đi!”

Cô liều mạng đánh, túi tuy lớn nhưng chứa toàn đồ mềm mại, căn bản đánh không đau, Phó Nhất Phong dùng một tay là có thể bắt lấy dây túi, dùng sức hất sang bên cạnh.

Túi mở ra, đồ vật bên trong cũng rơi lộn xộn, Phó Nhất Phong nhìn lướt qua, tầm mắt dừng ở chính diện khung ảnh.

Anh ta nhắc chân đi qua đi.

“Thật đúng là nhớ mãi không quên!”

Vệ Gia Lam ngẩn ngơ một giây, tiến lên thu dọn đồ nhét trở lại túi.

“Anh cho rằng cứ quấy rầy tôi như vậy tôi sẽ đổi ý sao? Không thể nào chính là không thể nào, cho dù khả năng một phần vạn cũng là không thể nào, nếu anh thật sự yêu tôi, vì sao nhần tâm mỗi ngày quấy rầy tôi? Vì sao không buông tay, để cho tôi chân chính sống cuộc sống mà tôi muốn?”

Cô nói rất nhanh, mỗi một chữ đều hóa thành dao sắc đâm vào người Phó Nhất Phong.

“A!” Trầm mặc một lát, Phó Nhất Phong trào phúng cười:

"Anh nhần tâm? Năm đó em không chút do dự đi bệnh viện phá thai, lại không nói cho anh, như thế nào không nghĩ là tàn nhẫn nhần tâm với đứa bé!”

Sắc mặt Vệ Gia Lam trắng bệch, loạng choạng lui về phía sau một bước.

Cuối cùng kết quả hai người vẫn như cũ tan rã trong không vui, Vệ Gia Lam ngồi ở xe taxi, há mồm muốn nuốt không khí, thật lâu cũng không thể bình tâm lại.

Vài ngày sau.

Mấy ngày này Hứa Niệm Hi đều rất bận, luôn chạy qua chạy lại giữa lầu trên lầu dưới, lúc này giờ tan tầm, cô mới từ trên lầu xuống dưới, dựa vào ghế đứng nghỉ một lúc.

Đang muốn lấy kế hoạch lúc trước đã viết tốt mang lên văn phòng, trên bàn không có, cô lại không nhớ rõ để đâu, vì vậy đành sốt ruột bắt đầu tìm trong ngăn tủ, những vẫn không tìm được bản kế hoạch.

Ôn Lộ không ở đây, hỏi những người khác cũng nói họ không có thấy, Hứa Niệm Hi nôn nóng lại tìm khắp bàn làm việc, vẫn như cũ không có.

Lúc này, máy nghiền giấy bên kia truyền đến tiếng vang, Hứa Niệm Hi cũng không biết vì sao, đi qua bên đó, trong máy nghiền giấy cô thấy bản kế hoạch mà cô đã viết tốt, biến thành từng mẩu giấy vụn, cô nắm lấy chúng, ngọn lửa phần nộ thiêu đốt mạnh mẽ trong lồng ngực.

Lúc này Chu Khả đi tới, đem giấy vụn trong tay nhét vào máy nghiền giấy, nhân tiện liếc mắt nhìn cô một cái.

“Nha, cũng thật xui xẻo, không có bản dự trữ à?”

Ngữ khí trào phúng làm Hứa Niệm Hi rất khó chịu, lúc muốn cãi lại thì Chu Khả đã đi xa, cô nhìn bóng lưng Chu Khả, trong lòng ảm ảm suy đoán.

Bất đắc dĩ, cô không có chứng cứ, Hứa Niệm Hi cúi đầu nhìn đồng giấy vụn trong tay, chỉ có thể trở lại bàn làm việc bắt đầu viết lại.

Thật vất vả viết xong, lần này Hứa Niệm Hi nhớ rõ lưu lại một bản trước, đóng dấu tốt đặt trong ngăn tủ mới rời đi. Hôm nay Phó Ninh Xuyên có việc, cô phải tự mình bắt xe về nhà.

Đợi nửa ngày cũng không bắt được xe, Hứa Niệm Hi đơn giản hướng giao lộ đi đến, bên kia tương đối dễ bắt xe hơn.

Sao biết đi tới phía trước đột nhiên xuất hiện hai hình bóng quen thuộc, xem động tác tựa hồ hai người đang tranh chấp, Hứa Niệm Hi dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuyên Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Lúng túng

Sau khi tham quan toàn bộ trung tâm mua sắm, Vệ Gia Lam mới nhìn thấy một chiếc áo sơ mi khuy áo bằng gỗ rất vừa ý, nhìn kích cỡ lại vừa phải, cô ta quét thẻ rồi bảo nhân viên phục vụ gói lại.

Đây chính là món quà cô ta dự định tặng Phó Ninh Xuyên, cô nhẹ giọng hát với tâm tình cực kì tốt bước ra ngoài, dự định chờ anh tan làm liền một lần nữa đến nhà anh.

Bên ngoài trời rất nắng, ảm áp mà chiếu lên mặt đường. Vệ Gia Lam đi đến ngã tư định bắt xe, không ngờ trước mặt liền bị một người chặn lại, cô ta dừng lại ngẩng đầu lên.

Khuôn mặt của người trước mặt quả thực không thể quen thuộc hơn nữa, lại giống như một con ác mộng xuất hiện mọi lúc mọi nơi. Vệ Gia Lam lùi lại một bước, có chút cảnh giác.

“Cậu đến làm cái gì?”

Phó Nhất Phong không có trả lời, hai tay rút trong túi quần, hạ mắt nhìn cô ta, tầm mắt của anh ta rất nhanh liền rơi xuống cái túi trong tay cô, lúc nhìn thấy bên trong là một chiếc áo sơ mi, sắc mặt lạnh nhạt liền khẽ biến.

Chep chép môi châm chọc, Phó Nhất Phong cố tình tiến lên, khom lưng lúc Vệ Gia Lam không chú ý, một phen đoạt lấy chiếc túi trong tay cô ta.

“Cậu làm gì vậy!” Vệ Gia Lam ngẩn ngơ muốn cướp trở về, nhưng anh ta giờ lên quá cao, “trả lại cho tôi!”

Phó Nhất Phong phớt lờ cô ta, cố ý tự đem chiếc áo từ trong túi lấy ra, đang nhìn chiếc khuy áo bằng gỗ, anh ta nhíu mày, sau đó cười rộ lên.

“Mua cho Phó Ninh Xuyên?”

Vệ Gia Lam không nói: “Liên quan gì đến cậu?”

“Đương nhiên!” Phó Nhất Phong câu môi, nhưng ánh mắt lại lạnh đi vài phần, “Nếu là mua cho anh ta.....”

Anh ta vẫn chưa nói xong, thế nhưng trong tay bắt đầu hành động, đột nhiên dùng lực mà xé một miếng lớn.

“Phó Nhất Phong!” Vệ Gia Lam kinh ngạc.

Nhưng anh ta không hề có ý định dừng lại. Thậm chí còn mang theo một nụ cười ung dung, trong tay không ngừng mà xé rách cái áo. Vệ Gia Lam nhào tới muốn cướp về lại bị anh ta gắt gao chặn lại.

Tro mắt nhìn chiếc áo đang yên đang lành liền biến thành miếng giẻ rách, ngực Vệ Gia Lam phẫn nộ như thế nào cũng không thể hạ xuống, cô ta đưa tay lên tát anh ta một cái, nhưng lại bị anh ta thuận thế giữ chặt.

“Như thế nào? Muốn đánh tôi?” Anh ta cười, ánh mắt lạnh như băng.

“Phó Nhất Phong!” Vệ Gia Lam đã không thể nói thêm được gì nữa, mắt to hung tợn mà nhìn chăm chăm anh ta, giằng cổ tay để thoát khỏi xiềng xích của anh ta.

“Đáng tiếc, nó đã trở thành một đồng vãi vụn, cô còn định tặng cho anh ta sao?”

Hoàn toàn không sợ bất cứ thứ gì, Phó Nhất Phong như vẫn không ngừng nói, sợ rằng không kích thích được cô ta.

Rốt cuộc Vệ Gia Lam then quá hóa giận, sau khi hung hăng ném tay Phó Ninh Xuyên, liền lùi lại một bước lớn.

“Cậu đủ chưa?”

Anh ta cười lạnh: “không đủ, sao có thể đủ chứ?”

“Từ bao nhiêu năm trước đây liền bắt đầu dây dưa tôi, đến bây giờ cũng không buông tha cho tôi, tôi thích Phó Ninh Xuyên là sai sao? Tại sao cậu vẫn luôn dùng những thủ đoạn như vậy để chia rẽ bọn tôi, không phải cậu nói yêu tôi sao? Vậy tôi muốn hạnh phúc, cậu vì cái gì không chịu buông tay!”

Từ lên án biến thành gào rống, ngay cả xung quanh có nhiều người nhìn cô ta cũng không để ý. Vệ Gia Lam một phen lau nước mắt trên mặt, gắt gao trừng anh ta.

“Không sai, tôi trở về chính là vì Phó Ninh Xuyên, tôi muốn quay lại với anh ấy thì sao? Năm đó nếu không phải do cậu, tôi với anh ấy sẽ chia tay sao? Người đầu sỏ gây tội là cậu, thật sự tưởng rằng tôi không dám hận cậu sao?”

Phó Ninh Xuyên lẳng lặng đứng đó, bên tai tràn ngập tiếng mắng bắt mẫn, anh ta không phản bác, cũng không biện giải cho chính mình.

“Nhiều năm như vậy có phải đủ rồi hay không? Cậu buông tay đi, chúng ta liền coi như không quen biết, như vậy không tốt hay sao?”

Rốt cuộc chờ cô ta nói xong, anh ta tiến lên trước, mắt lạnh nhìn cô, bỗng nhiên môi mòng gọi lên một nụ cười khinh bỉ.

“Vệ Gia Lam, cô nghĩ quá hay rồi!”

Vệ Gia Lam sùng sốt.

“Năm đó chỉ có một mình tôi tình nguyện? Lúc cộng phụng dưới thân tôi, là ai kêu mê người như vậy, là ai không ngừng kêu tên của tôi, nói tôi nghe một chút?”

Anh ta không ngừng nói, làm lơ sắc mặt càng ngày càng trắng bệch của Vệ Gia Lam, ngược lại lại giống như đứa trẻ tràn đầy ác ý, một khắc không ngừng nói lời đâm vào lòng người khác.

“Là tôi cưỡng bách cô sao? Năm đó không phải cô cũng rất hưởng thụ, không phải cùng tôi oán giận Phó Ninh Xuyên chưa bao giờ chạm vào cô? Những điều này cô đều quên hết rồi???”

Vệ Gia Lam lắc đầu: “Cậu đừng nói nữa.....”

“Hiện tại muốn tôi buông tay? Muộn rồi, năm đó cô dám trốn tôi đi phá thai, liền phải biết, tôi đến chết cũng không tha cho cô!”

Vệ Gia Lam không nói lên lời, hốc mắt không ngừng rơi nước mắt, cô ta muốn chạy trốn, nhưng lúc đảo mắt liền nhìn thấy người mà cô ta không muốn nhìn thấy.

Rất hiển nhiên, Phó Nhất Phong cũng nhìn thấy, Vệ Gia Lam thấy anh ta ác ý gọi lên khóe miệng, sau đó mở miệng.

“Chị dâu.”

Hứa Niệm Hi đứng cách đó không xa, nhìn hai người tranh chấp cô có chút ngáy ra, chờ phản ứng lại liền nghe thấy Phó Nhất Phong gọi cô, cô cả người

đều cứng đờ.

Nhớ tới lời lúc trước Phó Ninh Xuyên dặn dò, cô xoay người muốn rời đi, không muốn gửi gắm với hai người này, nhưng Phó Nhất Phong sao lại có thể để cô đi chứ, ba bước cũng làm hai bước lại đây bắt lấy cánh tay cô, còn không quên nói.

“Chị dâu, đi vội vã như vậy làm gì? Bất quá cùng nhau trò chuyện?”

Lôi kéo cô liền muốn mang cô về phía Vệ Gia Lam, Hứa Niệm Hi không muốn qua đó, vì thế dùng sức khoát tay ra, ai ngờ Phó Nhất Phong đột nhiên buông tay, cô lùi lại một bước, một chân dẫm trên đường cái, thân mình quơ quơ suýt chút té ngã.

“Đừng nghĩ đến việc chạy lung tung, tôi không có kiên nhẫn như Phó Ninh Xuyên đâu.” Lúc nói chuyện, Phó Nhất Phong lại một lần nữa bước lên, lúc này bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay, trực tiếp giữ chặt cô đổi phương hướng khác, chân cô lao đảo ngã vào vòng ôm của người đó.

“Cẩn thận!”

Hương vị quen thuộc động lại quanh mũi, Hứa Niệm Hi rất nhanh phản ứng lại đây là ai, thân thể trong nháy mắt liền thả lỏng hơn, cô chuyển mắt nhìn anh.

“Chúng ta về nhà.” Phó Ninh Xuyên nhàn nhạt nói, làm lơ Phó Nhất Phong cùng Vệ Gia Lam, đỡ cô ngồi lên xe, sau đó vòng qua ngồi vào ghế lái, khởi động xe rời đi.

Người phía sau dần dần trở thành một điểm nhỏ, sau đó cũng không nhìn thấy nữa, Những ngón tay Phó Ninh Xuyên đặt trên tay lái hơi siết chặt lại.

“Ninh Xuyên....” Vệ Gia Lam lúc này mới phản ứng lại, muốn đuổi theo nhưng sớm đã không thấy bóng dáng xe, cô ta ngồi xồm xuống, đáng thương mà khóc thút thít.

Phó Nhất Phong cũng bước qua đây, từ trên cao nhìn xuống nhìn cô khóc, trong lòng không một chút thương tiếc, anh ta bỗng nở nụ cười, ánh mắt châm chọc.

“Vừa rồi anh ta đến liếc cũng không liếc cô một cái, có phải rất khổ sở hay không?”

Vệ Gia Lam không có trả lời.

“Người mà cô tâm tâm niệm niệm, sớm đã quên cô, bây giờ đã cưới người phụ nữ khác, sao? Vệ Gia Lam cô không việc gì là không thể làm hiện tại muốn thử làm người thứ ba?”

Bị trêu chọc đến đau đớn, Vệ Gia Lam không thể chịu được, mình rõ ràng chính là tình đầu của Phó Ninh Xuyên, hiện tại lại trở thành tiểu tam, cô ta lao đảo đứng lên, nhìn chằm chằm Phó Nhất Phong mà cười lạnh.

“Nói tôi là người thứ ba? Chẳng lẽ cậu chưa từng làm qua?”

Năm đó Phó Nhất Phong chen vào giữa Vệ Gia Lam và Phó Ninh Xuyên, nói trắng ra thì cũng là người thứ ba.

“Đừng luôn nói ra nói vào, nghỉ lại, cậu có tư cách gì nói tôi? Cậu là gì của tôi? Cậu cái gì cũng đều không phải!”

Phó Nhất Phong không có tiếp lời.

“Cậu dựa vào cái gì sau khi chen vào giữa tôi và Phó Ninh Xuyên, còn muốn cùng tôi kết hôn? Phó Nhất Phong, con người không thể nằm mơ giữa ban ngày, mấy năm trước là tôi hồ đồ, bây giờ tôi đã rõ ràng rồi, từ đầu đến cuối người tôi yêu chỉ có một, cậu tính là cái gì? Cậu cái gì đều không tính!”

Dùng hết toàn lực nói ra lời đã muốn nói từ lâu, Vệ Gia Lam trực tiếp ngồi trên mặt đất, cũng không màng đến tràn đầy bụi bẩn sẽ làm dơ chiếc váy trắng tinh của cô ta. Cô ta từng ngum từng ngum thở hỗn hển, đôi mắt đỏ một vòng.

Sự trầm mặc giữa hai người tràn ra, tuy rằng trên đường không ngừng có tiếng ô tô bóp còi cùng âm thanh nói chuyện của người qua đường, Phó Nhất Phong lại cảm thấy thế giới của chính mình lại an tĩnh như vậy.

Vốn dĩ người mình thích nói ra những lời tàn nhẫn sẽ gây tổn thương hơn lời người không quan trọng nói ra.

Vệ Gia Lam đã lắc lư người ngồi dậy, trong nháy mắt Vệ Gia Lam vỗ vỗ trên người, muốn rời đi, Phó Nhất Phong liếc nhìn cô ta, theo bản năng mà đuổi theo giữ lấy vai cô ta.

“Tôi có tư cách gì nói cô?” Phó Nhất Phong nắm chặt ngón tay “Chỉ bằng tôi đã từng là ba của đứa con trong bụng cô!”

Sắc mặt trong nháy mắt liền tái nhợt, Vệ Gia Lam cứng đờ.

Không khí bên trong xe có chút quá mức an tĩnh, Hứa Niệm Hi không hỏi anh hôm nay không phải có việc, như thế nào lại tới đón cô

“Đói bụng chưa?”

Âm thanh đột ngột làm gián đoạn trầm tư của Hứa Niệm Hi, cô quay đầu ngẩn người sau đó lắc đầu.

“VẬY ĐI CÔNG VIÊN KIA ĐI DẠO? ANH DÒ HỎI.

Hứa Niệm Hi gật đầu đáp ứng.

Đi trên con đường hàng cây râm mát, hai người vẫn luôn trầm mặc, trong đầu cô toàn là sự việc vừa mới gặp phải, nghĩ đến quan hệ giữa Vệ Gia Lam và Phó Nhất Phong.

Lúc thất thần liền đến một nơi an tĩnh, Phó Ninh Xuyên ở phía trước bỗng nhiên dừng lại, cô không kịp phản ứng liền đâm vào lưng anh.

“CÓ ĐIỀU GÌ MUỐN HỎI?” ANH GIÚP CÔ XOA XOA CÁI MŨI, NHẹ GIỌNG NÓI.

Hứa Niệm Hi nghĩ một lát, cũng không muốn hỏi việc Vệ Gia Lam hay Phó Nhất Phong, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không có gì đáng hỏi.

“KHÔNG CÓ.”

Phó Ninh Xuyên gật đầu, thuận thế dắt lấy tay cô tiếp tục tiến về phía trước, im lặng không nói vài giây lại tiếp tục: “KHÔNG MUỐN BIẾT CHUYỆN VỀ VỆ GIA LAM?”

Phó Ninh Xuyên đã sớm nghĩ tới, bản thân anh cũng không quá mức chú ý đối với chuyện mấy năm trước, rốt cuộc đã qua đi, anh hiện tại đã kết hôn, nếu như cô muốn biết, anh sẽ đem tất cả nói cho cô biết.

“VỆ GIA LAM.....” HỨA NIỆM HI NÓI THEO MỘT LẦN, HIỂU ĐƯỢC LÀ PHÓ NINH XUYỀN ĐANG HỎI CÔ CÓ MUỐN BIẾT CHUYỆN TRƯỚC ĐÂY GIỮA ANH VÀ VỆ GIA LAM HAY KHÔNG, CÔ NHẮN MI LẠI.

Kỳ thật cô căn bản không muốn biết, có thể nói, cô cảm thấy không có cái cần biết, trong lòng cô, chuyện của quá khứ đã là quá khứ rồi, giống như giữa cô và Lạc Sanh vậy.

“KHÔNG CẦN, EM KHÔNG MUỐN BIẾT.” CÔ HOÀNG HỒN MİM CƯỜI.

Nghe vậy, Phó Ninh Xuyên gật đầu, ngón tay lặng lẽ nắm chặt hơn một chút. Không biết cũng tốt, những thứ này cho dù thế nào cũng đều là quá khứ, không thể ảnh hưởng đến ai.

Lúc từ công viên đi ra, hai người vừa lúc đi qua một tòa nhà thương mại, một cặp vợ chồng đang mua nhẫn. Họ rất vui vẻ mà chụp ảnh, Phó Ninh Xuyên thấy vậy, bỗng nhiên nhớ tới anh trước đây không có tặng nhẫn cho cô.

Đổi phương hướng, Phó Ninh Xuyên làm lơ Hứa Niệm Hi đang cảm thấy kì quá mà kéo cô vào tòa nhà. Vào một cửa hàng trang sức bạc lựa chọn.

“THÍCH CÁI NÀO?” ANH ĐẢO MẮT NGHIÊM TÚC NHÌN CÔ.

Kỳ thật Hứa Niệm Hi không nghĩ tới là anh sẽ dẫn cô đi mua nhẫn, trong lòng cũng không biết cảm giác như thế nào, cô chớp chớp mắt, cúi đầu chọn nhẫn cặp.

Quá trình chọn nhẫn rất nhanh, chờ khi hai người từ tòa nhà đi ra, trên ngón tay đều đã đeo nhẫn, Phó Ninh Xuyên đi lấy xe, cô liền ở cửa chờ anh.

Cúi đầu nhìn thứ đang đeo trên ngón tay, Hứa Niệm Hi phát ngốc, nghĩ đến khuôn mặt anh vừa rồi có chút nghiêm túc mà vội vàng, khóe môi cô gọi lên một nụ cười.

Cuối cùng cũng về tới nhà, anh cùng cô đứng ở thang máy, mười ngón tay đan xen vào nhau.

Theo số tầng tăng lên, Phó Ninh Xuyên nhìn chăm chăm cửa, ngay cả tiếng điện thoại reo cũng là Hứa Niệm Hi nghe thấy sau đó đẩy đẩy anh, anh mới phản ứng lại.

Thấy tên người gọi, Phó Ninh Xuyên lập tức nhú mi, anh trầm mặc một lát rồi mới nhấn nghe.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuyên Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Che giấu

Edit: Doãn Vy

Beta: Doãn Tư Mặc

Tác giả: Hạ Li Tâm

“Xin chào.”

Điện thoại đầu bên kia không lên tiếng, Phó Ninh Xuyên nắm tay Hứa Niệm Hi đi ra thang máy, lẳng lặng chờ đợi.

“Ninh Xuyên.....” Người gọi đến là mẹ của Vệ Gia Lam, bà từ ái cười cười, “Đang làm gì?”

“Vừa về đến nhà.”

Vệ phu nhân nga một tiếng, im lặng không nói, một lát lại nhẹ giọng hỏi: “Ngày mai cháu có rảnh không? Hai bác đã lâu không gặp cháu, tối nhà bác cùng nhau ăn bữa cơm có được không?”

Nghe vậy, Phó Ninh Xuyên vẫn chưa trả lời ngay.

Kỳ thật anh có thể đoán được hai người kia muốn làm cái gì, Vệ Gia Lam đã trở về, mà bọn họ đối việc năm đó lại không biết, nhất định là hai vị phụ huynh có ý muốn họ tái hợp.

Đáng tiếc anh đã sớm không còn ý nghĩ như vậy.

“Bác gái, ngày mai cháu rảnh,” Anh nhàn nhạt nói, nghĩ một chút lại tiếp lời, “Cháu sẽ đến.”

Vệ phu nhân vừa nghe thần sắc vui sướng, liên tục đáp vài tiếng, dặn dò vài câu, mới ngắt điện thoại.

Phó Ninh Xuyên buông đi động, thấy cô đã ở trong phòng bếp rửa rau chuẩn bị nấu cơm, anh liền đi qua đứng bên cạnh cô, cuộc gọi vừa nãy cô không muốn hỏi gì sao?

Tin tưởng anh đến vậy?

“Đem cà chua rửa sạch một chút.” Thấy Phó Ninh Xuyên tới hỗ trợ, Hứa Niệm Hi tự nhiên vui vẻ chia sẻ một ít cho anh, nhưng thấy anh cứ thất thần, cô thấy lạ, duỗi tay huơ huơ trước mặt anh vài cái.

“Ngần người làm gì?”

Phó Ninh Xuyên đột nhiên hoàn hồn, vẫn chưa trả lời, nhanh tay lấy quả cà chua ngoan ngoan đi rửa, Hứa Niệm Hi tuy cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn là không hỏi anh nữa.

Cơm chiều dưới sự hợp tác của hai người so với bình thường làm mau hơn nhiều, bên ngoài sắc trời vẫn còn sáng, hai người ngồi ở trên bàn cơm chuẩn bị ăn.

“Niệm Hi.....” Anh chợt lên tiếng, thấy cô ngược mắt nhìn về phía chính, giọng chậm rãi nói, “Ngày mai anh muốn ra ngoài một chuyến.”

Hứa Niệm Hi gật đầu.

“Đến nhà ba mẹ Vệ Gia Lam, vào năm đó bọn anh chia tay, hai người họ cũng không biết, cho nên bảo anh đến ăn cơm, hay là em đi cùng anh?”

Phó Ninh Xuyên vừa nãy suy nghĩ thật lâu, bây giờ anh đã kết hôn, đến nhà bạn gái cũ, hoặc là tham gia bất luận cuộc gặp mặt với người khác giới nào, đều nên mang theo vợ của mình mới đúng.

“Em.....”

“Anh muốn đem chuyện hai ta đã kết hôn nói cho họ, nhưng cũng không muốn cùng Vệ Gia Lam dây dưa thêm nữa, cho nên anh nghĩ, vợ à, hay là em đi cùng anh đi?”

Anh hỏi mười phần nghiễm túc, đôi mắt đen nhánh nhìn cô không chớp, hơi thở ổn mà nhẹ.

“Em.....” Hứa Niệm Hi nhú mày, nói thật cô không nghĩ tới ba mẹ Vệ Gia Lam còn gọi điện cho anh, hơn nữa từ giọng điệu có thể thấy rõ ý định muốn tái hợp lại, trong lòng cô có chút nghi hoặc.

Xem thái độ của anh tuyệt đối không thể tái hợp, thực hiện chuyện mấy năm trước thực sự đã quá đả kích đối với anh, nhưng xem ra ba mẹ Vệ Gia Lam lại muốn hai người tái hợp, cảm giác cái gì đều không biết tình.

Cho nên... Mấy năm trước anh cùng Vệ Gia Lam vì nguyên nhân gì mà phải chia tay?

“Đi cùng anh, nha?” Trong phút chốc đã thấy anh ngồi cạnh cô, lòng bàn tay ấm áp vuốt ve cô, “Anh nghĩ vẫn nên để họ biết rõ, anh đã kết hôn, sẽ không quay đầu lại.”

Đang định trả lời, đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, Hứa Niệm Hi ngăn người liếc anh một cái, từ trong túi áo lấy ra.

“Này.”

“Niệm Hi, giúp tớ cái việc gấp có được không?”

Đầu kia là Ôn Lộ, Hứa Niệm Hi ừ một tiếng: “Gấp cái gì?”

Ôn Lộ cười rộ lên, giọng điệu có chút ngượng ngùng: “Ngày mai là kỉ niệm ba năm ngày cưới của tớ và Diệp Thành, chúng tớ đã tính sẽ ra ngoài chơi hai ngày, ba mẹ chúng tớ mấy ngày này giống như gấp lăm, cho nên tớ muốn nhờ cậu trông hộ Diệp Bảo Bảo, cậu thấy như vậy có được không?”

Nghe vậy Hứa Niệm Hi gạt mình, theo bản năng ngược mắt nhìn người bên cạnh, mặt anh đã đen lấm rồi, cô trầm mặc một giây, mang theo tâm trạng thoải mái nói:

“Được, vậy trước chúc hai cậu đi chơi vui vẻ.”

“Cảm ơn cảm ơn!” Ôn Lộ cách điện thoại vút cái hôn gió cho cô, hẹn nhau xong cô gác máy.

Trong phòng khách lại một lần nữa im lặng, âm thanh điện thoại cũng không quá to, nhưng câu chuyện anh nghe cũng gần hết.

“Ngày mai Diệp Bảo Bảo sẽ tới đây, em muốn trông chừng nhóc, nên em sẽ không đi cùng anh.” Hứa Niệm Hi buông di động.

Anh chưa nói tiếp, con người đen như mực mang theo mười phần an tĩnh mà ôn hòa.

“Kỳ thật vừa rồi em nghĩ, nếu không có Ôn Lộ gọi tới, em cũng sẽ không đi.”

Lần trước, Vệ Gia Lam quang minh chính đại nghênh ngang vào nhà làm cô không có chút hảo cảm nào với cô ta, tuy rằng cô biết việc này không liên quan đến ba mẹ Vệ Gia Lam, tóm lại là..... Không muốn... Không gặp, một cái liếc mắt cũng không muốn! Huống chi.....

Cô giương mắt nhìn anh, cong môi cười cười.

“Em biết anh sẽ đem mọi chuyện nói rõ ràng, em tin tưởng anh, aiz, em chờ anh trở về, được không?..”

Không khí giữa hai người ngưng đọng một cách khó giải thích, Phó Ninh Xuyên lẳng lặng nhìn cô trong chốc lát, giờ tay gấp đồ ăn vào bát cô.

“Được.”

Đến chỗ hẹn đón Diệp Bảo Bảo, Hứa Niệm Hi phát tay nói tạm biệt với Ôn Lộ, mang theo Diệp Bảo Bảo đến văn phòng.

Diệp Bảo Bảo rất biết nghe lời, không khóc không nháo, Hứa Niệm Hi mua cho nhóc một bộ đồ chơi xếp hình, nhóc liền yên tĩnh ngồi chơi trên thảm mười phần vui vẻ.

Hứa Niệm Hi ngồi trước máy tính thật lâu, nhanh chóng hoàn thành công việc trong hôm nay, trước mắt không có việc gì, cô kéo ngăn tủ lấy một ít đồ ăn vặt, đi đến bên Diệp Bảo Bảo cùng chơi với nhóc.

Diệp Bảo Bảo thực thông minh, trong phút chốc đã xếp thành một toà lâu đài, Hứa Niệm Hi thán phục, cô dụ dỗ cậu nhóc chơi trò khác, nếu thắng sẽ có khen thưởng.

Diệp Bảo Bảo vui vẻ, múa may tay nhỏ cười cười, trò chơi bắt đầu, Hứa Niệm Hi giấu đôi tay ở sau người, hỏi Diệp Bảo Bảo mảnh giấy nằm bên tay nào.

“Ồ.....” Diệp Bảo Bảo tròn tròn đôi mắt nhìn chăm chăm cánh tay Hứa Niệm Hi, ngón tay để trong miệng ra vẻ suy nghĩ cực kỳ nghiêm túc, sau một lúc lâu mới cất giọng non nớt mà nói: “Ồ chỗ này.”

Nhóc chỉ tay trái, Hứa Niệm Hi cũng không đổi, trực tiếp lấy ra tay trái, quả nhiên, trong lòng bàn tay là một mảnh giấy nho nhỏ.

Diệp Bảo Bảo đoán đúng, quơ chân múa tay mười phần vui vẻ, đôi mắt nhìn chăm chăm đồ ăn vặt, Hứa Niệm Hi cũng không nuốt lời, cầm một viên kẹo đường lột ra xong bỏ vào trong miệng nhóc.

“Bảo Bảo thật thông minh” cô cười rộ lên, giờ ngón tay cái về phía Bảo Bảo.

Diệp Bảo Bảo hứng thú, quần lấy Hứa Niệm Hi tỏ ý muốn chơi tiếp, không ngờ cũng kiếm được không ít đồ ăn ngon, chơi được một lúc nhóc mệt mỏi, tựa vào ngực cô ngủ say mê.

Một lần nữa ngồi ở ghế, cô một tay ôm lấy nhóc, tầm mắt dừng ở trên khuôn mặt tròn mềm của Diệp Bảo Bảo.

Nếu có bé con ngoan ngoãn kêu mình là mẹ Hô hấp chợt cứng lại trước mắt phảng phất đã xuất hiện cảnh tượng như vậy, cô nắm tay phải bảo bảo, Phó Ninh Xuyên nắm tay trái bảo bảo, một nhà ba người ở công viên tản bộ, rồi sau đó bảo bảo nháo muốn mẹ ôm, nhưng lại được Phó Ninh Xuyên một tay bế lên, một cái tay khác vung văng mà nắm tay cô

Rất bình yên.

Hoảng thần trở về, Hứa Niệm Hi có chút đỏ mặt mà rũ mắt, một lát sau khóe môi gọi lên ý cười đậm đặc.

Bỗng nhiên thật muốn có đứa con của riêng mình.

Phó Ninh Xuyên tan tầm liền trực tiếp đến Vệ gia, Vệ lão gia Vệ phu nhân rất nhiệt tình, anh nhìn chung quanh, Vệ Gia Lam cũng không có ở nhà.

Trên bàn trà trước mặt đặt một chén trà nóng, Vệ phu nhân ngồi xuống ở trước mặt anh, thân thiện trò chuyện một vài đề tài.

Nói vòng vo vài câu, cuối cùng vẫn vào vấn đề chính.

“Ninh xuyên, Gia Lam đã về nước, cháu biết chưa?” Vệ phu nhân quan sát nét mặt Phó Ninh Xuyên, cẩn thận hỏi.

Anh gật đầu.

Vệ phu nhân sắc mặt vui vẻ: “Vây..... hai đứa đã gặp nhau chưa?”

Phó Ninh Xuyên trầm nghĩ, nếu trên đường nhìn lướt qua thì cũng coi như là có, vậy là gặp rồi.

Xem anh gật đầu Vệ phu nhân càng cao hứng, phảng phất đã thấy cơ hội tái hợp của hai người trong tương lai, bà duỗi tay đặt lên tay anh, nhẹ nhàng vỗ vỗ.

“Lời bác muốn nói kì thật cháu nhất định cũng biết.” Vệ phu nhân cười cười, “Hai vợ chồng bác cũng không rõ năm đó vì sao mà hai đứa chia tay, nếu là bởi vì Gia Lam nói muốn xuất ngoại, kỳ thật không phải lỗi của Gia Lam, là bác trai cháu nhất định phải bắt con bé đi.”

Nghe vậy Phó Ninh Xuyên lắc đầu: “Bác gái, không phải vì chuyện này.”

Vệ phu nhân lại hỏi: “Vây vì sao? Nói thật bác thật sự rất muốn cháu làm rể nhà bác, cũng cảm thấy cháu với Gia Lam nhà chúng ta rất xứng đôi, đương nhiên nếu các cháu có thể tái hợp, bác và bác trai sẽ rất vui.”

Rũ rũ mắt, anh vẫn chưa trả lời, nguyên nhân anh sẽ không nói cho bọn họ.

“Bác gái, cháu và cô ấy sẽ không tái hợp được nữa.” Sau một lúc lâu, anh nhàn nhạt nói tiếp.

Sắc mặt Vệ phu nhân khẽ biến: “Vì sao?”

Lúc này anh cong khóe môi, không thay đổi sắc mặt nhẹ nhàng rút tay mình về, anh nhìn Vệ phu nhân đang nghi hoặc, giọng nói lạnh nhạt: “Bởi vì cháu đã kết hôn.”

Vừa dứt lời, cửa đột nhiên bị mở ra, một bóng hình duyên dáng đứng cạnh cửa, đôi mắt to gấu gao nhìn anh.

“Ninh Xuyên.....”

Vệ Gia Lam vốn còn ở bên ngoài, cùng Vệ lão gia gọi điện thoại, Vệ lão gia lại không cẩn thận tiết lộ Phó Ninh Xuyên hôm nay sẽ đến, vừa nghe được tin tức, trong lòng cô ta vui vẻ, cái gì cũng mặc kệ liền lập tức vọt về đây.

Nhưng cô ta không nghĩ tới, vừa về liền nghe thấy lời nói lãnh đạm đến cực điểm của anh, giống như một cái gai nhọn sắc bén, trực tiếp đâm cô ta đầy thương tích.

“Gia Lam.....” Vệ phu nhân cứng đờ, lời còn chưa dứt.

Vệ Gia Lam không tin nổi, đi một bước về phía anh, đứng yên sau từng mắt anh: “Anh.”

Phó Ninh Xuyên nhìn Vệ Gia Lam không quá một giây, không lưu tình chút nào mà dời đi, anh một lần nữa nhìn về phía Vệ phu nhân.

“Bác gái, hôm nay cháu đến đây chính là muốn nói chuyện này rõ ràng, cháu đã kết hôn, hơn nữa cháu rất yêu vợ cháu, cho nên.” Anh không nói thêm gì nữa, ý vị rõ ràng.

“À. Như vậy sao,” Vệ phu nhân tiếp tục cứng đờ, “Chuyện từ khi nào?”

“Cách đây không lâu.”

Vệ phu nhân gật đầu: “Chúc mừng cháu.”

“Cảm ơn bác.”

Không khí lập tức trầm xuống, Phó Ninh Xuyên nhìn nhìn thời gian, biết đã đến giờ Hứa Niệm Hi tan làm, vì thế đứng đứng dậy: “Bác gái, cháu phải đi về nấu cơm cho vợ cháu, cháu đi trước.”

Vệ phu nhân e hèm.

Anh chân dài, đi rất nhanh, ra đến cổng, ngay lập tức phải lên xe rồi đi, lúc này Vệ Gia Lam lao tới, một phen chặn cửa xe.

“Ninh Xuyên.” Cô ta rung rung đôi mắt nhìn anh, tựa hồ muốn nhìn thủng ra một lỗ trên mặt anh vậy.

Phó Ninh Xuyên thần sắc lãnh đạm: “Vệ tiểu thư có chuyện gì?”

Vệ Gia Lam cứng lại: “Ninh Xuyên, là em, em đã trở về.”

Anh lạnh lùng háng giọng.

Thấy anh lạnh nhạt như vậy, Vệ Gia Lam nhắm mắt trực tiếp hỏi: “Ninh Xuyên, người anh yêu nhất không phải là em sao? Vì sao anh lại để em qua một bên mà muốn kết hôn với người khác?”

Nghe vậy Phó Ninh Xuyên vẫn chưa có quá lớn phản ứng: “Tôi nghĩ Vệ tiểu thư đã hiểu lầm, tôi yêu nhất chính là vợ tôi, nếu yêu nhau đương nhiên muốn kết hôn rồi.”

Vệ Gia Lam sắc mặt trắng bệch: “Nhưng mà.”

“Nếu Vệ tiểu thư không có chuyện gì nữa, mời buông tay!”

Cô ta hoảng thần, tay liền buông ra, Phó Ninh Xuyên lên xe, khởi động xe chuẩn bị rời đi.

Nhưng lúc này Vệ Gia Lam hoàn hồn, đột nhiên ngăn ở trước xe.

“Ninh Xuyên, anh thật sự đã quên em sao? Thật sự không cần em sao?”

Trong xe, Phó Ninh Xuyên lãnh đạm đảo qua, dẫm chân ga trước, anh nhàn nhạt nói: “Sẽ không có cơ hội nào nữa, hết hy vọng đi!”

Xe vụt biến mất.

Vệ Gia Lam còn chưa hồi thần lại, nước mắt cũng đã từng giọt rơi xuống, bỗng nhiên cô ta ngồi xổm xuống, chôn mặt giữa hai đầu gối khóc không thành tiếng.

Tan làm, Hứa Niệm Hi dọn dẹp mọi thứ ổn thỏa rồi tiến tới ôm Diệp Bảo Bảo ra về, cô đang từ toà nhà đi ra, trước người bỗng chốc xuất hiện một bóng đen.

Ngước mắt lên vừa thấy, cô lui về phía sau một bước.

Người trước mặt là Lạc Sanh, anh ta đợi ở đây đã lâu, cuối cùng cũng gặp được cô, nhưng tầm mắt nhanh chóng chuyển sang Diệp Bảo Bảo, con người tối đen đầy vẻ tức giận.

“Đây là con của em?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tương đối

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Tư Mặc

Cố tình rời công ty sớm để tới đây chờ cô, không nghĩ tới lại thấy cảnh cô ôm một đứa bé bước ra, bộ dạng vui vẻ vừa nói vừa cười của cô làm anh ta ngây ngẩn, lồng ngực bỗng nhiên dâng lên một ngọn lửa phẫn nộ khiến cho anh ta đến khuôn mặt đứa bé cũng không thèm nhìn kỹ, liền bước đến chặn lại cô.

"Đây là con của em?"

Chuyện này anh ta lại cứ nhiên không biết, cô cùng Phó Ninh Xuyên đã có con, hơn nữa thoát nhìn đứa bé này đã ba tuổi!

Hứa Niệm Hi sừng sốt, cô bị hấn làm cho khó hiểu, theo bản năng cô liền lui về phía sau một bước kéo dài khoảng cách. Ngẩng đầu nhìn thấy bộ dạng sốt ruột của anh ta, cô bỗng nhiên cười lạnh:

"Anh là ai?"

Lạc Sanh không nghĩ tới cô sẽ dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với anh ta, ngăn người một chút, liền duỗi tay muốn cướp Diệp Bảo Bảo đi:

"Hai người sinh con từ lúc nào? Vì sao không nói cho anh biết?"

Hứa Niệm Hi né tránh:

"Vì sao phải nói cho anh, anh là ai?"

Lạc Sanh vốn định phản bác, nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy mình nên bình tĩnh lại, anh ta nói:

"Hôm nay anh tới đây là có chuyện muốn nói với em, chúng ta tìm một nơi yên tĩnh để nói, thế nào?"

Diệp Bảo Bảo trong lòng không an phận hơi giãy giụa, Hứa Niệm Hi xoa xoa lưng thẳng bé, lãnh đạm nói:

"Tôi không muốn nói chuyện với anh, xin lỗi tôi phải đi rồi, hẹn gặp lại."

Nói xong, cô liền vòng qua anh ta, chợt cánh tay bị Lạc Sanh bắt lại, lực nắm hơi mạnh làm cô thấp giọng kêu một tiếng, tay phải thoáng buông lỏng thiếu chút nữa làm Diệp Bảo Bảo ngã xuống.

Thân mình cô lung lay, nhưng may mắn Diệp Bảo Bảo cũng không quá mức hoảng sợ, một đôi mắt to đen nhánh tò mò nhìn đi Hứa cùng một chú lạ hoắc, ngoan ngoãn nằm bò bất động.

Lúc này Lạc Sanh cũng nhìn rõ khuôn mặt Diệp Bảo Bảo, gương mặt này cùng Hứa Niệm Hi và Phó Ninh Xuyên không giống nhau một chút nào, trong lòng Lạc Sanh nhẹ nhàng thở ra, đang muốn mở miệng, phía sau bỗng nhiên một người đi tới.

"Niệm Hi còn chưa đi à?" Là chủ biên xinh đẹp ở tầng trên, bình thường vẫn hay giao lưu công tác cùng với Hứa Niệm Hi, thấy cô liền chào hỏi một chút.

Hứa Niệm Hi ừ một tiếng, không một tiếng động tránh thoát khỏi gông cùm của Lạc Sanh, lui về phía sau một bước.

Cô gái kia cũng thấy Lạc Sanh, tuy trong lòng cũng có chút nghi hoặc nhưng không phải người tò mò nên cũng không hỏi nhiều, chỉ tiến lên nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại của Diệp Bảo Bảo.

"Bảo bảo hôm nay sao lại ở cùng đi Hứa?" Cô gái cười tủm tỉm nhéo nhéo má đứa nhỏ, "Mẹ cháu đâu?"

"Ôn Lộ có việc, nên nhờ tôi giúp bé bé một chút."

Cô gái ừ một tiếng, từ trong túi lấy ra viên kẹo cho Diệp Bảo Bảo, sau đó lại hôn hôn một lúc, nói hẹn gặp lại xong mới cảm thấy mỹ mãn rồi đi.

Không khí chợt an tĩnh lại, Hứa Niệm Hi đem kẹo bỏ vào túi quần áo của Diệp Bảo Bảo, cũng định rời đi, nhưng người phía sau kia đúng là âm hồn không tan, hồ như không có ý định để cô đi.

"Thì ra đứa bé này không phải con em, vì sao lúc nãy không chịu giải thích?" Lạc Sanh đương nhiên cũng nghe thấy đoạn đối thoại vừa rồi của hai người, đương nhiên hiểu được, anh ta nhẹ nhàng thở ra.

Hứa Niệm Hi không có quay đầu lại, cũng lười phản ứng lại với người này, nhấc chân chuẩn bị đi:

"Nào, chúng ta về nhà."

"Từ từ đã!" Lạc Sanh lại một lần nữa bắt lấy cô, "Em còn chưa đồng ý với anh, chúng ta tìm một nơi an tĩnh để tâm sự, như thế nào?"

Hứa Niệm Hi không kiên nhẫn, tránh thoát cánh tay anh ta, xoay người lại trừng mắt nhìn anh ta:

"Thật ngại quá, tiên sinh, tôi cho rằng bản thân cùng với một người xa lạ không có gì để nói? Huống hồ chỉ chồng tôi còn đang ở nhà chờ tôi, hẹn gặp lại!"

"Hứa Niệm Hi!" Mắt thấy cô đi càng ngày càng xa, Lạc Sanh lại đuổi theo, muốn kéo cô, lại không cẩn thận kéo tóc cô, anh ta hoảng hốt buông lỏng tay.

"Em sao phải tuyệt tình như vậy, ngay đến liếc mắt nhìn anh một cái cũng không được?"

Cô đưa lưng về phía anh ta, không có trả lời.

"Anh biết em vẫn không quên được chuyện năm đó, anh chỉ muốn nói, chuyện năm đó là anh sai, không phải mọi người đều nói biết sai mà sửa là tốt rồi hay sao? Anh bây giờ hối cải rồi, cũng trở thành con người mới, vì sao em vẫn không chịu quay đầu lại?"

Nghe vậy Hứa Niệm Hi quả thực muốn cười lạnh cho anh ta xem, nhưng lúc quay người lại trên mặt lại không có chút biểu cảm, cô nhàn nhạt nói:

"Thật ngại quá, tôi không biết tiên sinh đang nói cái gì, cũng không có hứng thú muốn biết, hy vọng tiên sinh sau này không cần lại đến đây, hẹn gặp lại."

Nói xong cô tự động rời đi, làm lơ Lạc Sanh ở phía sau cao giọng kêu to, bước chân cô đi ngày một nhanh hơn, đến cả chiếc xe dừng lại ven đường cũng không nhìn thấy.

Cho đến khi tiếng còi xe truyền đến, cô mới bừng tỉnh hoàn hồn, Phó Ninh Xuyên ngồi trên ghế điều khiển thò người ra mở cửa xe, trông mắt đen nhánh lẳng lẳng nhìn cô.

Ngồi trên xe, bên trong xe mở ra máy lạnh xua tan không khí nóng bức ngày hè, cũng khiến Hứa Niệm Hi thoải mái thở dài, cô giúp Diệp Bảo Bảo đổi một tư thế thoải mái, lại cùng bé chơi đùa.

Ngay đúng giờ tan tầm, tuy trên đường xe nhiều, nhưng Phó Ninh Xuyên lái xe vẫn rất ổn, gặp đèn đỏ liền dừng xe lại nghỉ ngơi một chút.

Nghiêng mắt nhìn về phía người con gái vẫn luôn chơi với đứa bé, Phó Ninh Xuyên không có quá nhiều biểu cảm. Kỳ thật anh đã tới đón cô tan tầm từ sớm, lúc thấy cô cùng Lạc Sanh tranh chấp, anh vốn định xuống xe đi giúp cô, nhưng suy nghĩ một lát vẫn không có xuống xe.

Anh muốn cho cô đủ không gian riêng tư, để cô tự xử lý tốt những việc này.

Xe tiếp tục chạy, Phó Ninh Xuyên đang chú ý tới tình hình giao thông phía trước, bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện.

"Niệm Hi, hai ngày nữa là sinh nhật mẹ, buổi tối chúng ta cùng nhau về nhà ăn một bữa cơm được không?"

Hứa Niệm Hi ngây ngốc, gật gật đầu đồng ý: "Là sinh nhật mẹ sao? Chúng ta có cần phải đi mua chút lễ vật không? Mẹ thích cái gì?"

Anh lắc đầu: "Không cần, lễ vật anh sẽ chuẩn bị, em không cần lo lắng."

Cô bĩu môi: "Như vậy không ổn lắm, dù sao cũng nên để em tự mình đi mua, huống hồ..... Em cũng nên biết mẹ thích cái gì."

"Không sao" anh tận dụng thời gian rảnh, liếc nhìn cô một cái, rõ ràng là thanh âm nhàn nhạt, nhưng cô lại nghe ra một ít ôn nhu, "Anh chính là em, em chính là anh, đều như nhau."

"....." Cô không thể tiếp được câu này.

Rất nhanh hai người về đến nhà, Hứa Niệm Hi rất tự giác mặc tạp dề đi nấu cơm, Diệp Bảo Bảo bởi vì không thể vào nhà bếp, đành phải ở ngoài sô pha cắn ngón tay, cùng..... Phó Ninh

Xuyên mắt to trừng mắt nhỏ.

Hiển nhiên là anh không có kinh nghiệm chơi với trẻ con, thậm chí cách ôm như thế nào cho trẻ thoải mái cũng không biết, sừng sốt một lát, Phó Ninh Xuyên mới chậm rãi đứng dậy.

Coi như là vì đứa con sau này của anh và cô luyện tập vậy, anh thả lỏng, vòng qua bàn trà đi tới cạnh Diệp Bảo Bảo.

Diệp Bảo Bảo đang cắn ngón tay vui vẻ thì thấy có người tiến lại gần, chỉ nhìn thoáng qua liền tiếp tục chơi một mình, Phó Ninh Xuyên cũng không biết chơi với trẻ con như thế nào, ngẫm nghĩ có lẽ nên bế bé lên trước.

Có lẽ là tư thế không đúng, không cẩn thận lôi kéo quần áo của Diệp Bảo Bảo, cũng có thể là do áo thít vào cổ Diệp Bảo Bảo, Diệp Bảo Bảo không thoải mái, lập tức oa oa khóc lớn.

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, Phó Ninh Xuyên ngẩn ngơ, chưa kịp phản ứng lại, thì Diệp Bảo Bảo ở trong lòng đã bị người khác ôm đi.

Hứa Niệm Hi thấy đứa bé khóc, rất thuần thực mà lắc lắc bé, nhẹ giọng ôn nhu dỗ dành.

Khiến Phó Ninh Xuyên cảm thấy kỳ quái chính là, Diệp Bảo Bảo cư nhiên không khóc nữa, thậm chí còn vui vẻ mà lăn lộn trong lòng Hứa Niệm Hi, bàn tay mềm mại đặt ở gò má cô sờ tới sờ lui.

"Phải ôm trẻ con như vậy!" Cô xoay người, kiên nhẫn dạy anh cách ôm trẻ con như thế nào, Phó Ninh Xuyên cũng học rất nhanh, thử vài lần là có thể chính xác ôm Diệp Bảo Bảo.

Hứa Niệm Hi yên tâm trở về phòng bếp, Phó Ninh Xuyên liền ở phòng khách chơi với Diệp Bảo Bảo, vừa lúc mấy miếng xếp gỗ vẫn còn, anh dứt khoát ngồi trên mặt đất chơi với bé

Mới chơi một lát liền phải ăn cơm, anh bé Diệp Bảo Bảo vẫn còn đang lưu luyến mấy miếng xếp hình lên, đặt bé ngồi ở giữa hai chân mình.

"Để anh dứt cho!" Lấy thìa nhỏ từ tay Hứa Niệm Hi, Phó Ninh Xuyên múc một muỗng cơm, đặt ở bên miệng Diệp Bảo Bảo. Trên chuyện ăn cơm, Diệp Bảo Bảo biểu hiện ngoan ngoãn ngoài dự đoán, một chút cũng không khóc không nháo, rất phối hợp ăn sạch một chén cơm nhỏ.

Dùng yếm nhỏ đeo trên cổ giúp Diệp Bảo Bảo xoa xoa miệng, Phó Ninh Xuyên đem bé ôm đến trên sofa để bé tự mình chơi tiếp, rồi sau đó mới trở lại trên bàn ăn cơm.

"Ăn nhiều một chút!" Cô thấy anh ôm đứa nhỏ chơi lâu như vậy, theo bản năng liền múc giúp anh chén canh.

Phó Ninh Xuyên cũng không nghĩ tới sẽ có hậu tạ như vậy, nhìn cô e hèm một cái, khoe miệng trộm cong lên, cúi đầu ăn cơm.

Cơm nước xong thời gian vẫn còn sớm, sắc trời bên ngoài cũng vẫn còn sáng, ở nhà cũng không có việc gì làm, vì thế hai người liền mang theo Diệp Bảo Bảo đi ra ngoài chơi.

Công viên cạnh tiểu khu có sân cỏ rộng lớn, một mình Diệp Bảo Bảo cũng có thể tự chơi vui vẻ, vừa vặn lúc này có một con chó vàng lớn từ phía trước chạy tới, đầu lưỡi mềm mại hướng lên người Diệp Bảo Bảo liếm liếm, thoát nhìn rất đáng yêu.

Diệp Bảo Bảo cũng không phải là đứa trẻ hay sợ sệt, lập tức cùng chó vàng chơi tiếp, con chó kia rất có linh tính thông minh, ngoan ngoãn nằm sấp xuống cho Diệp Bảo Bảo cưỡi lên. Mới ba tuổi nên Diệp Bảo Bảo cũng không quá nặng, chó vàng rất dễ dàng công bé đứng lên.

Cho dù biết con chó rất dịu ngoan, Hứa Niệm Hi vẫn không dám quá mức thả lỏng, bởi vậy vẫn luôn ở một bên nhìn kỹ. Quả nhiên, Diệp Bảo Bảo không cẩn thận té xuống, sững sốt hồi lâu liền bắt đầu khóc.

Hứa Niệm Hi vội vàng tiến lên muốn ôm, nhưng cô cũng không nhanh bằng Phó Ninh Xuyên, anh một tay đem Diệp Bảo Bảo bế lên, học bộ dáng Hứa Niệm Hi lúc trước nhẹ giọng dỗ dành.

Đáng tiếc Diệp Bảo Bảo không quá cảm kích, vẫn vươn tay hướng về phía cô đòi ôm một cái, Phó Ninh Xuyên sau một lúc lâu dỗ dành không có một chút hiệu quả, đành phải đem Diệp Bảo Bảo cho cô, sau đó nhìn Diệp Bảo Bảo ở trong lòng ngực cô cọ tới cọ đi, âm thầm đen mặt.

Buổi tối lúc cùng nhau xem TV, Diệp Bảo Bảo ngồi ngay ngắn ở giữa hai người, xem một lát liền không kiên nhẫn, bắt đầu quăn quấy Hứa Niệm Hi đòi kể chuyện cổ tích. Phó Ninh Xuyên cũng không biết Hứa Niệm Hi từ đâu biến ra quyển chuyện cổ tích, thật sự bắt đầu kể chuyện. Thanh âm cô rất ôn nhu, lúc đọc chuyện chậm mà nhẹ, Phó Ninh Xuyên rõ ràng đang xem TV, lại bất giác hoàn toàn bị cô hấp dẫn đi.

Thật lâu sau thanh âm mới an tĩnh lại, lúc anh hoàn hồn thì thấy, một lớn một nhỏ cư nhiên đều đã ngủ, anh nhìn một lát, ngẫm nghĩ muốn đem Diệp Bảo Bảo ôm sang phòng bên cạnh ngủ.

Lại không biết tại sao Diệp Bảo Bảo cứ vặn vẹo thân thể, làm thế nào cũng không chịu, thậm chí mở to mắt có chút kháng cự. Phó Ninh Xuyên có chút bất đắc dĩ, nhưng nhìn đến cô đang an tĩnh ngủ bên kia, tâm tư càng kiên định.

Không ôm cô, buổi tối anh sẽ không ngủ được.

Cho dù Diệp Bảo Bảo không muốn, Phó Ninh Xuyên cũng đem thẳng bé ẵm qua một bên, rồi sau đó nhẹ giọng ở bên tai bé nói: "Bảo bảo có muốn có em trai, có thể cùng bảo bảo chơi chung, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau làm rất nhiều chuyện không?"

Diệp Bảo Bảo nhăn lông mày nhỏ lại, suy nghĩ cặn kẽ, rồi dùng lực thật mạnh gạt đầu.

Phó Ninh Xuyên cong môi cười, kéo chân nhỏ đắp cho Diệp Bảo Bảo thật kỹ, nói:

"Vậy Diệp Bảo Bảo phải ngoan ngoãn ngủ ở nơi này, không được quấy rầy di Hứa, nha?"

Diệp Bảo Bảo đáp lời dạ dạ, quả thực rất ngoan ngoãn nhắm mắt, trong miệng còn không quên kêu một tiếng:

"Thúc thúc phải nhớ cho bảo bảo em trai nha, bảo bảo chờ!"

Phó Ninh Xuyên ừ một tiếng, xoay người trở lại bên cạnh Hứa Niệm Hi, kéo chân đắp kỹ cho hai người. Trong chăn ấm áp, cánh tay anh đặt ở bên hông cô, đem cô ôm chặt vào lồng ngực, cầm gối lên đỉnh đầu cô.

Lồng ngực được lấp đầy, cánh tay anh siết chặt hơn một chút, thỏa mãn mà nhắm mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuyhnh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tươi cười

Edit: Doãn Văn Hi

Beta: Doãn Tư Mặc

Hứa Niệm Hi ngủ rất say, trong lúc mơ mơ màng màng muốn xoay người liền phát hiện mình không động đậy được, cộng thêm vài tiếng động nhỏ bên tai, lập tức khiến cô bừng tỉnh.

Mở to mắt, lọt vào trong tầm mắt chính là Diệp Bảo Bảo đang ngồi trên giường tự mình kiểm chuyện chơi, một đôi tay nhỏ đang vui vẻ mà vầy vầy, cô cười cười định duỗi tay chọc cậu bé, không ngờ cánh tay căn bản không nhấc lên nổi.

Cô cúi đầu nhìn mới phát hiện cánh tay của mình bị ôm chặt, cô ngẩn ngơ, quay đầu lại nhìn, vừa vặn nhìn vào đôi mắt đen nhánh.

"Tỉnh rồi?" Phó Ninh Xuyên chỉnh lại đầu tóc hỗn loạn của cô, cánh tay buông ra.

Cô vẫn chưa hết thất thần, ngẩn ngơ mà nhìn đôi tay vừa rời đi của anh, đồng thời cũng chỉnh lại hai cái chân, cô lắc lắc đầu để chính mình tỉnh táo lại, vỗ vỗ mặt áp xuống sự xấu hổ trong lòng, bé Diệp Bảo Bảo lên đi về phía phòng tắm.

Bàn chải nhỏ của Diệp Bảo Bảo là lúc trước Ôn Lộ đưa cho cô, cô để Bảo Bảo ngồi trên bồn rửa mặt, bóp kem đánh răng lên bàn chải rồi định đánh răng cho bé. Nhưng trẻ con thì đều không thích đánh răng, Diệp Bảo Bảo cũng vậy, vặn thân mình không ngừng tránh né, thậm chí khiến trên mặt cô toàn là bọt.

Hứa Niệm Hi bắt đầu đi, nhưng vẫn như cũ mà nhìn lại.

"Bảo bảo ngoan, đánh răng không đau đâu, đánh xong mới có thể ăn được nhiều đồ ăn ngon!" Cô nhẹ giọng dụ dỗ "Nếu răng mà không khỏe thì cái gì cũng không thể ăn được, Bảo Bảo cũng không muốn nhìn thấy đồ ăn ngon mà không thể ăn được, có đúng hay không?"

Diệp Bảo Bảo do dự, đôi mắt to liếc nhìn cô một cái, nghĩ nửa ngày liền cảm thấy có lý, chuẩn bị gạt đầu, thế nhưng nhìn đến bàn chải lại bắt đầu không cam lòng.

"Không muốn, không muốn...." Không ngừng lắc đầu biểu thị sự kháng nghị trong lòng, Diệp Bảo Bảo duỗi tay giật lấy bàn chải, bọt trong tay cậu bé liền dính lên mặt cô.

Diệp Bảo Bảo chu cái miệng nhỏ lên, Hứa Niệm Hi ai oán than một tiếng, rốt cuộc cũng hiểu được lời mà lúc trước Ôn Lộ đã dặn dò.

Đánh răng cho Diệp Bảo Bảo quả thực còn khó hơn đi đánh giặt.

Đang lúc Hứa Niệm Hi hết cách xoay sở, cửa phòng vệ sinh liền bị đẩy ra, cô quay đầu nhìn, liền nghe thấy tiếng bước chân của Phó Ninh Xuyên dần dần tiến lại gần, sau đó từ trong lòng cô bé Diệp Bảo Bảo đi.

"Để anh làm cho!" Anh nhàn nhạt nói, duỗi tay cầm tờ giấy lau hết bọt trên mặt cô "Em đến phòng cho khách rửa mặt đi."

Hứa Niệm Hi lúng túng, yên tâm mà xoay người bước đi.

Trong phòng vệ sinh chỉ còn lại hai người, đôi tay Diệp Bảo Bảo còn đang múa may, muốn tiếp tục chống cự, lại nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng của Phó Ninh Xuyên liền không dám làm vậy nữa.

Vừa đánh răng cho bé, Phó Ninh Xuyên vừa dạy dỗ: "Bảo Bảo phải nghe lời, nếu như không nghe lời, ví dụ như lúc nãy vầy bọt lên mặt cô, sau này sẽ không có em trai nữa, biết chưa?"

Diệp Bảo Bảo tâm tâm niệm niệm muốn có em trai từ rất lâu rồi, vừa nghe như vậy lập tức trở nên ngoan ngoãn, không nhúc nhích mà im lặng để Phó Ninh Xuyên đánh răng rửa mặt cho mình.

Lúc Hứa Niệm Hi lại một lần nữa đi vào, Diệp Bảo Bảo đang được anh ôm lấy lau lau tay, bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời làm cô ngạc nhiên, nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt không cảm xúc của anh, cô chợt hiểu ra.

Dạ trẻ con như vậy thật sự ổn sao?

Cô vẫn đang nghĩ loạn liên nhìn thấy anh đã thả Dạ Bảo Bảo xuống, bé tung ta tung tã mà chạy đi tìm đồ ăn, cô mím môi, cũng không biết vì sao đột nhiên nói: “Anh dạ Bảo Bảo như vậy không tốt đâu, về sau con của chúng ta cũng phải như vậy sao?”

Phó Ninh Xuyên nghe vậy sững sốt, trong lòng dấy lên một chút vui sướng, anh đảo mắt thấy cô dường như ý thức được chính mình vừa nói gì, đang chuẩn bị chạy trốn liền một phen ra tay bắt được cô.

“Con của chúng ta sau này,” rõ ràng âm thanh rất nhàn nhạt lại bị cô nghe thành có chút sùng nịnh cùng sung sướng “Anh sẽ chiều chuộng.”

Hứa Niệm Hi ngơ ngẩn, một lúc lâu cũng không phục hồi lại tinh thần.

Quả nhiên không phải do mình sinh ra liền.....phân biệt đối xử!

Sau khi ăn cơm xong, hai người liền mang theo Diệp Bảo Bảo đi công viên giải trí trẻ em, sau khi đi vào, Diệp Bảo Bảo liền tiến thẳng đến sân cát, một lần chui vào liền không chịu trở ra.

Phó Ninh Xuyên đối với cát hiển nhiên không có hứng thú, bởi vậy đứng ở một bên nhìn hai người chơi.

Hứa Niệm Hi rất giỏi trong việc chăm sóc trẻ con, nhìn Diệp Bảo Bảo thích chơi hạt cát, lập tức liền cùng Diệp Bảo Bảo đắp lâu đài. Diệp Bảo Bảo hiển nhiên cũng rất thích, đôi bàn tay nhỏ mềm mại nắm lấy hạt cát đắp lên.

Hình dáng ban đầu của lâu đài rất nhanh liền hiện ra, Hứa Niệm Hi nhẹ nhàng nắm tay Diệp Bảo Bảo, dạy bé cách đắp. Lúc lâu đài cát trở nên ngày càng cao, Diệp Bảo Bảo dựa sát vào lòng cô cọt cọt đi, mềm mại nói: “Sau này Bảo Bảo trưởng thành rồi, muốn để ba mẹ sống trên lâu đài.”

Bị lời nói ngây thơ của Diệp Bảo Bảo chọc cười, Hứa Niệm Hi tán dương vài câu, trong lòng tràn đầy cảm động.

Cô bắt đầu hâm mộ Ôn Lộ, có đứa con đáng yêu, hiểu chuyện như vậy.

Sau khi chơi cát xong, Diệp Bảo Bảo lại thích chơi câu cá, dọn chiếc ghế nhỏ xong liền ngoan ngoãn ngồi xuống, cầm lấy chiếc cần câu đồ chơi mà câu cá.

Trong bể cá đều là cá đồ chơi, cũng không cần thức ăn cho cá, Hứa Niệm Hi liền ngồi xổm một bên nhìn, thỉnh thoảng dạy Diệp Bảo Bảo nên làm như thế nào.

Diệp Bảo Bảo rất thông minh, một lát liền học được, chuyên nghiệp chọn những con cá đang mở miệng để câu, rất nhanh liền câu lên được vài con, bé vui vẻ mà quơ chân múa tay, vì vậy mà chiếc cần câu đập trên mặt nước làm bắn lên không ít bọt nước nhỏ.

Hứa Niệm Hi không có phòng bị, vừa lúc đến gần bể đã bị bắn tung tóe đầy mặt, cô nhắm chặt mắt đang định tự mình lau liền nghe thấy âm thanh mềm mại của Diệp Bảo Bảo truyền đến: “Đề Bảo Bảo đến lau.”

Diệp Bảo Bảo nhảy xuống khỏi chiếc ghế nhỏ, xoay người bước qua, ai ngờ đôi tay mũm mĩm còn chưa chạm tới Hứa Niệm Hi liền bị bé bồng lên.

Hứa Niệm Hi nghe thấy Diệp Bảo Bảo kêu to một tiếng, lo lắng đã xảy ra chuyện gì, lập tức mở mắt ra muốn đi xem, nhưng sự vật trước mắt còn chưa thấy rõ ràng đã bị một bàn tay to giữ lại.

“Đợi một chút.” Bên tai vang lên âm thanh nhàn nhạt, cô ngẩn người, cảm giác được anh đang lau mặt cho cô, năm ngón tay dài mà mạnh mẽ.

Bọt trên mặt rất nhanh liền biến mất, cô mở mắt ra đứng lên, thấy anh đang ôm Diệp Bảo Bảo nói chuyện, cô trong lòng tò mò, lén lút lại gần nghe.

“Chú ơi, Bảo Bảo không phải cố ý.” Diệp Bảo Bảo cũng ý thức được là mình đã làm gì, liền ngoan ngoãn nói: “Bảo Bảo đi lau mặt cho cô.”

Phó Ninh Xuyên lắc đầu:

“Không cần, chú đã lau cho cô rồi.”

Diệp Bảo Bảo ồ một tiếng, giơ tay ôm cổ Phó Ninh Xuyên, gương mặt non mềm cọt cọt lui.

“Bảo Bảo, chú muốn nói với con một chuyện.”

Diệp Bảo Bảo ngược mắt.

“Bảo Bảo sau này muốn lau mặt cho người khác, chỉ có thể lau mặt cho vợ mình, giống như cô là vợ của chú, chỉ chú mới có thể đến lau, biết chưa?”

Diệp Bảo Bảo cắn ngón tay, giống như đã hiểu mà gật gật đầu: “Chú, vợ là cái gì?”

“Chính là người cùng con đồng cam cộng khổ cả đời”

Diệp Bảo Bảo cái hiểu cái không mà gật đầu: “Vậy Bảo Bảo không tranh với chú, không lau mặt cho cô nữa.”

“Ừm!” Phó Ninh Xuyên híp mắt lại, lộ ra nụ cười mãn nguyện.

“Nhưng mẹ thì sao?” Diệp Bảo Bảo đột nhiên lại hỏi: “Mẹ có phải là vợ của Bảo Bảo hay không? Bảo Bảo muốn ở cùng với mẹ.”

Phó Ninh Xuyên liếc bé một cái: “Bảo Bảo tự mình nghĩ.”

Rời khỏi nơi câu cá, Phó Ninh Xuyên ôm Diệp Bảo Bảo đến một nơi khác chơi. Hứa Niệm Hi vốn định tới nghe lén, nhưng thế nào cũng không ngờ tới là sẽ nghe được nội dung này.

Mặt cô nóng lên.

Cùng một đứa bé ba tuổi nói những lời này.....có thích hợp không?

Choi cả ngày, lúc này Phó Ninh Xuyên đang ôm Diệp Bảo Bảo cùng Hứa Niệm Hi cùng nhau chờ mẹ của Ôn Lộ đến, hai người ngày mai phải về tiệc gia đình, cũng may mẹ của Ôn Lộ cũng bắt đầu rảnh, liền để mẹ Ôn tiếp tục trông.

Đợi không lâu sau, mẹ Ôn liền xuất hiện, nhìn Diệp Bảo Bảo dính trên người Phó Ninh Xuyên không chịu đi xuống, lại thấy Hứa Niệm Hi nhẹ giọng ho, cong cong khóe miệng.

“Thích trẻ con như vậy,” Mẹ Ôn mỉm cười, ôm Diệp Bảo Bảo vỗ vỗ lưng, “Hai đứa sao không nỗ lực mau chóng sinh một đứa, sau này Diệp Bảo Bảo cũng có bạn, cùng nhau chơi, tốt biết mấy.”

Đã không phải lần đầu tiên nghe thấy câu nói như vậy, Hứa Niệm Hi trừ việc có chút ngượng ngùng còn có chút động lòng, nếu thực sự có một bảo bối ngoan gọi mình là mẹ..... Cô rừ mắt xuống, nội tâm rồi tỉnh rồi mù mềm xuống.

“Vâng, bọn cháu sẽ cố gắng.”

Đang thất thần, cô liền nghe thấy anh đáp, ngần ngại vài giây mới phản ứng lại, càng không dám ngắt đầu.

“Nhanh một chút, Bảo Bảo đang đợi có một đứa em để chơi cùng.” Mẹ Ôn vui mừng.

Diệp Bảo Bảo vừa nghe đến em trai nhỏ liền hưng phấn, tay nhỏ múa may kêu: “Bảo Bảo muốn có em trai, muốn em trai chơi cùng Bảo Bảo.....”

Phó Ninh Xuyên nghe vậy, dư quang chú ý đến thần sắc cô, tất nhiên cũng không bỏ qua vành tai đang đỏ lên của cô, anh nói: “Được rồi, Bảo Bảo rất nhanh sẽ có thôi.”

Hứa Niệm Hi lúc này xấu hổ không chịu được, không nhịn được liền nhắc tay néo eo anh, lại bị anh thuận thế nắm lấy tay, mười ngón đan xen.

“Được rồi, bác về đây, gấp lại sau!” Mẹ Ôn vẫy vẫy tay, bước lên xe rời đi.

Nhìn theo bóng xe đã biến mất, Phó Ninh Xuyên nắm chặt tay cô: “Đi thôi!”

Màn đêm buông xuống.

Phó Ninh Xuyên đã tắm xong, đang ngồi đầu giường đọc sách, liền nhìn thấy cô mặc đồ ngủ từ phòng tắm bước ra, mái tóc vẫn còn ướt mà cuộn lại phía sau, anh nhú nhú mày.

Tuy nói hiện tại là mùa hè, nhưng cũng phải cẩn thận cảm lạnh, anh đặt sách xuống, hướng cô vẫy tay.

“Sao vậy?” Cô thấy kì quái, ngoan ngoãn đi tới.

Anh không nói tiếp, cầm lấy khăn lau giúp cô lau lau tóc, chỉ là lau lau, tựa hồ liền có chút thay đổi hương vị.

Vừa mới tắm xong, trên người cô tự nhiên sẽ rất thơm, tay anh vẫn đang thực hiện động tác, liền bắt đầu không khống chế được mà tiến lại gần cô, cảm

đặt lên vai cô, hơi thở ấm áp thổi trên má cô.

Cô sững sốt, quay đầu lại, suýt chút nữa đụng phải đôi môi anh đang gần trong gang tấc, cô ngây người, hô hấp loạn xạ: “Ninh Xuyên.....”

Anh nhẹ nhàng đáp một tiếng, ánh mắt dừng trên đôi môi đỏ mọng của cô, đôi môi như đang mời gọi chính mình thưởng thức.

Trên thực tế anh cũng đã làm vậy, cúi đầu cắn môi dưới cô, dần dần thâm nhập vào bên trong, đồng thời con mắt đen cũng nhìn cô.

“Niệm Hi...” Thấp giọng mà than thở, anh ôm cô để cô đối mặt với mình, càng dễ dàng hôn sâu. Khăn liền bị anh đặt lên tủ đầu giường, tư thế của hai người cũng dần dần từ ngồi biến thành anh bên trên, cô bên dưới.

Tay chống ở ngực anh, gương mặt đỏ rực cùng ánh mắt mê ly, Hứa Niệm Hi chỉ cảm thấy trong đầu rất loạn, lại âm thầm cấp thiết hy vọng anh lại gần.

Mà anh chuyên chú hôn cô, từ mắt bắt đầu đi xuống từng chút một, cuối cùng dừng ở cổ. Đồ ngủ sớm đã không biết loạn thành như thế nào, tay của anh thuận thế hướng lên trên, nắm một bên mềm mại.

Ngay tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, anh đột nhiên dừng lại, nhẹ thở gấp nhìn cô, đôi mắt nóng rực ý vị không cần nói cũng biết.

Hứa Niệm Hi biết tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, nên vừa căng thẳng vừa ngại ngùng đến động đậy cũng không dám động, cánh tay cô vẫn ôm trên lưng anh, ngón tay hơi cuộn lên.

“Chúng ta cần một đứa con,?” Anh vừa nói, một lần nữa cúi đầu hôn cô, trong âm thanh chạm nhau giữa môi răng liền xuất hiện giọng nói trầm thấp: “Anh muốn nó, cùng với em”

Đại não của cô trống rỗng, ý thức chậm rãi bị kích tình nuốt sạch, nghĩ đến con, đầu phải chỉ một mình anh muốn có.

Không tới một lúc, đồ ngủ của anh và cô đã rơi xuống đất, khoảnh khắc hai người trần trụi đối diện, cô nhắm mắt lại, thoát ra tiếng thở dốc mềm nhẹ.

“Được!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuyên Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Lấy lòng

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Tư Mặc

Hứa Niệm Hi tỉnh lại một lần nữa, cảm giác đầu tiên chính là eo vô cùng đau, cô một chút cũng không muốn nhúc nhích.

Thoáng xoay đầu, trong mắt mơ hồ thấy khuôn mặt anh, cánh tay dài vẫn đặt trên eo, tư thế hai người vẫn giống hôm qua, toàn thân kè sát. Tư thế này khiến khuôn mặt cô đỏ bừng, thiên thần nhỏ trong đầu bắt đầu kêu gào muốn tách ra, chỉ là hành động nhỏ cũng lại khiến anh bừng tỉnh.

Nhìn anh chậm rãi mở mắt, ánh mắt anh dừng ở trên người cô, Hứa Niệm Hi có chút xấu hổ, theo bản năng vươn tay vẫy vẫy với anh.

“Buổi sáng tốt lành.....”

Cô chỉ đơn thuần chào hỏi, lại hoàn toàn không biết hành động của mình trong mắt người khác đến tột cùng là cảnh đẹp như thế nào.

Phó Ninh Xuyên mới vừa tỉnh không lâu, vốn còn muốn nhắm mắt lại nghỉ thêm một lát nữa, lại không nghĩ tới ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng ngực sẽ không an phận như thế, anh đành phải mở mắt nhìn cô.

Nhưng cô cứ nhiên vươn tay.....

Trong mắt anh, hai vai trắng nõn lộ ra bên ngoài, ngón tay nhỏ dài hướng anh vẫy vẫy, nhìn xuống một chút nữa, anh thấy rõ ràng vết ngân hôn do đêm qua kích tình, tươi đẹp mà nở rộ ở trên người cô.

Phó Ninh Xuyên tự nhận tự chủ của anh rất tốt, nhưng khi nhìn thấy cảnh sắc này thì mấy thứ kia hoàn toàn bị vứt lên chín tầng mây, anh đứng lên, lần nữa đem cô đè ở dưới thân.

“Lại làm thêm một lần.”

Đứng trước bồn rửa tay để đánh răng, Hứa Niệm Hi không thể không chống tay ở bên hông. Cô sống đến bây giờ còn chưa từng bị đau eo như vậy, nếu không phải ngày hôm nay phải về nhà, cô thật muốn nằm lì trên giường cả ngày.

Nghĩ đến đây, trong đầu mơ hồ hiện ra một ít đoạn tối hôm qua cùng với sáng sớm hôm nay, anh nằm ở trên người cô, mạnh mẽ hữu lực công kích, thanh âm trầm thấp, nhẹ nhàng, những cảnh này khiến gò má cô lại hồng lên một lần nữa.

Nghĩ vậy cái gì chứ.....

Vỗ vỗ trán, Hứa Niệm Hi nhắm mắt cố gắng làm bản thân tĩnh tâm, động tác đánh răng càng nhanh hơn.

Lúc rửa mặt, cô đang nhắm hai mắt xoa mặt, đột nhiên cửa buồng vệ sinh bị mở ra, cô quay đầu lại, nhưng sữa rửa mặt dính trên mặt khiến cô không mở mắt ra được.

“Em cứ tiếp tục đi.” Phía sau truyền đến thanh âm nhàn nhạt, Hứa Niệm Hi biết là Phó Ninh Xuyên, cũng không kinh ngạc nhiều lắm liền tiếp tục rửa mặt, chỉ là trên eo vẫn cảm đột nhiên có thêm một đôi tay, cô đột nhiên run lên.

“Đừng nhúc nhích.” Trong bóng tối cô nghe thấy thanh âm của anh truyền đến, rồi sau đó đôi tay kia ở trên eo nhưc mỗi của mình mát xa, kỹ thuật thực không tồi, Hứa Niệm Hi nhắm mắt liền cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Cô súc miệng rửa mặt xong, cảm giác được hai tay của anh đã rời khỏi người, cô sờ soạng lấy khăn lông, đột nhiên lòng bàn tay bị nhét vào một cái khăn.

“Com trưa đã làm xong, anh chờ em ở bên ngoài.”

Cửa bị đóng lại.

Hứa Niệm Hi lau khô mặt.

Gương bị hơi nước làm mờ ảo, tay cô chậm rãi trượt xuống đặt trên eo, trong mắt hiện lên ý cười đến chính cô cũng không phát hiện.

Lúc ăn cơm trưa, Hứa Niệm Hi thấy anh vẫn luôn xem di động, nhưng cũng không thấy anh có bất kì động tác gì, chỉ xem xong rồi để xuống, cô thấy có chút kỳ quái, nhẹ giọng hỏi:

“Làm sao vậy?”

Anh ngược mắt nhìn cô một cái, gấp một miếng măng bò vào trong bát cô.

“Đều là tin nhắn của mẹ.”

Hứa Niệm Hi thanh một tiếng, nghe anh tiếp tục nói.

“Mẹ chờ không nổi nữa, muốn chúng ta nhanh lên một chút.”

Cô gật gật đầu, đột nhiên nhớ tới một chuyện:

“Chút nữa có thể cùng em đi một nơi này trước?”

Anh nhìn cô.

“Cái này..... Dù sao cũng là sinh nhật mẹ, em cũng không thể đi tay không.”

Anh đạm mạc nói: “Anh đã chuẩn bị tốt lễ vật.”

“Vậy thì chuẩn bị nhiều hơn một cái a!” Cô bĩu môi, “Dù sao cũng là cùng nhau đưa, nhưng tóm lại là em muốn tự mình chọn.”

Nói xong cô nhìn anh không chớp mắt, anh cũng không có ý kiến gì, rất nhanh liền đáp ứng. Hai người ăn cơm xong, sau thu thập xong xuôi liền xuất phát, dừng lại trước một cửa hàng.

“Mẹ thích mã nào đúng không?” Cô hơi nghiêng đầu ra ngoài, đôi mắt to vẫn chú ý chung quanh cửa hàng, “Lễ vật anh chuẩn bị không phải là cái này chứ?”

Thấy anh lắc đầu, Hứa Niệm Hi yên lòng, rất nhanh liền tìm được một cửa hàng, đi vào chọn lựa.

Vệ Gia Lam hôm nay cố ý dậy từ rất sớm, đứng trước tủ quần áo chọn nửa ngày, mới chọn được một cái váy dài màu lục mặc vào. Sau khi ăn cơm xong, cô ta cũng đi ra ngoài.

Chọn cửa hàng phụ cận tốt nhất, Vệ Gia Lam mắt nhìn thẳng, tiến vào cửa hàng mà trước kia cô ta thường xuyên chọn trang sức, tầm mắt lạnh lùng đảo qua từng cái lắc tay vòng cổ trên quầy hàng.

Rất nhanh liền chọn được một cái, là lắc tay chế tác từ mã não cao cấp, Vệ Gia Lam mua xong cảm thấy mỹ mãn mới đi ra ngoài.

Hôm nay là sinh nhật Cúc Thanh Bình, Vệ Gia Lam vẫn luôn ghi tạc trong lòng, cô ta cố tình chọn đồ Cúc Thanh Bình thích nhất, chính là vì muốn lấy lòng bà, hy vọng Cúc Thanh Bình sẽ ở trước mặt Phó Ninh Xuyên nói tốt giúp cô ta.

Phó Ninh Xuyên rất tôn trọng mẹ, lời Cúc Thanh Bình nói tuy không thể nói là trăm phần trăm hữu dụng, nhưng nhất định sẽ có ảnh hưởng.

Cúc Thanh Bình mấy năm trước rất thích cô ta, hiện tại chắc chắn vẫn thích cô ta, chờ cô thu phục Cúc Thanh Bình, còn sợ Phó Ninh Xuyên không ngoan ngoãn trở về hay sao?

Mang theo nụ cười đắc ý, Vệ Gia Lam ngồi lên một chiếc taxi.

Gửi cho con trai không ít tin nhắn, Cúc Thanh Bình cùng Phó Thừa Nghiệp đang ngồi ở trên sofa xem TV, nhưng tầm mắt vẫn luôn cố ý vô tình nhìn về phía cửa lớn.

Có cảm giác hai đứa nó chắc cũng sắp tới, Cúc Thanh Bình tâm tư không đặt trên TV, cả người vui vẻ rạo rực nhìn chăm chăm cánh cửa.

Chuông cửa đích xác rất nhanh vang lên, nhưng lại không phải hai người mà bọn họ đợi kia, Cúc Thanh Bình cứng đờ nhìn Vệ Gia Lam đứng ở trước cửa, sau một lúc lâu cũng không có hồi thần. Nhưng may mắn là Phó Thừa Nghiệp phản ứng rất nhanh, cười nói: “Gia Lam tới.”

Khuôn mặt Vệ Gia Lam biểu lộ ý cười, đôi tay đem lễ vật cho Cúc Thanh Bình: “Chúc dì sinh nhật vui vẻ, Gia Lam vừa mới trở về, liền tới chúc mừng sinh nhật dì đây.”

Cúc Thanh Bình vẫn không hề phản ứng lại, Phó Thừa Nghiệp bên cạnh nhìn không được vội vàng lặng lẽ đẩy đẩy, bà phục hồi tinh thần, tiếp nhận lễ vật.

“Cháu đến là được rồi, còn mang lễ vật làm gì?” Cúc Thanh Bình cười để cho Vệ Gia Lam vào nhà, “Dì còn không biết tâm ý của cháu hay sao?”

“Không thể được nha! Hôm nay là sinh nhật dì, Gia Lam đương nhiên phải đưa lễ vật.” Vệ Gia Lam tiến vào liền ôm lấy cánh tay Cúc Thanh Bình, giống như mấy năm trước ngoan ngoãn làm nũng. Cúc Thanh Bình cười cũng không trả lời, đáy lòng bà vẫn rất thích Vệ Gia Lam, chẳng qua.....

Nghĩ đến chốc nữa con trai cùng con dâu liền trở về, nếu đụng vào.....

Giống như nhìn ra Cúc Thanh Bình đang lo lắng, Vệ Gia Lam bất động thanh sắc nói chuyện linh tinh, dời đi sự chú ý của bà.

Mà Phó Ninh Xuyên cùng Hứa Niệm Hi không lâu sau cũng về tới nhà, Phó Ninh Xuyên vừa vào nhà liền nghe thấy tiếng cười của Vệ Gia Lam cùng Cúc Thanh Bình, lông mày nhướng lên.

“Niệm Hi đã về rồi!” Cúc Thanh Bình thấy con dâu tới, đứng lên nghênh đón.

Hứa Niệm Hi đương nhiên cũng thấy Vệ Gia Lam, âm thầm nhủ mày, cô lấy từ trong tay Phó Ninh Xuyên hai cái túi, đưa tới tay Cúc Thanh Bình.

“Mẹ sinh nhật vui vẻ, đây là lễ vật con cùng Ninh Xuyên mua, hy vọng mẹ thích.”

Cúc Thanh Bình cười không khép miệng được, ngoài miệng vẫn nói như lúc trước nói cùng với Vệ Gia Lam, Hứa Niệm Hi cười cười không nói tiếp.

Mấy người cùng nhau ngồi ở trên sofa, Phó Ninh Xuyên không ngồi bên người Cúc Thanh Bình, mà cùng Hứa Niệm Hi cùng nhau ngồi ở sofa đơn bên cạnh, cánh tay đặt ở bên hông cô.

Lúc này Hứa Niệm Hi bồi Cúc Thanh Bình cùng Phó Thừa Nghiệp nói một ít chuyện phiếm, Phó Ninh Xuyên chỉ ở bên cạnh lẳng lặng nghe, Vệ Gia Lam phát hiện cô ta thành người dư thừa, cô ta cần mỗi.

Tinh mắt phát hiện chén trà của Phó Thừa Nghiệp đã hết, Vệ Gia Lam lập tức đứng dậy, ngoan ngoãn đi qua rót.

Phó Thừa Nghiệp cả kinh, không nghĩ tới Vệ Gia Lam cẩn thận như thế, đôi tay thoáng run: “Đề chú tự rót được rồi.”

Vệ Gia Lam lắc đầu, nở nụ cười tuyệt đẹp:

“Gia Lam cũng chỉ tiện tay thôi ạ, hơn nữa Gia Lam cũng đã lâu như vậy không gặp chú, giúp chú châm trà một chút có gì đâu ạ.”

Phó Thừa Nghiệp được dỗ đến vui vẻ, cũng không hề che đậy tâm tình. Phó Ninh Xuyên vẫn luôn yên lặng nhìn, một lời cũng chưa nói.

Trong nhà, bảo mẫu đã làm cơm chiều, mấy người an vị tiếp tục nói chuyện phiếm, Phó Ninh Xuyên lẳng lặng nhìn Vệ Gia Lam sử dụng đủ các loại xun xoe, anh bất động thanh sắc nhủ mi.

Xem ra người này vẫn không tính dừng tay.

Vừa lúc thất thần, cửa lớn lại bị mở ra, Phó Ninh Xuyên liếc mắt nhìn, là Phó Nhất Phong về nhà.

Vẫn như lúc trước, Cúc Thanh Bình cười tiến lên nghênh đón, Vệ Gia Lam ngồi ở tại chỗ cúi đầu, căn môi có chút hoảng hốt.

Phó Nhất Phong ở lại, còn ngồi ngay bên cạnh cô ta, Vệ Gia Lam thậm chí còn có thể cảm giác được hơi thở mang tính xâm lược kia vây quanh cô ta, hô hấp bắt đầu có chút khó khăn.

Không biết vì sao, không khí đột nhiên bắt đầu trở nên có chút quỷ dị, Cúc Thanh Bình nhìn mọi người đều im lặng, trong lòng cảm thấy khó hiểu.

Thật vất vả chờ tới thời điểm ăn cơm, Cúc Thanh Bình gọi mọi người đến bàn ăn cơm. Vệ Gia Lam tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống, không biết bên cạnh đột nhiên tối sầm, lại là Phó Nhất Phong.

“Thế nào? Không muốn nhìn thấy anh?” Cố tình nghiêng người vào tầm mắt cô ta, Phó Nhất Phong nhẹ giọng hừ lạnh, “Thật có bản lĩnh, em lại dám trực tiếp tới cửa.”

Vệ Gia Lam bị chọc đứng tâm tư, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, cô ta rũ xuống mắt liều mạng làm bản thân bình tĩnh, không đi cãi nhau với kẻ điên này.

Trong lúc ăn cơm, mọi người vẫn tiếp tục nói chuyện phiếm, Vệ Gia Lam một câu cũng không chen vào được, dứt khoát chỉ mỉm cười nhìn lên Phó Ninh Xuyên. Nhưng cô ta lại thấy cảnh anh luôn gấp đồ ăn cho Hứa Niệm Hi, ngọn lửa ghen ghét trong lòng ngực giống như được châm ngòi nổ, càng cháy càng lớn.

Cô ta cắn chặt môi dưới, sau một lúc không cam lòng, tính toán mở miệng, đột nhiên lòng bàn tay tê rần, tay đặt ở đầu gối không biết khi nào đã bị Phó Nhất Phong hung hăng nắm lại.

Cô ta hít một hơi, trừng mắt nhìn.

“Em cho rằng em có thể làm gì?”

Dùng sức thêm chút nữa, Phó Nhất Phong cười lạnh, “Anh khuyên em nhân lúc còn sớm từ bỏ đi!”

Vệ Gia Lam đau đớn, lại không cam lòng, cô ta liếc xéo anh ta, rút tay ra:

“Không cần anh lo!”

Nghe vậy Phó Nhất Phong nhướng mày, sắc mặt càng âm trầm, một lúc lâu sau anh ta mới hừ một tiếng, gác đũa không nói một tiếng chạy lấy người.

Bởi vì Cúc Thanh Bình không thích ăn bánh kem gì đó, nên bọn họ cũng không có mua, lúc này Hứa Niệm Hi đang ở trong phòng giúp Cúc Thanh Bình trái giường, Phó Ninh Xuyên lên lầu lấy vài thứ.

Đang trái, tay đột nhiên bị đè lại, Hứa Niệm Hi ngẩn người:

“Mẹ, làm sao vậy?”

Cúc Thanh Bình cười tủm tỉm, vẫy tay ý bảo Hứa Niệm Hi tới gần chút, cô không chút nghi ngờ, ngoan ngoãn tới gần.

Cúc Thanh Bình nhẹ giọng:

“Mẹ hỏi con, con cùng Ninh Xuyên, đã làm rồi chưa?”

Nghe vậy, gương mặt nháy mắt nhuộm một tầng đỏ ửng, Hứa Niệm Hi quả thực không biết mình nên trả lời thế nào, nhớ tới tối hôm qua mới làm loại chuyện này, mặt cô càng hồng đậm hơn.

Ngây ngốc một lúc lâu mới ngượng ngùng gật đầu, Hứa Niệm Hi không dám ngẩng đầu.

Nghe được đáp án khẳng định Cúc Thanh Bình cực kì vui vẻ, thanh âm đè thấp:

“Cuối cùng mẹ đã có thể chờ được cháu trai rồi, con cùng Ninh Xuyên phải càng nỗ lực, mau chóng có cháu trai cho mẹ nha!”

Hứa Niệm Hi bỗng nhiên cảm thấy tất cả mọi người đều hy vọng bọn họ nhanh có con, có thể chạy còn có thể đi, tuy rằng cô cũng muốn, nhưng không cần gấp như vậy a.....

Gật gật đầu, cô bây giờ đã biến thành con đà điểu, không dám nói nữa.

Trong phòng khách vẫn vang lên tiếng nói cười, Vệ Gia Lam lại có cảm giác như mình đang ở trong hồ băng, tin tức quả thực giống như sét đánh giữa trời quang.

Cô ta tuyệt đối không thể chờ Hứa Niệm Hi mang thai, cô ta nhất định trước khi Hứa Niệm Hi mang thai lấy lại hết thấy mọi thứ!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuyhnh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chứng minh

Edit: Doãn Nguyệt Ánh

Beta: Doãn Tư Mặc

Về đến nhà thì đêm đã khuya, Hứa Niệm Hi tắm xong liền nằm trên giường đọc sách, lúc này Phó Ninh Xuyên đang ở trong phòng tắm.

Sách thì cầm trong tay, nhưng tâm tư lại không đặt vào đó, cô nhìn ra ngoài cửa sổ thất thần.

Gương mặt của Vệ Gia Lam không chỉ một lần xuất hiện trong đầu cô, cô vẫn còn nhớ rõ cảnh Vệ Gia Lam nhiệt tình với Cúc Thanh Bình cùng Phó Thừa Nghiệp nịnh nọt xum xoe, ngoan ngoãn hiền lành làm người ta yêu thích.

Tuy không liên quan gì đến cô, nhưng cuối cùng cô vẫn cảm thấy phiền lòng.

Ngồi suy nghĩ lung tung, bỗng nhiên mép giường trũng xuống, cô giật mình quay ra nhìn, đúng là anh vừa lau tóc vừa ngồi xuống.

Tóc anh rất ngắn, giờ phút này tóc dính bọt nước, bỗng nhiên làm trái tim Hứa Niệm Hi có chút ngửa ngáy, cô mím môi, lặng yên không một tiếng động mà đi đến đằng sau anh.

Tay đụng tới khăn lông, Hứa Niệm Hi cảm nhận rõ ràng thân thể anh cứng đờ, ngay sau đó liền nhìn cô bằng con mắt nghi hoặc, cô hơi hơi mỉm cười.

"Đề em làm cho!"

Trước kia cô chưa từng làm những việc này, nhưng lần đầu tiên làm không tệ. Khăn lông mềm mại nhanh chóng hút hết nước trên tóc anh, Hứa Niệm Hi buông tay.

"Sao cô ta lại tới?" Cô thật sự là không nghĩ tới việc Vệ Gia Lam sẽ xuất hiện trong nhà Phó Ninh Xuyên.

Chủ yếu là trước đó ở chỗ này đã để lại ấn tượng quá mức không tốt, hơn nữa Vệ Gia Lam là bạn gái cũ của anh, Hứa Niệm Hi cảm thấy chính mình không thích cô ta.

Nghe vậy, Phó Ninh Xuyên giật mình, ngay sau đó khoe miệng nhàn nhạt ý cười, anh nhìn cô: "Anh cũng không biết, có lẽ là biết hôm nay là sinh nhật mẹ, cho nên mới đến."

Dừng một lát, anh tiếp tục: "Còn nữa, cô ta là cố ý tới."

Anh vẫn biết Cúc Thanh Bình rất thích Vệ Gia Lam, bởi vì Cúc Thanh Bình không biết chuyện của mấy năm trước, đối cô ta càng tốt. Bởi vậy hôm nay là sinh nhật của Cúc Thanh Bình, Vệ Gia Lam đến cũng không phải quá mức kỳ quái.

Hứa Niệm Hi "a" một tiếng, ngã người xuống giường trở mình, đầu óc cô rất loạn, phải trấn tĩnh lại.

Cô biết Vệ Gia Lam là người yêu cũ của anh, cũng biết bọn họ chỉ còn chút nữa là kết hôn, nhưng vì sao lại chia tay, cô vẫn không biết. Cũng không phải do Phó Ninh Xuyên không muốn nói cho cô, mà là chính cô vẫn luôn cảm thấy Vệ Gia Lam đã là quá khứ, không quan trọng nữa, bởi vậy cô cứ không quan tâm.

Nhưng hôm nay, nhìn dáng vẻ của cô ta, Vệ Gia Lam hẳn chưa từ bỏ ý định.

Cô thờ dãi, Hứa Niệm Hi cũng không để tâm bên cạnh có người nằm xuống, tiếp tục suy nghĩ.

Không phải cô để ý cô ta, chỉ là đáng về của Vệ Gia Lam thật sự quá mức..... Kiều căng, cô luôn cảm thấy con người này đến thật sự là không mang theo ý tốt, cho dù Vệ Gia Lam treo trên mặt nụ cười.

Bỗng nhiên cô muốn biết, nguyên nhân vì sao hai người lại chia tay, rốt cuộc có chuyện gì làm cho bọn họ lại kết thúc, hơn nữa anh vĩnh viễn sẽ không quay lại.

Nghĩ là làm, Hứa Niệm Hi xoay người, nhìn đến anh đang xem sách, vì thế duỗi tay đoạt lấy sách trên tay anh.

Anh kinh ngạc một giây, nghi hoặc nhìn qua.

“Cái kia.....” Cô mím môi, “Bây giờ em muốn biết lí do tại sao năm đó anh với cô ta lại chia tay, có thể nói em nghe không?”

Nghe vậy, Phó Ninh Xuyên cũng không có quá mức kinh ngạc, mà chỉ nhàn nhạt gật gật đầu, giống như sớm đã chuẩn bị sẵn sàng. Kỳ thật nhìn sắc mặt cô, có tâm sự gì đều viết hết lên mặt, có thể dễ dàng đoán được.

“Anh cùng cô ấy.....” Anh duỗi tay đem cô ôm vào ngực, lãnh đạm nói.

Anh cùng Vệ Gia Lam trước kia quen nhau cũng chỉ là sự trùng hợp, hơn nữa bố mẹ hai nhà thường xuyên đi lại, hiểu rõ về nhau, vì vậy ở bên nhau cũng là chuyện bình thường. Tối lúc bàn bạc việc đám cưới, ông Vệ đột nhiên bảo Vệ Gia Lam ra nước ngoài du học, có ý muốn Phó Ninh Xuyên cũng đi cùng, nhưng anh lúc đấy đã đang dạy học ở một trường đại học, cũng không có ý định đi nước ngoài.

Về sau Vệ Gia Lam tức giận tự mình đi ra nước ngoài, anh nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng đuổi theo.

Lúc ấy Phó Nhất Phong còn chưa làm việc ở công ty, mỗi ngày đều lẩn quẩn ở nhà, khi cùng bạn bè đi ra ngoài, mấy ngày không trở lại cũng thực bình thường, ai ngờ khi Vệ Gia Lam đi ra nước ngoài thì Phó Nhất Phong cũng biến mất, ngay từ đầu cũng không có ai để ý, sau này Phó Ninh Xuyên ra nước ngoài, mới phát hiện ra.

Lúc ấy tìm hiểu được Vệ Gia Lam đang ở bệnh viện, Phó Ninh Xuyên còn tưởng rằng cô ta bị bệnh, lòng nóng như lửa đốt liền bay qua tới, lại vô tình thấy ở hành lang phát hiện cô ta đang cùng Phó Nhất Phong lờ lờ kéo kéo, anh cũng không mất lý trí mà đi ra ngoài, mà lại ở trong góc nghe lén.

Không ngờ lại nghe được việc Vệ Gia Lam chuẩn bị đi phá thai, hơn nữa còn lừa Phó Nhất Phong, hai người lờ lờ kéo kéo càng mạnh.

Chỉ nghe xong trong chốc lát, Phó Ninh Xuyên liền xoay người rời đi.

Anh căn bản không biết Vệ Gia Lam khi nào lại cùng Phó Nhất Phong làm chuyện đó, hơn nữa còn mang thai con của Phó Nhất Phong, nếu không phải lần này vô tình bắt gặp, có lẽ anh đời này sẽ không biết.

Sau đó hai người liền chia tay, anh một lần nữa bắt đầu chỉnh lại tâm trạng của mình, dần dần đối với Vệ Gia Lam là hoàn toàn buông tay.

“Cô ta như thế nào.....” Hứa Niệm Hi nghe xong liền ngạc nhiên, không ngờ Vệ Gia Lam và Phó Nhất Phong ở bên nhau, lại mang thai con của hắn.

"Mọi chuyện là như vậy."

Hứa Niệm Hi gật đầu, trong lòng càng có đồng tình với Phó Ninh Xuyên..... Yêu thương, Vệ Gia Lam không đủ tư cách.

Trong phòng ngủ không khí trầm mặc, Hứa Niệm Hi nhìn sườn mặt anh, bỗng nhiên cảm thấy, cô cũng nên thẳng thắn.

“Em và Lạc Sanh cũng giống như vậy,” cô đột nhiên ra tiếng, “Lúc ấy vẫn luôn là em đuổi theo hắn, hắn cũng không tỏ ra kháng cự hay là không muốn ở bên em, tóm lại hết thấy đều còn xem như thuận theo tự nhiên. Em vẫn biết hắn thích đi mấy chỗ hộp đêm quán bar, nhưng cũng không cùng hắn đi tới đó, có một hôm em tò mò, liền trộm đi theo hắn, kết quả phát hiện hắn đang ngồi cùng với một đồng phục nữ, còn làm họ có thai, lại không phụ trách, cho nên em chia tay hắn, sau này không còn quan hệ.”

Hứa Niệm Hi kỳ thật cô cũng không hay nhớ về đoạn ký ức đó, nhưng cô biết cô muốn nói cho hắn biết, Lạc Sanh và Vệ Gia Lam đều giống nhau, tất cả đều đã qua đi, cô sẽ không quay đầu lại, anh cũng vậy.

Nghe vậy, Phó Ninh Xuyên gật gật đầu, không nói gì, anh để thư lên bàn, ôm cô rồi tắt đèn.

“Ngủ đi!” Anh nói: “Quên đi quá khứ, chỉ cần có anh và em là đủ rồi.”

Trong bóng đêm, anh cảm giác được cô gật đầu nhắm mắt lại, mới lẳng lặng mà nhìn cô.

Thật tốt! Nếu là không xa rời nhau, bao giờ anh mới có cơ hội?

Đem bị phần mà trở về nhà, Vệ Gia Lam đem ví ném xuống đất, oán hận trừng mắt nhìn sàn nhà.

Vốn định đi lấy lòng cha mẹ Phó Ninh

Xuyên, không nghĩ tới Cúc Thanh Bình cũng thích Hứa Niệm Hi, còn hy vọng hai người mau chóng có thai.

Nhưng sao cô ta có thể để Hứa Niệm Hi có thai? Làm thế nào để vẫn hỏi được tất cả mọi chuyện đây?

Nghĩ đến đây, Vệ Gia Lam không cao hứng mà bắt đầu đập đồ, đồ đạc trên bàn bị cô ta hất xuống đất vỡ tan tung toé, cô ta trừng lớn đôi mắt nhìn mặt đất hỗn loạn, bỗng nhiên cười ra tiếng.

“Sao có thể.....” Anh sao có thể không yêu cô ta? Rõ ràng khi đó hai người đã bàn đến chuyện kết hôn, cho dù đã qua rất nhiều năm, tình cảm khẳng định vẫn còn, giống như cô ta vẫn yêu anh.

Anh nhất định là ngại với Hứa Niệm Hi, mới không đối xử tốt với cô ta.

“Đúng vậy, không sai, chính là như vậy!” Vệ Gia Lam chợt cười to, lấy điện thoại ra tính toán xem gửi cái gì cho anh, nếu hẹn gặp riêng nhất định có thể phát hiện điều gì đó.

Cô ta chỉnh đi chỉnh lại tin nhắn, nhưng ấn liên tiếp mấy lần lại không gửi được, kiểm tra thì thấy điện thoại hết tiền.

"Bang" một tiếng di động bị ném xuống sàn nhà, Vệ Gia Lam ngã xuống giường mắt nhìn lên trần nhà.

Phải nghĩ biện pháp, cô ta nhất định phải nghĩ ra biện pháp!

Hôm sau.

Ngồi ở ghế phó lái, Hứa Niệm Hi chơi điện thoại, thỉnh thoảng nhìn trộm anh vài lần.

Cũng không biết vì cái gì, sau cuộc nói chuyện của đêm hôm qua, liền cảm thấy quan hệ của hai người gần gũi hơn rất nhiều, rõ ràng trước đó bọn họ cũng không phải là xa cách.

Cong môi cười, Hứa Niệm Hi cũng không biết chính mình đang suy nghĩ cái gì, tiếp tục chơi điện thoại.

Rất nhanh đã tới nơi, anh chậm rãi dừng xe, cúi người tháo dây thắt an toàn cho cô.

“Tới rồi?” Cô im lặng một giây, mới phát hiện nhanh như vậy đã đến, rũ mắt nhìn anh tháo dây thắt an toàn cho cô.

“Ừ!” Anh nhàn nhạt nói.

Hứa Niệm Hi "a" một tiếng, cũng không nói nữa, cô nhìn nhìn anh mở cửa xe, rồi sau đó ánh mắt dừng ở trên người mình.

Chợt không nghĩ liền như vậy trực tiếp rời đi, cô xoay chuyển tròn mắt, đột nhiên hỏi: "Buổi tối hôm nay anh tới sao?"

Phó Ninh Xuyên biết cô là đang hỏi thời gian tan tầm, đáp: “Có, ở chỗ này chờ anh.”

Hứa Niệm Hi "ừ" một tiếng, mắt nhìn trộm anh vài lần, xác định anh không đùa ý, mới rướn người lên hôn trộm anh, rồi sau đó xuống xe vội vàng rời đi.

“Em ở đây chờ anh.”

Cô đi rất nhanh, một lát liền biến mất, Phó Ninh Xuyên sững sốt hồi lâu mới phản ứng lại, một tay sờ lên môi.

Trong mắt chậm rãi toả ra ý cười, anh cúi người đóng cửa xe, tâm tình tốt mà phóng xe rời đi.

Công ty cách trường học cũng không xa, Phó Ninh Xuyên rất nhanh liền tới nơi, anh đang vòng vào hướng office building, cách đó không xa lại đột nhiên xuất hiện cô gái mặt váy trắng.

Cô gái đó đang quay lưng lại với anh, chính là hình dáng này lại làm anh quen thuộc không thôi lại, nhưng cô gái này lại lao đảo đi xuống cầu thang, cảm giác có thể ngã bất cứ lúc nào.

Đáng tiếc không liên quan đến anh, Phó Ninh Xuyên đang định phóng xe rời đi, không ngờ lúc xe đến gần, cô gái kia đột nhiên từ cầu thang ngã xuống, ngã xuống ngay sát xe của anh.

Cô gái này chính là Vệ Gia Lam, vừa ngã xuống liền bắt đầu không ngừng kêu to, đúng lúc trên đùi máu chảy không ngừng, Phó Ninh Xuyên bị cô ta ép dừng xe, lòng mày nhăn lại.

Xung quanh xe nhanh chóng có rất nhiều người vây quanh, thấy cô gái xinh đẹp như thế thật đáng thương, có vài học sinh thậm chí nhận ra Phó Ninh

Xuyên, giục Phó Ninh Xuyên mau mau đưa cô ta vào bệnh viện.

Anh biết việc này không liên quan gì đến anh, nhưng lại không thể ở trước mặt học sinh mà mặc kệ, chỉ có thể chịu đựng bực mình khom lưng bế lên Vệ Gia Lam, không chút nào thương tiếc mà ném xuống ghế sau.

“Ngồi đi!” Thanh âm lạnh như hàn băng, Phó Ninh Xuyên không cho Vệ Gia Lam một cái liếc nào, chủ động lái xe hướng về phía bệnh viện.

Mà Vệ Gia Lam ngồi ở ghế sau, dần dần ngồi thẳng người, cô ta nhìn sườn mặt của anh, khoe miệng chậm rãi gọi lên nụ cười thắng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuyên Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Thẳng thắn

Edit: Doãn Văn Hi

Beta: Doãn Tư Mặc

Ngồi ở trên ghế, Vệ Gia Lam nhận lọ thuốc bôi mà y tá đưa cho cô, tầm mắt vẫn luôn đặt ở một phía chưa từng rời đi.

Anh rõ ràng vẫn là quan tâm cô ta, nếu không sao lại ôm cô ta, sao lại có thể đưa cô ta tới bệnh viện.

“A.” Đang nghĩ ngợi, trên đùi liền truyền tới trận đau đến tận xương cốt khiến cô ta hoàn hồn, dưới ánh mắt áy náy của y tá, Vệ Gia Lam vốn định buột miệng thốt ra tiếng mắng nhưng trong nháy mắt liền thay đổi.

“Không sao.” Cô ta cười cười, nhẹ giọng trấn an y tá.

Cô y tá nhìn cô ta hiền lành như vậy, càng chuyên chú bôi thuốc cho cô ta.

Băng bó lại, miệng vết thương rất nhanh đã được xử lý tốt, Vệ Gia Lam ngồi ở đó một lát mới có sức lực chống lên bàn mà đứng dậy.

“Ninh Xuyên,” Cô ta lên tiếng, “Lại đây đỡ em một chút có được hay không?”

Phó Ninh Xuyên vốn không muốn đưa cô ta đi, trong quá trình đợi đã không thể kiên nhẫn nữa, lúc này lại nghe thấy tiếng cô ta, lập tức nhú mày nhìn qua.

Vệ Gia Lam đứng đó, trên chiếc váy dài trắng thuần khiết còn dính một chút máu, nhìn rất rõ ràng, cô ta đang chăm chú nhìn anh, trong con ngươi mang theo sự yếu đuối khiến người khác phải đau lòng.

Đáng tiếc đối với anh thì vô dụng.

Suy xét vài giây, anh bước qua, một phen kéo lấy cánh tay cô ta, muốn đỡ cô ta đến cánh cửa rồi nói tiếp.

Ai ngờ Vệ Gia Lam được một tác lại muốn tiến một bước, thấy anh nguyên ý đến cứu mình, dứt khoát cả người liền dán trên cánh tay anh, Phó Ninh Xuyên cả người cứng đờ, không nghĩ nhiều liền trực tiếp hất ta cô ta ra.

“Ninh Xuyên....” Vệ Gia Lam hoảng sợ, thân mình nhoáng một cái liền càng thêm đậm đáng yêu mà nhìn anh, một tầng nước trong con mắt đen nhánh tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Phó Ninh Xuyên làm như không thấy, khẩu khí lạnh lùng mà nói: “Tôi còn có việc, nếu Vệ tiểu thư cần người đỡ thì xin cô nhanh chóng một chút.”

“Ninh Xuyên....” Vệ Gia Lam muốn giả bộ đáng thương thêm một chút, đáng tiếc anh đã rời đi ánh mắt không thèm nhìn cô ta, trong lòng cô ta trầm xuống, cắn chặt răng, ngay sau đó liền thay vào một gương mặt tươi cười.

“Thực xin lỗi Ninh Xuyên, em biết rồi.” Cô ta chậm ra bước qua, ngón tay nắm chặt lấy cánh tay anh để anh dẫn về phía trước.

Ra tới bên ngoài, tay cô ta liền bị anh hất ra, Vệ Gia Lam trong lòng hoảng hốt, theo bản năng liền nói: “Em không ngồi taxi, em không ngồi!”

Nghe vậy sắc mặt Phó Ninh Xuyên liền lạnh xuống: “Vệ tiểu thư muốn đi đâu, trực tiếp nói với tài xế là được rồi, tôi còn có việc, đi trước đây.”

Nhưng Vệ Gia Lam sao có thể để anh đi, cô ta lập tức tay nắm lấy tay anh mà giữ anh lại, tội nghiệp đáng thương nói: “Em không ngồi taxi, anh có thể đưa em đi không?”

“Vệ tiểu thư, thật ngại quá, chúng ta không thân.” Phó Ninh Xuyên lại một lần nữa hất tay, đi thẳng đến nơi đỗ xe. Vệ Gia Lam nhìn bóng dáng anh càng lúc càng xa, khẽ cắn môi dậm dậm chân, chịu đựng đau đớn mà đuổi theo.

Mới vừa mở cửa xe ngồi vào, Phó Ninh Xuyên còn chưa kịp đóng cửa lại, một cửa xe bên kia liền bị mở ra, anh thấy Vệ Gia Lam cố ý tự ngồi vào thất dây an toàn, thở hồng hộc mà mỉm cười nhìn anh.

Con người híp lại, anh trầm giọng nói: “Vệ tiểu thư làm như vậy là có ý gì?”

Vệ Gia Lam hít thật sâu nói: “Ninh Xuyên, em nói rồi em không muốn ngồi taxi, anh cũng đã đưa em tới bệnh viện, vậy thì đưa một lần nữa cũng không sao mà.”

“Xuống xe!”

Vệ Gia Lam không chịu, ngón tay nắm chặt ghế dựa: “Nơi em đến cách đây không xa lắm, hơn nữa hiện tại quay lại gọi xe thì quá phiền toái, em cũng đã lên xe rồi chỉ bằng anh chờ em một lúc là được.”

“Xuống xe!”

“Ninh Xuyên” Vệ Gia Lam bị anh làm cho có chút tức giận, nhưng chỉ có thể hạ thấp xuống “Em chỉ cần anh chờ em một lần này thôi, chân của em thực sự rất đau, sau này, sau này em bảo đảm sẽ không làm phiền anh nữa, có được không?”

Không khí trầm mặc một lát, Phó Ninh Xuyên không nói thêm nữa, đóng cửa khởi động xe.

“Vệ tiểu thư tốt nhất là nhớ kĩ lời cô vừa nói.”

Vệ Gia Lam nghe thấy anh đồng ý, thần sắc vui vẻ nhìn một bên mặt anh, vừa nói nơi cô ta muốn đến lại vừa liên tục gật đầu.

Cô ta chỉ đáp ứng không làm phiền anh, nhưng không có nói sau này không đến tìm anh nữa.

Những ngày về sau, còn dài lắm!

Không khí bên trong xe quá mức an tĩnh, hai người đều không chủ động mở miệng, Vệ Gia Lam nhìn chăm chăm sườn mặt anh, bắt đầu nói những lời đã ấp ủ trong lòng từ lâu.

“Ninh Xuyên....” Cô ta nhẹ giọng nói: “Đối với chuyện năm đó, thật ra em đã từng tự kiểm điểm lại mình, em thực sự rất hối hận, lúc đó anh lúc nào cũng bận, em rất cô đơn vì vậy không hề có cảm giác an toàn, cộng thêm lúc đó em lại ở rất gần với Phó Nhất Phong liên....”

Chuyện đó đã qua bao nhiêu năm rồi, Vệ Gia Lam vẫn canh cánh trong lòng, ngay từ lúc ở nước ngoài, cô ta không phải không muốn về nước tìm anh, thậm chí không lúc nào là không muốn, nhưng cô ta không dám.

Nghĩ đến bí mật giữa mình với Phó Nhất Phong bị anh vạch trần, cô ta liền cảm thấy lúng túng, không còn mặt mũi nào mà đối mặt với anh.

Chính là mấy năm gần đây vẫn luôn bị Phó Nhất Phong dây dưa, cô ta cũng thực phiền lòng, hơn nữa truyền đến tin tức anh kết hôn, cho dù khó xử cô ta cũng kiềm chế không được mà muốn về nước tìm anh.

Mặc dù hai người đã chia tay, cô ta vẫn như cũ mà yêu anh, sao có thể cho phép anh lập gia đình, sau đó quên đi cô?

“Em biết lúc đó là em không đúng, vì vậy bây giờ em rất khó chịu, em cũng vô số lần muốn quay trở lại lúc trước,” Cô ta lẳng lặng nhìn anh, âm thanh mềm mại, “Anh có thể cho em một cơ hội không? Em biết là anh vẫn còn yêu em.”

Xe vẫn chạy, nhưng mà không có ai nói tiếp, cảm giác trống rỗng làm Vệ Gia Lam cực kỳ khó chịu, cô ta kéo kéo môi muốn nói tiếp, ngay lúc này anh liền mở miệng.

“Vệ tiểu thư có lẽ sai rồi,” Thanh âm lãnh đạm, ánh mắt anh nhìn thẳng về phía trước, “Tôi sớm đã nói qua là tôi đã kết hôn, tôi cũng rất yêu vợ tôi, tôi nghĩ những lời nói đó cô vẫn nên thu về đi!”

Nghe vậy sắc mặt Vệ Gia Lam trắng bệch, cô ta lắc lắc đầu: “Không phải, em không thu lại, lời em nói là thật, Ninh Xuyên, anh cho em một cơ hội nữa đi, em biết anh kết hôn rồi, nhưng anh cũng có thể li hôn không phải hay sao?”

Phía trước vừa lúc dừng đèn đỏ, Phó Ninh Xuyên dẫm phanh lại, tầm mắt lãnh đạm hướng về phía cô ta: “Vệ tiểu thư nói chuyện thật hài hước, tôi yêu vợ của tôi như vậy, sẽ không có chuyện chúng tôi li hôn.”

Vệ Gia Lam lại không tin, cô ta sớm đã thăm dò qua, lúc hai người kết hôn căn bản không có nhiều cảm tình, bất quá là bởi vì một nguyên nhân khác mới kết hôn.

Hôn nhân không tình yêu, không phải còn không bằng li hôn sao?

“Ninh Xuyên, anh không cần phải gạt em,” Cô ta ngược mắt lên, câu môi cười cười, “Vợ của anh căn bản không có tình cảm với anh, cô ta bất quá chỉ là

vì nguyên nhân gia đình mới kết hôn cùng với anh, giữa hai người không có tình yêu, cô ta có phải đã biết anh không chỉ có một công việc là giảng viên đại học? Vậy nhất định là cô ta nhìn trúng tiền của anh, chính là vì ham hố tiền của anh mới tùy tiện kết hôn với anh như vậy.”

“Câm miệng!” Phó Ninh Xuyên luôn luôn cảm thấy nói anh thì có thể nhưng tuyệt đối không thể nói Hứa Niệm Hi, “Vệ tiểu thư cho rằng mình hiểu được bao nhiêu? Vệ tiểu thư có tư cách gì mà nói vợ của tôi?”

Vệ Gia Lam cắn môi dưới: “Chẳng lẽ em nói không đúng sao? Hứa Niệm Hi chính vì muốn tiền của anh mới cùng anh kết hôn, nếu không một người sao có thể tùy tiện kết hôn với một người đàn ông?”

Phó Ninh Xuyên lạnh giọng quát lớn: “Vệ tiểu thư tốt nhất là cẩn thận lời nói của mình, nếu còn tùy ý chửi bới vợ của tôi, tôi có quyền tố tụng!”

Nghe vậy, sắc mặt Vệ Gia Lam trầm xuống, gắt gao cắn môi trừng mắt nhìn anh. Anh cư nhiên vì Hứa Niệm Hi mà trở mặt với mình, còn nói muốn kiện cô ta? Anh yêu nhất là cô ta, anh sẽ không đối xử với cô ta như vậy!

“Ninh.....” Lúc này Vệ Gia Lam muốn xoay chuyển tình thế nhưng xe đột nhiên dừng lại, cô ta liền nghe thấy thanh âm lạnh nhạt.

“Vệ tiểu thư, mời xuống xe!”

Cô ta quay đầu nhìn ra bên ngoài xe, mím môi rất không cam lòng, sau một lúc lâu liền nói: “Ninh Xuyên, em ở căn nhà đối diện với nhà anh, rảnh rồi em có thể đến nhà anh chơi không?”

Phó Ninh Xuyên thực không nể mặt mũi: “Trong nhà không hoan nghênh Vệ tiểu thư, xuống xe đi!”

Hồ hấp cứng lại, Vệ Gia Lam ngực khó chịu vô cùng, vội vàng để lại một câu mới bằng lòng xuống xe.

“Dù sao về sau có rất nhiều cơ hội gặp mặt!”

Vệ Gia Lam bước đi không nhanh, Phó Ninh Xuyên an vị trên xe nhìn theo cô ta biến mất, sau đó kéo miếng lót xe cô ta ngồi qua trực tiếp ném vào thùng rác mới lái xe rời đi.

Không hề đem Vệ Gia Lam để ở trong lòng, Phó Ninh Xuyên nghĩ buổi sáng hôm nay không có tiết học, dứt khoát chuyển hướng đi siêu thị một chuyến, mua vài thứ đồ trong nhà.

Bóng xe xa dần, chậm rãi biến mất.

Cùng lúc đó tại văn phòng.

Hứa Niệm Hi nhìn chăm chăm những dòng chữ chi chít trên máy tính, cô đang xem xét lại bản thảo, hôm nay trong hộp thư liền gửi đến một đồng lớn, tới đều không kịp xem.

Ôn Lộ đã nghỉ phép trở về, vừa mới từ trên lầu xuống, cô nằm trên ghế massage uống vài ngụm nước mới có sức lại đây nói chuyện cùng Hứa Niệm Hi.

“Bạn rợn cái gì vậy?”

Hứa Niệm Hi liếc nhìn cô một cái: “Xem bản thảo!”

Ôn Lộ ồ một tiếng.

“Kì nghỉ vừa qua thế nào, cùng Diệp Thành nhà cậu đi chơi vui vẻ không?”

Nghe vậy Ôn Lộ ngượng ngùng mà gãi gãi mặt: “Đúng vậy, đương nhiên vui vẻ rồi, đợi đến khi cậu với Phó tiên sinh nhà cậu kết hôn tròn vài năm, cũng phải nhớ để anh ấy đưa cậu đi đâu đó chơi!”

Hứa Niệm Hi tùy ý ừ một tiếng: “Đợi đến lúc đó rồi nói!” Hai người mới kết hôn không lâu, nhanh như vậy liền tính đến chuyện kỉ niệm ngày cưới?

Đề tài này rất nhanh liền qua đi, Ôn Lộ nhân lúc hiện tại còn rảnh rỗi, hì hì haha cười chia sẻ cùng Hứa Niệm Hi rất nhiều chuyện thú vị lúc đi du lịch, chỉ là đột nhiên trên bàn bị đập lên một chồng văn kiện, làm hai người giật nảy mình.

“Cái này cho cô!” Người đến chính là Chu Khả, cô ta cười như không cười mà nhìn Hứa Niệm Hi, chỉ chỉ chồng tư liệu trên bàn, “Nhớ làm cho tốt, một lát nữa chủ biên cần dùng tới!”

Ôn Lộ rất khó chịu với dáng vẻ của Chu Khả, liền giúp Hứa Niệm Hi lạnh lùng nói: “Đưa thì đưa tư liệu, ném gì mà ném, ai không biết lại tưởng tay của Chu tiểu thư tàn phế rồi, đặt đồ cũng không đặt cho từ tế!”

Chu Khả thở gấp: “Cô.....”

Ôn Lộ cười đắc ý: “Tôi rất bận, không rảnh cùng Chu đại tiểu thư nói chuyện phiếm, Chu đại tiểu thư vẫn là mau chóng đi làm việc đi, miễn cho chốc nữa lại bị mắng!”

Chu Khả quả thực là còn việc phải làm, cô ta tức muốn học máu mà đậm đậm chân, hừ một tiếng mới rời đi.

Ôn Lộ cảm thấy Chu Khả quả thực như một con khổng tước chiến bại, rời đi rồi còn không quên phải kiêu căng ngạo mạn, cô cười cười tiếp tục cùng Hứa Niệm Hi nói chuyện: “Minh cảm thấy Chu Khả nhất định là tức giận việc cậu cướp đi người mà cô ta thầm mến, aiya bây giờ nghĩ lại thấy quá sáng khoái, loại người này đáng bị cướp đoạt! Chính mình không có bản lĩnh liền đi trách người khác!”

Hứa Niệm Hi cười cười không nói gì tiếp, đột nhiên nhớ tới một chuyện, vì thế gác lại công việc, tới gần Ôn Lộ nhỏ giọng hỏi:

“Ôn Lộ, Minh và anh ấy.... bây giờ chuẩn bị muốn có con, thường như thế nào thì tỉ lệ có con mới lớn?”

Ôn Lộ nghe xong liền cười, trong ngực liền có một chủ ý, cô ý bảo Hứa Niệm Hi lại gần một chút, môi mông khẽ nhúc nhích.

Nghe Ôn Lộ nói xong, trong nháy mắt mặt Hứa Niệm Hi liền đỏ lên, một phen đẩy Ôn Lộ ra, ho nhẹ.

“Minh không nói chuyện với cậu nữa!”

Ôn Lộ mặt dày tiến lại gần, lắc lắc cánh tay Hứa Niệm Hi làm nũng.

Hứa Niệm Hi một mực chính là không chịu để ý, hỏi cô như thế nào để có tỉ lệ cao, Ôn Lộ cứ nhiên nói với cô tư thế nào là tương đối dễ có thai.

Quả thực là....

Bất quá đề tài này rất nhanh trôi qua, hai người lại hàn huyên vài chuyện khác, lúc Hứa Niệm Hi đang định tiếp tục làm việc thì nghe thấy ngoài cửa có người gọi tên của cô.

Là chuyển phát nhanh, cô đi qua, cứ nhiên là một bó hoa lớn, cô cảm thấy có chút kì quái, hỏi là ai gửi chuyển phát nhanh thì nhân viên không chịu nói chuyện, cô đành phải kí nhận trước.

Ai ngờ cô ôm lấy hoa đang định xoay người, nhân viên chuyển phát nhanh đột nhiên bỏ mũ xuống, cởi chiếc áo ngoài, kêu tên cô.

“Niệm Hi.....”

Hứa Niệm Hi cứng đờ cả người, sắc mặt liền khẽ biến.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuyết Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Núi kéo

Edit: Doãn Tây Tây

Beta: Doãn Tư Mặc

"Niệm Hi, là anh." Lạc Sanh ném mũ và áo khoác qua một bên, vì tặng hoa cho cô, anh ta đã nghĩ đủ mọi cách.

Nhưng Hứa Niệm Hi lại không muốn gặp anh ta, cô quay người đi, thanh âm lãnh đạm: "Anh tới làm gì?"

Lạc Sanh tiến lên một bước, anh ta tới chẳng qua vì muốn ra ngoài nói chuyện với cô, cũng không muốn làm gì nhiều.

"Chúng ta có thể nói chuyện không?"

Nghe vậy Hứa Niệm Hi lắc đầu, bỗng nhiên nhớ tới hoa ôm trong tay là anh ta đưa tới, cô xoay người rũ mắt, đem hoa nhét vào trong ngực anh ta.

"Nơi đây không chào đón anh, mau đi đi!"

Lạc Sanh ôm bó hoa bị cô nhét trả, vừa thấy cô không muốn nhận, lập tức bước lên phía trước, ý đồ một lần nữa lại tặng: "Hoa này là anh chọn mua ở cửa hàng Tĩnh Tâm, em coi như là anh xin lỗi chuyện mấy năm trước đi, nhận nó có được không?"

Hứa Niệm Hi sao có thể nhận, cô cười lạnh một tiếng không trả lời, bên cạnh đã có người thay cô nói chuyện.

"Niệm Hi đã nói không muốn nhận, anh còn đưa tới làm cái gì?" Ôn Lộ cũng biết Lạc Sanh này, đối với những người đàn ông ngoại trừ Phó Ninh Xuyên đến gần Hứa Niệm Hi sẽ không trung ra sắc mặt tốt.

Lạc Sanh ngẩn ra, không lập tức trả lời.

"Niệm Hi đã nói, nơi này không chào đón anh, mong anh đi nhanh đi!" Ôn Lộ bắt đầu đuổi người: "Chúng tôi đều cần phải làm việc, anh ở chỗ này để làm gì?"

Nhưng Lạc Sanh không chịu rời đi.

"Cô là ai?" Anh ta liếc Ôn Lộ một cái: "Tôi muốn nói chuyện với Niệm Hi."

Ôn Lộ ghen lời, nhưng rất nhanh miệng lưỡi sắc bén mà cãi lại: "Anh cần biết tôi là ai à? Tôi thay Niệm Hi nhà tôi không chào đón anh, cút đi cút đi, đừng ở chỗ này chướng mắt....."

Ôn Lộ tiến lên chuẩn bị động thủ đuổi người, lúc này lại có người tới cố tình ngăn cô lại, cô quét mắt qua.

"Thô lỗ như vậy làm gì?" Chu Khả môi đỏ gọi lên, trên khuôn mặt xinh đẹp điểm lệ nhàn nhạt ý cười: "Người tới là khách, chuyện này còn cần tôi phải dạy cô sao?"

Ôn Lộ cứng đờ.

Chu Khả lại không hề để ý cô, tầm mắt cố ý dừng lại trên người Lạc Sanh: "Tiên sinh tới tìm ai? Không bằng ngồi xuống trước đã, phòng trà của chúng tôi có trà và đồ uống, anh muốn loại nào, tôi cho người đi lấy!"

Chu Khả đã sớm nhận ra, người đàn ông này chính người lần trước ở cửa mặt lạnh hỏi tại sao Hứa Niệm Hi còn chưa tan tâm, cô ta nhớ rõ anh ta đi một chiếc xe cực tốt, lúc này anh ta lại ở đây, đương nhiên không thể buông tha vô ích.

Nhưng Lạc Sanh lại không trả lời, một đôi mắt đen trắng tập nhìn chăm chăm Hứa Niệm Hi, thân hình đứng lặng im bất động.

Chu Khả đâu phải loại người ngồi ăn chờ chết, cô ta thấy Lạc Sanh bất động, dứt khoát liền tự mình đi lên, đứng ở cạnh anh ta thỉnh thoảng lại dùng ngực cọ cánh tay anh ta, ngoài miệng còn không quên thấp giọng câu dẫn.

"Tiên sinh, anh muốn làm gì? Đừng chỉ đứng không, vào ngồi một lát đi, ghế trong văn phòng tôi hiện tại không ai ngồi, không bằng chúng ta tới đó ngồi một lát?"

"Thời tiết này cũng nóng, đứng ở cửa nhiều sẽ mệt mỏi, tốt hơn là nên vào ngồi một chút, vừa lúc chỗ ngồi của tôi đang trống, anh ngồi ở chỗ tôi, tôi đi lấy nước cho anh, thế nào?"

Chu Khả tự nhận mị lực của mình là vô hạn, cho dù lần đầu tiên bị cự tuyệt, chẳng lẽ còn có người đàn ông có thể từ chối đến được lần thứ hai?

Đáng tiếc Lạc Sanh chính là người như vậy.

Anh ta rũ mắt lạnh lùng liếc cô ấy một cái, vô duyên vô cớ làm Chu Khả phía sau lưng ớn lạnh: "Làm phiền tiểu thư tránh ra, tôi không cần chỗ ngồi và trà của tiểu thư."

Tuy rằng lời nói rất lạnh nhạt, nhưng lại làm Ôn Lộ nhìn không được cười thành tiếng, cô thật sự rất thích biểu tình bị ăn phân lúc này của Chu Khả, ai bảo Chu Khả khi không có việc làm lại thích đi câu dẫn người, cố tình còn không được đến một lời đáp lại.

Tự nhiên nghe được tiếng cười của Ôn Lộ, trên mặt Chu Khả lúc đỏ lúc trắng, thiếu chút nữa đã chẳng thể tươi cười nổi, cô ta còn tưởng có thể vân hồi một chút, nhưng Lạc Sanh lại trực tiếp đá cô ta qua một bên.

"Niệm Hi, chúng ta....."

"Không còn chuyện gì để nói nữa, mong anh lập tức rời đi!" Hứa Niệm Hi bỏ anh ta qua một bên, giữ chặt Ôn Lộ trực tiếp rời đi, ngồi xuống chỗ làm việc, cô khiến bản thân lơ đãng người đàn ông cao lớn ở ngoài cửa, tiếp tục công việc.

Lạc Sanh bị đối xử lạnh nhạt, nhưng vẫn không chịu rời đi, anh ta dứt khoát dựa cửa chờ đợi, chờ đến khi cô tan tâm, lại kéo cô đi nói chuyện.

Văn phòng một lần nữa lại trở nên bận rộn, Chu Khả xấu hổ đứng một mình, cô ta nhìn Lạc Sanh, lại nhìn Hứa Niệm Hi, cuối cùng không cam lòng mà dậm chân một cái, rồi trở về.

Lúc đi ngang qua bàn làm việc của Hứa Niệm Hi, Chu Khả âm dương quái khí mà cười cười: "Kết hôn còn bắt cá hai tay, thật là có bản lĩnh mà!"

Nói xong cô ta kiêu căng ngạo mạn mà rời đi, Hứa Niệm Hi thấy qua cũng chỉ liếc mắt một cái, căn bản là mặc kệ.

Từng giây từng phút trôi qua rất nhanh, bất tri bất giác đã tới giờ tan tâm, Hứa Niệm Hi thu dọn bàn làm việc, chuẩn bị đi phòng trà lấy nước.

Không ngờ lúc lấy nước trở về, liền thấy Lạc Sanh chặn ở cửa, không cho người khác vào cũng không cho cô đi ra, cô hung hăng nhíu mày.

"Anh muốn làm gì?"

Anh ta đứng cả ngày vì chờ cô, lúc này có chút mệt mỏi nói: "Anh chỉ muốn cùng em nói chuyện."

"Không có gì để nói hết."

"Không, giữa chúng ta còn rất nhiều điều để nói," Lạc Sanh lắc đầu, sâu trong mắt hiện lên một tia ngoan cố: "Nếu em không muốn nói, anh vẫn sẽ đứng ở đây."

Hứa Niệm Hi trầm mặt, xuống sắc.

Bên ngoài phòng trà đã có đông nghịt xung quanh nhìn, không rõ tình huống hiện tại là như thế nào, cô dùng sức mà nắm chặt tay, sau một lúc lâu mới miễn cưỡng gạt đầu.

"Muốn nói chuyện gì nói nhanh đi!"

Rốt cuộc cũng mở miệng, Lạc Sanh hơi vui vẻ, tiến lên nắm chặt cổ tay cô không để cô tránh thoát: "Chúng ta đi ra ngoài nói."

Hứa Niệm Hi dùng sức gỡ ra, trừng mắt liếc anh ta một cái sau đó vào văn phòng tắt máy tính, cầm túi xách đi.

"Có chuyện gì mau nói, tôi còn muốn về nhà!"

"Được!" Lạc Sanh nhanh chóng đáp ứng, mang cô đi tới quán cà phê bên cạnh.

Ngồi ở trong quán cà phê, Hứa Niệm Hi khuấy ly cà phê trước mặt, ngược mắt hỏi: "Muốn nói gì, nói đi!"

Lạc Sanh ngồi đối diện cô, tự dưng lúc này lại có chút khẩn trương, anh ta ho nhẹ một tiếng.

"Anh biết em không muốn nhắc lại chuyện kia, nhưng anh vẫn muốn nói, về chuyện mấy năm trước, anh từ sớm đã thấy hối hận, lúc ấy đều do anh sai, hiện tại anh đã biết sai rồi, em có thể cho anh một cơ hội, để anh lần nữa theo đuổi em có được không? Anh vẫn còn yêu em, anh tin rằng em cũng vậy."

Nghe vậy Hứa Niệm Hi quả thực muốn cười lạnh một hồi, cô hoàn toàn không biết hắn ta lấy đâu ra tự tin như vậy.

"Tôi nghĩ anh hiểu nhầm rồi, chuyện mấy năm trước tôi đã sớm quên sạch, cũng không muốn quay lại nữa, về chuyện cơ hội, Lạc tiên sinh, tôi đã kết hôn rồi."

Lạc Sanh lắc đầu: "Niệm Hi, em đừng cho là anh không biết, lúc em và Phó Ninh Xuyên kết hôn, căn bản không phải vì tình yêu, bất quá là chút nguyên nhân thương vàng hạ cám mà thôi, em cho rằng hắn ta sẽ đối tốt với em sao? Em đừng bị bề ngoài của hắn lừa dối, thật sự anh mới là người đàn ông tốt với em nhất!"

"Lạc tiên sinh thật biết nói đùa, nếu anh gọi tôi tới đây chỉ để nói việc này, vậy thì không cần thiết, tôi không muốn nghe, và sau này cũng thế."

Nói xong cô đứng lên liền chuẩn bị rời đi, nhưng làm sao Lạc Sanh có thể để cô rời đi, mới vừa xoay người đã bị anh ta bắt lại được.

"Niệm Hi, em ngồi xuống trước đã!"

Hứa Niệm Hi có chút không kiên nhẫn, cũng không ngồi xuống, hất tay anh ta ra, ưỡn ngực đứng thẳng.

"Niệm Hi, anh biết khi đó anh không nên không quý trọng em, bây giờ anh biết sai rồi, tại sao em không thể cho anh một cơ hội nữa?"

Hứa Niệm Hi lạnh nhạt nói: "Lạc tiên sinh, trước đó tôi đã nói, tôi đã kết hôn, dù tôi không kết hôn, cũng sẽ không quay lại, tuyệt đối sẽ không!"

Sự lạnh lẽo trong lời nói của cô quá mức rõ ràng, rốt cuộc vẫn chọc giận Lạc Sanh, anh ta "bá" một tiếng đứng bật lên.

"Phó Ninh Xuyên có cái gì tốt? Hắn ta chẳng qua cũng chỉ là muốn chơi em thôi, em cho rằng hắn là thật sự yêu em? Em cho rằng....."

Lời anh ta đang nói bỗng nhiên im bặt, trên tóc, trên mặt bị hất một ly cà phê, hắn nhắm mắt, câu nói một phen bị phá hủy.

"Anh cho rằng anh là ai? Anh dựa vào cái gì mà nói Ninh Xuyên như vậy, coi như anh ấy không tốt, ít nhất cũng tốt hơn anh, tốt nhất anh cứ xa đi, đời này tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!"

Nói xong, Hứa Niệm Hi một phen xách túi lên rời đi, cô dùng sức đi thật nhanh, có thể thấy được có bao nhiêu tức giận. Đẩy cửa ra, suýt chút nữa cô đụng phải người, ngược mắt vừa thấy thế mà lại là Thi Vũ.

Con tức lúc này trong nháy mắt lại nảy lên trong lòng, Hứa Niệm Hi lạnh mặt, bỗng nhiên nói: "Phiền Thi tiểu thư quản vị hôn phu của mình cho tốt, đừng để anh ta không có việc gì làm lại đi cắn người bừa bãi!"

Thi Vũ còn chưa kịp phản ứng lại, đến khi hoàn hồn thì Hứa Niệm Hi đã đi xa, cô nghi hoặc nhíu mày.

"Cô không câu dẫn Lạc Sanh đã không tệ rồi, có tư cách gì mà nói anh ấy!"

Bất quá lần này Thi Vũ đã biết Lạc Sanh ở bên trong, vốn dĩ cô ta chỉ định vào mua ly cà phê rồi đi, đi vào tìm nửa ngày mới thấy người.

Nhìn anh ta chật vật, Thi Vũ kêu lên thất thanh, cô ta vội vàng lấy khăn giấy từ trong túi ra, tiến đến lau khô cho anh ta.

"Hứa Niệm Hi tiện nhân này, câu dẫn người khác thì thôi đi, còn dám hất cà phê lên anh, thật là....."

Đáng tiếc còn chưa nói xong, Thi Vũ bỗng nhiên bị anh ta đẩy ra, cô ta không phòng bị không cẩn thận ngã bệt trên mặt đất, không thể tin được mà nhìn bóng dáng anh ta biến mất.

Nhìn Lạc Sanh nổi giận đứng đờ đờ ngơ ngác rồi đi, Thi Vũ cắn môi dưới tay nắm chặt.

Nổi giận đùng đùng mà trở về nhà, Hứa Niệm Hi buông túi xách xuống đã thấy trong phòng bếp có người, mùi hương chậm rãi bay ra, tâm trạng bực bội thoáng chút bình tĩnh lại.

"Đã về?" Anh thấy cô.

Đứng ở cửa nhìn anh nấu cơm, cô không lên tiếng. Trước kia không chú ý, bây giờ mới phát hiện bộ dáng anh mặc tạp dề nấu ăn quả thực..... Lạc Sanh cặn bã kia sao mà so được.

Lúc này, chuông tin nhắn vang lên, Hứa Niệm Hi giật mình, đi qua cầm lấy di động của anh.

Nhìn thấy tất cả đều là tin nhắn từ người lạ, cách nói chuyện này cô vừa thấy liền biết là Vệ Gia Lam.

"Ai vậy?"

Hoảng thần lại nghe thấy anh hỏi, Hứa Niệm Hi cũng không biết sao lại thế này, liền đem điện thoại giơ lên trước mắt anh, bĩu môi nói: "Còn có thể là ai nữa?"

Phó Ninh Xuyên thấy nội dung tin nhắn thì sùng sốt, anh không nghĩ tới cô sẽ phản ứng như vậy.

Là..... Ghen tị sao?

Nghĩ đến đây, sâu trong mắt anh hiện lên ý cười, ngay sau đó lướt lướt ngón tay xóa bỏ toàn bộ tin nhắn.

"Anh không có cách ngăn cản cô ta nhắn tin, nhưng vẫn có thể lựa chọn không xem." Anh buông điện thoại, một tay kéo cô vào lòng mình.

Đem chuyện hôm nay nói hết cho cô, Phó Ninh Xuyên không chút dấu diếm. Nghe vậy Hứa Niệm Hi gật đầu, cũng nói cho anh việc của Lạc Sanh.

"Cho nên chúng ta không có biện pháp ngăn cản bọn họ làm mấy chuyện vô dụng này, nhưng chúng ta biết ta vĩnh viễn sẽ không quay đầu lại." Anh vỗ nhẹ lưng cô, nhàn nhạt nói.

Cô trầm mặc.

Máy hút khói còn đan mờ, âm thanh trong bếp có hơi lớn, nhưng nội tâm cô lại là một khoảng bình tĩnh.

Một lát sau.

Cô duỗi tay ôm anh.

"Vì sao chúng ta đều có người cũ như vậy, nếu ngay từ đầu có thể gặp được anh, thì sẽ tốt biết bao."

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuyên Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Mua thuốc

Edit+Beta: Doãn Tư Mặc

Chậm rì rì mà đi vào tiểu khu, Vệ Gia Lam vừa đi vừa nhẹ nhàng rên rỉ, quả nhiên khổ nhục kẻ không phải ai cũng có thể làm được. Nghĩ đến đây, cô ta cong lưng, vỗ nhẹ xuống bên ngoài vết thương đã được băng lại cẩn thận.

Bất quá chiều này thế mà lại hiệu quả không ít, ít nhất anh đã đưa cô ta đi bệnh viện, không có bỏ mặc cô ta một mình ở trường học, điều này chứng minh rằng, anh thật ra vẫn có tình cảm với cô ta, chẳng qua e ngại chuyện đã kết hôn, ngại với Hứa Niệm Hi nên không thể biểu đạt ra ngoài mặt thôi. Cô ta trước nay đều không phải loại người dễ dàng buông tay, nếu thấy được cơ hội, đương nhiên phải thừa thắng xông lên!

Đứng thẳng người, Vệ Gia Lam dừng một chút, tiếp tục hướng về phía trước mà đi.

Rất nhanh đã xuống dưới lầu, lúc Vệ Gia Lam đang đi vào trong thang máy, poster nắm ở trên tay còn lại chột rôi xuống, cô ta dường như hoảng sợ, vội vàng cuốn lại poster đang có chút mở ra, vỗ hết bụi bặm lại đi tiếp.

Dựa vào phía sau nhìn cửa thang máy khép dần lại, cô ta nhìn chăm chăm số tầng đang tăng lên.

Từng tầng một nhảy số lên, rất nhanh đã đến tầng cô ta đang ở, Vệ Gia Lam chậm rãi đi ra ngoài, lấy ra chìa khóa mở cửa.

Ngồi ở trên sofa nghỉ ngơi, Vệ Gia Lam đổ chén nước uống, sau đó lấy ra chiếc poster vừa rôi xuống đất lúc nãy, một lần nữa trải ra trên bàn trà.

Trải poster ra xong, Vệ Gia Lam thỏa mãn mà gọi lên môi mòng, trong miệng phát ra thanh âm nhẹ nhàng than thở.

"In thật đẹp!" Cô ta mỉm cười, đem poster giơ lên trước mặt, khuôn mặt trên đó rõ ràng là ảnh chụp của Phó Ninh Xuyên, chỉ có sườn mặt phóng to lên.

Vừa rồi cô ta đi đến cửa hàng photocopy một chút, đem tấm ảnh đã cất giữ từ rất lâu ra sao chép lại, chính là vì muốn dán lên tường phòng ngủ của mình, có thể thời thời khắc khắc nhìn ngắm. Lúc này cô ta đứng dậy đi vào phòng ngủ, tìm cuộn băng keo trong suốt, bò đến tủ TV, phí chút sức lực mới dán thành công tờ poster lên đấy.

Bò xuống, lên giường, nằm ngửa nhìn ảnh chụp phóng đại vừa xuất hiện trên vách tường trắng tinh, Vệ Gia Lam nheo đôi mắt, không tiếng động mà cười.

Lúc sau cô ta tự mình làm cơm, lúc ăn cơm cô ta còn không quên cầm đi động xem ảnh chụp trước kia của hai người, kỳ thật đều là do cô ta chụp lên, lật từng tấm để không bỏ sót, trong lòng mong tưởng anh rất nhanh sẽ trở về.

Rửa chén sạch sẽ xong, cô ta lại vào phòng tắm tắm rửa, tâm tình tốt đến mức nhẹ nhàng hát ca, chỉ là cô đã quên miệng vết thương trên đùi, tới khi nước đã tưới lên toàn bộ lên vết thương đến đau đớn mới nhớ tới việc này.

"Thật là!" Vệ Gia Lam có chút không vui, may mà cơn đau còn ở trong phạm vi mình có thể chịu đựng được, dứt khoát sau khi tắm lại đi bôi thuốc. Ai ngờ cô mặc áo ngủ tìm khắp toàn bộ căn nhà đều không tìm ra hòm thuốc, vì thế nhứ chặt mi ngồi ở trên sofa.

Miệng vết thương đã chạm vào nước, không khỏi trùng sấm cô ta sợ sẽ bị nhiễm trùng, cô ta vẫn là rất yêu cái mạng nhỏ của mình, nghĩ tới nghĩ lui, Vệ Gia Lam liền quyết định thay quần áo lại xuống lầu một chuyến.

Cô ta đi rất gấp, trong lúc nhất thời đã quên mang đi động, vừa lúc cô ta xoay tay dùng sức đóng cửa lại, đi động trên bàn trà phòng khách đột nhiên rung lên.

Nhưng không một người nào nghe.

Thất thần cả ngày ở công ty, Phó Nhất Phong ngồi trên ghế làm việc, suy nghĩ lúc lâu mới quyết định sau khi tan tầm đi trung tâm thương mại.

Anh không thể để cô ta bài xích mình như vậy nữa, có lẽ khi anh thay đổi phương pháp, cô ta có thể tiếp nhận anh.

Suy nghĩ thật lâu, Phó Nhất Phong vẫn là quyết định tặng cô ta cái lắc tay, lúc trước nhìn thấy trên tay cô ta thường xuyên mang các loại lắc tay khác nhau, thiết nghĩ cô ta hẳn rất thích chúng.

Nghĩ thế, anh gấp không chờ nổi mà đợi đến tan tầm, rốt cuộc ngay khoảnh khắc đến giờ, đứng dậy rồi đi.

Lái xe đi vào trung tâm thành phố, Phó Nhất Phong sau khi dừng xe đi vào trung tâm thương mại, anh tùy ý chọn một quầy đá quý, đi thẳng qua.

"Tiên sinh, xin hỏi ngài cần gì?" Cô nhân viên tiếp thị nhiệt tình tới, Phó Nhất Phong lắc đầu, ý bảo tự mình xem.

Rất mau anh liền chọn được một cái lắc tay, kêu nhân viên đóng gói thật tốt. Lúc một lần nữa ngồi ở trên ghế điều khiển khởi động xe, Phó Nhất Phong hơi gọi lên khoe miệng.

Cô nhất định sẽ thích!

Lái xe đi tới tiểu khu của Vệ Gia Lam ở, Phó Nhất Phong ngựa quen đường cũ mà tìm được phòng ở của cô ta, xách túi đứng ở một bên cửa chờ cô ta.

Ai biết đợi một hồi lâu cũng không thấy bóng dáng cô ta đâu, Phó Nhất Phong không biết đã nhìn thời gian trên đồng hồ lần thứ bao nhiêu, rất không kiên nhẫn mà nhíu mi.

Cô đến tốt cùng khi nào mới trở về?

Không kiên nhẫn mà đi tới đi lui, Phó Nhất Phong đứng ở bên hàng hiên, cúi đầu biểu tình không vui, đúng lúc này, anh nghe truyền đến tiếng bước chân cách đó không xa, trước mắt bỗng sáng ngời.

Quả nhiên là Vệ Gia Lam trở về, cô ta đi không nhanh, thậm chí là di chuyển rất chậm, Phó Nhất Phong thần sắc vui sướng đang định đi qua đi, đột nhiên thấy cô cong eo nhặt đồ.

Tầm mắt anh trượt xuống, dừng lại trên poster đang mở trên mặt đất.

Tuy rằng nó chưa hoàn toàn mở ra, nhưng vị trí anh đứng lại vừa vặn là một cái góc độ cực tốt, có thể để anh rành mạch mà nội dung trên poster kia.

Đúng là Phó Ninh Xuyên!

Siết chặt đôi tay đang rũ bên người, Phó Nhất Phong hung tợn mà trừng mắt Vệ Gia Lam, nhưng cô ta căn bản không thấy anh, vẫn tự nhiên đi vào trong hiên.

Chung quanh lại một lần an tĩnh lại.

Anh gất gao mà trừng mắt nhìn hàng hiên, nhưng lại không có nâng bước đi vào, túi lắc tay trên tay bị anh niết biến hình, anh rũ mi mắt xuống.

Cư nhiên lại đem ảnh chụp của Phó Ninh Xuyên in thành poster, cô đây là đang muốn làm cái gì? Dán ở trong phòng tiện để thời khắc đều nhìn thấy cùng mong nhớ?

Không thể không nói đây thật là một cái ý tưởng thật vi diệu, ngay cả anh cũng không thể tìm được lời khen ngợi thủ đoạn cao siêu của cô ta, chỉ là lúc này, anh thật sự là không có tâm tình để nghĩ như vậy.

Từ một bên đi ra, Phó Nhất Phong đứng ở dưới lầu nhìn lên trên tầng lầu đang sáng, chợt xoay người rời đi.

Anh cũng không có rời đi, mà là đi mua mấy bình rượu trắng ở cửa hàng tiện lợi gần tiểu khu, một lần nữa trở lại dưới lầu, trực tiếp ngồi ở bậc thang uống.

Làm lơ ánh mắt quái dị của các gia đình khác đang dính lấy mình, Phó Nhất Phong đưa rượu lên miệng tự chúc say, đột nhiên vương tay đem túi đựng lắc tay ném ra xa.

Nghe thấy cách đó không xa truyền đến một tiếng trầm vang, Phó Nhất Phong lại uống thêm mấy hớp rượu.

Anh cư nhiên còn muốn đi lấy lòng cô ta, còn muốn đưa cô ta quà tặng, muốn cô ta có thể quên đi Phó Ninh Xuyên rồi cùng anh kết hôn.

Hiện giờ nhìn thế nào cũng thấy bản thân chỉ đang si tâm vọng tưởng, cô ta sao có thể quên được Phó Ninh Xuyên? Cô ta thậm chí in poster Phó Ninh Xuyên muốn dán lên nhà!

Trong miệng phát ra tiếng cười quái dị, Phó Nhất Phong ánh mắt lạnh xuống từng chút một, ánh mắt âm trầm.

Rượu trắng một chai lại đến tiếp một chai, uống đến đầu anh choáng váng, trước mắt nhiều hình ảnh đều biến thành những cái bóng chồng lên nhau, anh khinh thường mà cười cười, ngửa đầu tiếp tục rót, không chút nào suy xét đến khả năng bản thân có thể uống say.

Phó Nhất Phong cúi đầu nhìn đầu gối, bỗng nhiên lung lay đứng dậy đi vào bên trong bụi cỏ mà tìm kiếm, lần mò nửa ngày mới thấy cái túi kia. Một lần nữa đem trở về, anh nửa nằm nửa ngồi ở bậc thang, lấy ra di động gọi điện thoại cho cô.

Đồ anh muốn tặng đi, chưa từng có thu hồi

Gọi đi gọi lại mấy lần đều không có ai nhấc máy, những kiên nhẫn thật vất vả mới tích góp được của Phó Nhất Phong dần bị ngọn lửa đốt cháy tiêu tan hết sạch, hần trầm mặc nhìn bình rượu trong tay, bỗng nhiên đập mạnh lên mặt đất.

Ai ngờ lúc này trước mặt truyền đến một tiếng thét chói tai, anh ngược mắt, ánh vào mi mắt lại là cô ta.

"Em đã trở lại?" Anh cười lạnh.

Vệ Gia Lam chẳng qua là đi ra tiệm thuốc mua chút đồ cần thiết, làm sao nghĩ đến khi trở về sẽ đột nhiên truyền đến thanh âm bình rượu bị đập nát. Cô ta lùi lại một bước, vỗ ngực ngăn đầu.

"Em đã trở lại?"

Nghe thấy âm thanh cười lạnh của Phó Nhất Phong, Vệ Gia Lam khó hiểu khẽ rùng mình một cái, cô ta mím môi, kiên cường mà giờ cầm lên.

"Anh sao lại ở đây?"

Phó Nhất Phong loạng choạng đứng dậy, lao đảo bước chân đi tới trước mặt cô ta, anh giờ tay nâng cằm cô ta lên, nhiệt khí hàm chứa mùi rượu dày đặc phả lên mặt cô ta, cứ như vậy trực tiếp phun lên trên gò má cô ta.

"Em nói xem?" Anh gắt gao nhìn chăm chăm cô ta, ngón tay捏 không cho cô ta né tránh, "Vệ Gia Lam, anh đã ở chỗ này đợi em thật lâu!"

Liều mạng lắc đầu trốn tránh mùi rượu khó ngửi, Vệ Gia Lam giờ tay che mũi, mi mông hung hăng nhìn lại.

"Chờ tôi làm cái gì? Tôi không muốn thấy anh, anh đi về đi!"

Nhưng Phó Nhất Phong làm sao chịu rời đi, chẳng những không đi, ngược lại còn đi theo cô ta lên lầu, ăn vạ trên sofa trước mắt âm trầm mà nhìn cô.

"Anh đi ra ngoài đi!" Vệ Gia Lam quay đầu lại thì anh đã tự giác tiến vào, rất không vui tiến lên xô đẩy, nhưng anh quá mạnh, cô ta căn bản đẩy không nhúc nhích, ngược lại còn bị anh một phen kéo ngồi trên hai chân anh.

"Anh!" Cô ta tức muốn học máu, giấy giữa càng lợi hại hơn, vừa không cẩn thận một tí thì cái chân thương đã va vào cạnh bàn, đau đớn mãnh liệt làm cô ta rên rỉ ra tiếng, gắt gao nhắm hai mắt trên trán đầy mồ hôi lạnh.

"Em....." Phó Nhất Phong ngăn người, ngay sau đó phản ứng lại, trực tiếp vịn ống quần lên tận đùi, miệng vết thương ánh vào mi mắt làm anh nhú mi, tầm mắt rơi xuống bao nylon đặt trên bàn trà, bên trong để thuốc đã mua lúc nãy.

Anh đã hiểu trong lúc anh đi mua rượu hồi nãy thì cô ta đang đi mua thuốc, một đôi bàn tay to lập tức cảm cái chân bị thương của cô lên.

"Sao lại làm mình bị thương thế này?"

Vệ Gia Lam không vui, muốn né tránh: "Có gì liên quan tới anh đâu?"

Nhưng Phó Nhất Phong nắm rất chặt, anh một tay vòng quanh eo cô để cho cô ngồi sát trên đùi mình, một tay lấy thuốc qua cẩn thận bôi cho cô.

Anh trước nay chưa làm qua loại chuyện này, trong quá trình bôi thuốc không ít lần thiếu cẩn thận mà làm đau cô, nhưng anh xem như không thấy, cho đến khi toàn bộ đều đã hoàn hảo, mới buông chân cô ta ra.

"Anh tránh ra! Cút ra khỏi nhà tôi!" Vệ Gia Lam lúc này mới có thể giấy giữa, cô ta đứng dậy chỉ vào cửa, đầu tóc hỗn độn.

Một chữ cút này làm tổn thương anh thật sâu sắc, anh hôm nay vừa bôi thuốc lại vừa mua lắ tay cho cô ta, cô ta không chỉ không cảm tạ, trái lại còn muốn đuổi anh ra ngoài, anh dù sai cũng không cam lòng.

"Em muốn để cho Phó Ninh Xuyên tới?" Anh bỗng nhiên mở miệng.

Vệ Gia Lam ngăn ra.

"Dù cho em có dán ảnh chụp anh ta lên tường thì có thể làm gì? Em cho rằng anh ta sẽ trở về sao?"

"Anh..... Anh sao lại biết được?" Vệ Gia Lam thay đổi sắc mặt, "Anh theo dõi tôi? Anh lập tức cút đi, nhà tôi không chào đón anh, cút đi!"

Nhưng Phó Nhất Phong vẫn ngồi yên bất động, nghe vậy anh ta thậm chí chỉ lạnh lùng gọi lên khoe miệng, đôi mắt đen chăm chăm nhìn cô ta, như chìm ưng gắt gao nhìn chăm chăm con mồi, khi Vệ Gia Lam phát giác ra bất ổn, muốn tiến lên để tránh thoát, anh đột nhiên đứng dậy, bắt một cái đã nắm được tay cô ta.

"Muốn anh cút?" Anh đem cô kéo vào trong lòng ngực, hung hăng ôm lại, "Chuyện này anh làm không được, không bằng, chúng ta làm chút việc thú vị hơn!"

Nói xong anh một phen mạnh mẽ bế cô lên vào hướng phòng ngủ, Vệ Gia Lam biết chuyện gì sắp xảy ra liền giấy giữa, nhưng không thể làm được gì.

"Buông tôi ra!"

Qua mấy lần phiên vân phúc vũ, Phó Nhất Phong không thỏa mãn mà muốn cô ta hết lần này đến lần khác, cho đến khi cô mệt đến ngất đi, mới miễn cưỡng dừng lại.

Nhìn dung nhan đang ngủ của cô, anh đứng dậy đi ra phòng khách lấy lắ tay, mạnh mẽ đeo lên cổ tay cô ta.

"Anh....." Lúc này cô ta lại đột nhiên tỉnh lại, hữu khí vô lực mà hung hăng nhìn chăm chăm hắn, đáng tiếc chẳng thể làm được gì.

Phó Nhất Phong âm lãnh mà cười, tay nhẹ nhàng vỗ vỗ gương mặt cô ta: "Như thế nào? Còn muốn lại làm thêm một lần hay sao?"

Vệ Gia Lam không nói lời nào.

Làm lơ đôi mắt cô ta đang trừng anh, tay anh di chuyển xuống dưới đặt trên bụng nhỏ của cô ta, xoa xoa rồi nheo lại đôi con ngươi, lạnh giọng cảnh cáo:

"Vệ Gia Lam, nếu bây giờ em đã hoài thai, lại dám gạt tôi đi bệnh viện phá thai một lần nữa, tôi sẽ trực tiếp đánh gãy chân của em!"

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuyên Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hoảng hốt

Edit: Doãn Vy

Beta: Doãn Tư Mặc

Lúc Vệ Gia Lam tỉnh lại lần nữa, Phó Nhất Phong đã rời đi.

Nhìn một đống hỗn độn trên giường, cũng đủ để hiểu đêm qua "dã chiến" diễn ra có bao nhiêu kịch liệt. Vệ Gia Lam nằm thẳng người, toàn thân trên dưới giống như là bị nghiền nát, ê ẩm.

Thoáng vén chăn một bên, Vệ Gia Lam cúi đầu nhìn thấy rõ từng vết đỏ chuyển tím khắp cả người, anh ta chính là đang tra tấn thể xác cô! Cô ta nhìn lại những dấu hôn nặng nề toàn thân, trong mắt toàn ý hận.

"Phó Nhất Phong!" Cô ta nghiến răng nghiến lợi phát ra từng chữ một, đôi mắt sắt bén, lạnh lẽo chỉ hận không thể giết chết anh ngay tức khắc.

Nhớ đến lời anh ta nói trước khi rời đi, Vệ Gia Lam càng cảm thấy hận ý tràn đầy.

Cô ta làm sao có thể mang thai? Cô tuyệt đối không muốn mang con của anh ta!

Nghĩ đến đây, Vệ Gia Lam mặc kệ toàn thân đầy khó chịu, hoắc mất một chút cố sức đứng dậy, nhặt quần áo nằm tứ tung trên sàn nhà mặc lên người, cô ta cầm chìa khóa đi xuống tiệm thuốc dưới lầu một chuyến, sau khi trở về lại ngồi ở trên sofa.

Rót nước vào ly, Vệ Gia Lam cầm thuốc tránh thai bỏ vào miệng, ngón tay hơi run run, cô ta ảo não dứt khoát nuốt xuống, uống mấy ngụm nước rồi mới đỡ lấy ngực.

"Tôi không muốn mang thai, tôi không muốn mang thai....."

Trong miệng liên tục lẩm bẩm, cô ta nhìn viên thuốc nằm trên tay, hận ý dâng tràn.

Cô ta hận Phó Nhất Phong! Hận hấn!

Một buổi sáng yên bình đang đến.

Hôm nay là ngày nghỉ, do vậy Hứa Niệm Hi dứt khoát ngủ đến khi tự tỉnh mới thôi, cô mở mắt ra, phát hiện anh sớm đã tỉnh, nằm bên cạnh dùng di động lướt web.

"Tỉnh rồi?"

Phó Ninh Xuyên cảm giác được bên cạnh có động tĩnh rất nhỏ, anh buông di động, nghiêng đầu lẳng lặng nhìn cô.

"Vâng!" Cô thấp giọng trả lời, theo bản năng dụi dụi mắt, rồi sau đó nhích nửa người lấy di động của anh để xem giờ.

"Đã 11 giờ rồi!" Hứa Niệm Hi hốt hoảng, ần ần màn hình, "Nên rời giường."

Phó Ninh Xuyên gạt đầu, nâng tay lên lên lút nhìn bảo bối tinh nghịch trên ngực, có lẽ chính cô cũng chưa chú ý, lúc này cô nửa người ghé vào trên người anh, hai cơ thể ấm áp đang hoà lẫn vào nhau, anh thậm chí có thể cảm nhận được tim cô đang đập từng nhịp từng nhịp.

"Anh ngăn người làm gì?" Hứa Niệm Hi ngược mắt thấy anh thất thần, gờ tay quơ quơ trước mắt anh, ngay sau đó chống tay ngồi dậy, "Em đi rửa mặt."

Anh còn nằm, nhìn cô chạy vào buồng vệ sinh, mới chậm rãi ngồi dậy, tấm chăn từ trên ngực cường tráng rơi trên mặt sàn, anh cầm lấy ném trên tủ đầu giường.

Ngồi ngây ngốc bên mép giường một lúc, anh mới đứng lên, đi đến buồng vệ sinh.

Ngay thời điểm Phó Ninh Xuyên đi vào, Hứa Niệm Hi đã rửa mặt đi ra ngoài nấu cơm, anh ở bên trong bận rộn một lát, lúc này mới kịp chú ý, trên cằm đã lấm tấm râu, xem ra cần phải làm sạch sẽ một chút.

Đưa tay lấy dụng cụ, anh bôi kem lên cằm xoa xoa vài lần, đang lúc anh cầm dao cạo râu chuẩn bị cạo, cánh cửa đột nhiên bị mở ra.

Anh nghiêng đầu nhìn qua.

Hứa Niệm Hi không nghĩ tới lúc vào sẽ thấy anh ở làm việc này, cô chỉ muốn vào nói cơm đã nấu xong, nhưng lại thấy trên mặt anh lau bọt kem, ngẩng người quan sát khắp người anh từ trên xuống dưới có chút buồn cười, cô đột nhiên nổi hứng.

"Có cần em giúp không?" Cô đi qua, lấy dao cạo râu anh còn cầm trên tay, đứng ở trước mặt anh chăm chú nhìn chằm chằm chiếc cằm cương nghị.

"Anh muốn làm như thế nào?" Cô từ trước đến nay chưa từng thử làm việc này, vẫn nên hỏi rõ trước tránh cho bản thân không giúp được gì mà còn làm hỏng việc.

Phó Ninh Xuyên hoàn hồn, đôi mắt đen cũng tràn đầy ý cười, anh giơ tay chỉ chỉ bọt còn trên cằm, cằm tay cô mang theo dao cạo râu đặt trên cằm.

"Như thế này....." Anh nói chuyện cách cô rất gần, cằm tay cô nhẹ nhẹ lướt trên cằm một đường thẳng, quả nhiên bọt nhỏ rớt xuống. Rồi sau đó anh nhìn cô, từ từ buông tay.

"Ah em biết rồi!" Cô nháy mắt tỏ ý đã hiểu, hưng phấn nóng lòng muốn thử, hơi ngửa đầu liếc mắt nhìn cằm anh không chớp mắt, ngón tay khẽ nhúc nhích rất cẩn thận đặt trên cằm anh.

Nhìn cô chuyên chú giúp anh cạo râu, hai tay bất tri bất giác vòng ra phía sau người cô, chống trên bồn rửa tay, khoảng cách rất ngắn gần như có thể trọn vẹn ôm cô vào lòng ngực, Phó Ninh Xuyên đảo đảo ánh mắt, cảm thấy tư thế này rất vừa lòng.

Cô thật sự rất cẩn thận, tuy rằng làm lần đầu tiên nhưng không chút sai sót, rất nhanh bọt kem khắp cằm anh ban nãy đã được cạo sạch sẽ.

"Đã xong!" Buông dao cạo râu xuống, Hứa Niệm Hi hưng phấn duỗi tay sờ sờ chiếc cằm bóng loáng trước mắt, mi mắt khẽ cong cong.

Cô làm trông rất không tồi a

"Ừ!" Gật gật đầu, vòng tay Phó Ninh Xuyên thu hẹp lại, nhẹ nhàng ôm cô vào ngực, từ ánh đèn trong nhà vệ sinh, đôi mắt cô sánh ngời như chứa từng vụn tinh quang, làm anh không kiềm chế được trong lòng có chút cảm giác viên mãn.

"Niệm Hi....."

Nghe thấy tiếng anh gọi, Hứa Niệm Hi ừ một tiếng, tâm tư còn đắm chìm vì kiệt tác đầu tiên của mình, đôi tay nhỏ không ngừng sờ tới sờ lui trên cằm anh, cảm giác như sờ bao nhiêu cũng không đủ.

Tất nhiên anh sẽ không cự tuyệt, thậm chí còn thuận theo ý cô, cúi đầu tới gần một chút. Từ lúc cạo xong đến giờ cô vẫn luôn cười ngây ngô, cong cong đôi mắt xinh đẹp dị thường, đen nhánh như mã não.

Cũng làm anh...rất rất muốn hôn cô.

Nghĩ được làm được anh cúi đầu thấp hơn khẽ hôn cô, trong ánh mắt kinh ngạc của cô, anh nhanh chóng cúi đầu, ngậm lấy đôi môi nhỏ bé của cô.

Ngay từ đầu anh cũng không có làm gì, đôi mắt đen nhánh gần trong gang tấc nhìn chằm chằm cô, lặng im chờ đợi vài giây, anh nghiêng nghiêng đầu, bắt đầu trầm mặc mà hữu lực hôn lên môi cô.

Khuôn miệng vừa mới đánh răng xong phảng phất mùi hương kem đánh răng bạc hà tươi mát, qua răng môi mà thấm vào miệng cô, Hứa Niệm Hi nhắm mắt, hô hấp không bất giác bắt đầu loạn cả lên, cô rũ mắt, không biết từ khi nào tay cô đã quán quít choàng trên cổ anh.

Nhận thấy hành động tự nhiên của cô, hai mắt anh sáng ngời, đôi tay đang chống ở bồn rửa tay nhanh chóng ôm ghì lấy eo cô, hơi hơi dùng sức bế lên, làm cô ngồi ở bồn rửa tay, vừa lúc ngồi song song đối diện với anh.

Nụ hôn vẫn tiếp tục tiếp diễn, bàn tay Phó Ninh Xuyên chậm rãi vỗ về lưng cô, vòng ra sau đầu đẩy cô về phía trước.

"Ngô....." Trước mắt đột nhiên đen nhánh một màu, trái tim cô theo bản năng có chút hoảng loạn, cánh tay quán quanh càng khấn trương. Lúc này hai người dựa vào càng gần, cô đều có thể cảm giác được hô hấp của anh nóng rực phả trên mặt cô, nhịp tim như hoà làm một.

Cảm giác này thật lạ.

Nhưng cô lại thích.

Bầu không khí yên tĩnh một lúc lâu mới chậm rãi chấm dứt, hai người tách ra, Hứa Niệm Hi nhìn trong gương thấy được bộ dạng đáng xấu hổ của chính mình.

Đôi mắt đầy nước, gò má ửng đỏ, môi sưng đỏ.....

"Đi thôi, đi ăn cơm!" Anh nhàn nhạt nhìn cô, tay vỗ vỗ sau lưng, rồi sau đó dùng sức ôm cô xuống khỏi bồn rửa tay.

Hứa Niệm Hi còn ngây ngốc đứng tại chỗ, nhưng thấy anh đã buông tay đi ra ngoài, cô hít một hơi thật sâu, ngón tay xoa môi.

Hình như...cô thích anh rồi đúng không?

Loại chuyện kết hôn trước rồi mới yêu đương này, đáng chết, tại sao lại có cảm giác tốt đẹp đến như vậy chứ!

- - - - -

Vốn dĩ Phó Ninh Xuyên tính cuối tuần ở nhà cùng cô, nào ngờ vừa rửa bát xong được một lúc, thì Phó Thừa Nghiệp gọi đến bảo anh trở về một chuyến, nói là công ty có một số việc cần anh tới xử lý.

Phó Ninh Xuyên tuy rằng là trên danh nghĩa, nhưng có một số việc vẫn là cần phải quản, bởi vậy phải đồng ý, chuẩn bị ra cửa.

Trong phòng trống rỗng, Hứa Niệm Hi nhàm chán ngồi ở trên sofa phát ngốc, đang lúc cô tính lấy máy tính chơi, chuông cửa vang lên.

Đôi mắt mọng về nhàn nhạt, cô mang dép lê đi mở cửa, không nghĩ tới người trước mắt sẽ là Vệ Gia Lam, Hứa Niệm Hi cũng không mấy ưa thích cô ta, vì thế lạnh lùng hỏi:

"Vệ tiểu thư đến đây có việc không?"

Hiện tại Vệ Gia Lam cả người đều khó chịu, cô ta suy nghĩ thật lâu cũng không cách nào xóa bỏ việc bị Phó Nhất Phong áp đảo thêm một lần nữa, vì thế muốn tìm đến chỗ anh kiếm một chút an ủi.

"Ninh xuyên có ở đây không?"

Hứa Niệm Hi lắc đầu: "Anh ấy không có nhà, Vệ tiểu thư có chuyện gì có thể nói cho tôi, tôi sẽ nói lại với anh ấy."

Nghe vậy sắc mặt Vệ Gia Lam phảng phất cô đơn, cô u buồn, mếu máo: "Không cần, có chuyện gì tôi tự mình nói với anh ấy."

Lời này nói ra có chút khiêu khích, đáng tiếc Hứa Niệm Hi hôm nay tâm tình tốt, không muốn cùng cô ta gây sự, lập tức duỗi tay đóng cửa.

"Nếu không có việc gì, gặp lại Vệ tiểu thư sau."

Nhưng cửa không thể đóng lại.

"Hứa tiểu thư đừng vội, tôi vừa lúc cũng đang nhàm chán, không mời tôi đi vào ngồi sao?"

Vệ Gia Lam không thể gặp mặt Phó Ninh Xuyên, tâm tình rất khó chịu, dù sao cũng muốn trước mặt Hứa Niệm Hi khoe mẽ mấy phen.

Hứa Niệm Hi vốn định từ chối, nhưng nghĩ lại đối phương đã muốn gây sự với mình, mình tất nhiên phải thành toàn, vì thế dứt khoát mà buông lỏng tay đi vào nhà.

"Vệ tiểu thư, kỳ thật tôi càng thích người khác kêu tôi một tiếng 'Phó phu nhân'. Dù sao tôi đã cùng Ninh Xuyên kết hôn rồi."

Vệ Gia Lam đi vào, thình lình nghe thấy câu này sắc mặt càng kém, xem chút nữa bị chọc tức đến thổ huyết, cô ta hung hăng trừng mắt Hứa Niệm Hi, giọng điệu khó chịu khề hừ một tiếng.

Ngồi trên sofa, Hứa Niệm Hi dùng hết lễ nghĩa coi Vệ Gia Lam là khách mà chiều đãi, cô rót nước, rồi sau đó cũng không chủ động nói chuyện, cô tự chơi đi động một mình.

Vệ Gia Lam hoàn toàn bị lờ, cảm thấy không cam lòng, cô ta suy nghĩ tìm đề tài để nói chuyện, nhưng lúc này di động Hứa Niệm Hi vang lên.

"Alo." Hứa Niệm Hi ngược mắt vừa thấy dòng hiển thị báo tên, lập tức ấn nghe.

Là anh điện, nói là công ty việc nhiều anh có thể sẽ về trễ một chút, nếu đến giờ cơm anh không trở về, dặn dò cô ăn trước, không cần chờ anh.

Hứa Niệm Hi vâng vâng vài tiếng, lại thuận miệng hỏi vài câu, mới ngắt điện thoại.

"Là Ninh Xuyên?" Vệ Gia Lam hỏi.

Hứa Niệm Hi thực không thích cô ta kêu như vậy, nhàn nhạt gật đầu rồi nói: "Vệ tiểu thư với chồng tôi cũng không thân thiết gì, vẫn nên gọi 'Phó tiên

sinh" thì tốt hơn."

Lời này chẳng khác nào trực tiếp đánh vào mặt Vệ Gia Lam, sắc mặt cô ta nháy mắt trắng bệch, ngay sau đó cong môi nở nụ cười: "Hứa tiểu thư thật là biết nói giỡn, tôi cùng Ninh Xuyên sao lại không thân? Lại nói, tôi và anh ấy biết nhau so với cô sớm hơn nhiều. "

Hứa Niệm Hi dừng lại.

"Trước kia, Ninh Xuyên đối tốt với tôi, mọi việc đều sẽ vì tôi mà suy nghĩ, tôi thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì, thích quần áo thể nào, thích loại vải dệt nào, anh ấy đều biết rõ ràng....."

Vệ Gia Lam tâm tình khó chịu, cũng muốn trả thù trở về, vì thế liền nói đến căn bản đừng không được.

"Vệ tiểu thư," Hứa Niệm Hi hoàn toàn mất kiên nhẫn khi nghe Vệ Gia Lam liên tiếp khoe khoang, lạnh lùng mà nhìn cô ta, một chầm thấy máu, "Nghe nói Phó Nhất Phong rất thích cô, hơn nữa nghĩ đến chuyện mấy năm trước, nếu như cô cùng Phó Nhất Phong ở bên nhau, xem như cũng không tồi."

Vệ Gia Lam sắc mặt trắng nhợt: "Cô sao lại biết?"

"Nghĩ đến Vệ tiểu thư hẳn cũng là thích Phó Nhất Phong, bằng không sẽ không cam tâm tình nguyện....." Hứa Niệm Hi cố ý dừng một chút, "Nói vậy nếu ở trước mặt ba mẹ nói giúp hai người một câu, cũng có thể thúc đẩy tiến độ là chuyện tốt."

Nghe vậy Vệ Gia Lam hoàn toàn biến sắc mặt: "Ai nói tôi thích Phó Nhất Phong? Ai nói tôi cam tâm tình nguyện?"

Hứa Niệm Hi nhìn chăm chăm cô ta không nói lời nào.

Vệ Gia Lam tiếp tục: "Tôi không thích Phó Nhất Phong, tôi cũng không phải cam tâm tình nguyện, cho dù có chuyện đó thì như thế nào? Cô không thể ngăn cản tôi cùng Ninh Xuyên tái hợp!"

"Ân, nếu ba mẹ đã biết cũng sẽ nghĩ như vậy." Hứa Niệm Hi dứt khoát nói theo cô ta, đứng dậy chỉ vào cửa ý vị rõ ràng, "Như vậy, chúc Vệ tiểu thư tâm nguyện sớm thành." Sớm ngày cùng Phó Nhất Phong kết hôn đi thôi!

Vệ Gia Lam tức giận đến không được, lại cố tình nói đến việc đó làm cô ta đau điếng, cô ta dậm dậm chân, hừ vài tiếng rồi khó chịu rời đi.

Trong phòng một lần nữa an tĩnh lại.

Không thể không nói tuy rằng thủ đoạn Vệ Gia Lam không quá cao, chẳng qua là tới khoe khoang, nhưng xác thật có chút ảnh hưởng tới tâm tình của mình, Hứa Niệm Hi ngồi trong lòng khó chịu mà ngồi một lúc lâu, sau đó mới hẹn Ôn Lộ cùng nhau đi dạo phố.

Đem việc ban nãy kể hết cho Ôn Lộ nghe, cũng nghe không ít đề nghị, Hứa Niệm Hi tâm tình miễn cưỡng tốt lên một ít, cô vừa rồi mua không ít quần áo cho Phó Ninh Xuyên, lúc này chuẩn bị đi ra về.

Bất quá lúc ra khỏi trung tâm thương mại, Hứa Niệm Hi bỗng nhiên nghĩ tới công ty lớn cách đó không xa, nghĩ tới anh đang ở trong đó, hơn nữa ngay trước đó không xa.

Lôi kéo Ôn Lộ trực tiếp đi đến công ty, Hứa Niệm Hi muốn tạo cho anh một niềm vui bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuyên Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Tức giận

Edit: Doãn Diệp Đường

Beta: Doãn Tư Mặc

Từ trung tâm thương mại đi qua cách một con phố, Hứa Niệm Hi rất nhanh đã cùng Ôn Lộ đứng dưới tòa nhà lớn. Cô trước giờ chưa từng tới chỗ này, lần đầu tiên tới lại thấy có chút mới mẻ.

Nếu nói là niềm vui bất ngờ, đương nhiên không thể gọi điện thoại thông báo trước cho anh, Hứa Niệm Hi cùng Ôn Lộ cùng nhau đi vào, tìm tới bàn tiếp tân.

"Chào cô."

Cô gái trước bàn đang vội, nghe vậy ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn, cũng thấy chưa từng gặp qua, vì thế cô nhân viên tiếp tân liền hành xử theo đúng công

tác của mình, hỏi: "Xin chào tiểu thư, cô có yêu cầu gì sao?"

Hứa Niệm Hi đáp: "Tôi muốn gặp Phó Ninh Xuyên một chút, không biết anh ấy hiện tại ở đâu?"

Nghe vậy cô nhân viên tiếp tân hơi nhún nhún mày, cô ta cho tới bây giờ chưa từng gặp qua cô gái xa lạ này.

"Xin hỏi tiểu thư có hẹn trước chưa?"

Hẹn trước? Hứa Niệm Hi ngẩn người, đúng là không có.

"Vậy tiểu thư tạm thời không thể gặp tổng giám đốc, huống hồ tổng giám đốc hiện tại có việc đang vội, nếu tiểu thư muốn gặp, lần sau nên có hẹn trước."

Ôn Lộ ở một bên nghe xong có chút khó chịu: "Cô có biết hay không....."

Lời nói chưa kịp nói xong, đã bị Hứa Niệm Hi quay người bịt kín miệng, cô quay về phía nhân viên tiếp tân cười cười, nhìn quanh bốn phía rồi nhanh chóng lôi kéo Ôn Lộ đi qua một bên.

"Chúng ta ở đại sảnh chờ một chút là được."

Ôn Lộ bị cô kéo đến chỗ ngồi, có chút cảm giận mà nói: "Cậu đang làm gì vậy? Phó Ninh Xuyên là chồng của cậu, cậu có thấy qua người nào muốn gặp chồng mình mà cần phải hẹn trước chưa? Đây là cái đạo lý gì thế?"

Hứa Niệm Hi cười trấn an: "Dù sao tớ vẫn chưa tới nơi này bao giờ, bọn họ không quen biết tớ cũng rất bình thường, dù sau tớ hiện tại cũng đang rảnh rồi, vậy thì ở chỗ này chờ một chút cũng được, còn cậu thì sao? Nếu cậu đang vội về nhà trông con, tớ đưa cậu lên xe trước nhé."

Ôn Lộ nghe nói liền vẫy vẫy tay: "Hôm nay Diệp thành cũng được nghỉ, anh ấy mang con đi ra ngoài chơi rồi, tớ ở một mình cũng nhàm chán."

"Như vậy sao!" Hứa Niệm Hi gật gật đầu. Nếu đã như vậy thì hai người dứt khoát cùng nhau chờ, dù sao cũng đều đang nhàm chán.

Cùng lúc đó.

Vệ Gia Lam một bụng tức giận từ nhà Hứa Niệm Hi bước ra, đứng ở dưới lầu hết sức mà hành hạ hoa cỏ trong tay.

Tu hú chiếm tổ chim khách mà còn nói hợp tình hợp lý, chính là dùng để nói về Hứa Niệm Hi, còn không phải là tạm thời chiếm lấy vị trí vốn dĩ thuộc về cô ta hay sao? Có cái gì mà đắc ý?

Càng nghĩ càng tức giận hơn, Vệ Gia Lam quên mất vết thương trên đùi mà dậm dậm chân, ngay sau đó lại đau đến cong cả eo xuống.

Thật là đáng chết!

Bây giờ cũng chẳng còn nơi nào để đi, cô ta nghĩ tới nghĩ lui liền chuẩn bị về nhà, nhưng lúc cô ta vừa mới đi vài bước, bỗng nhiên lại thay đổi ý định.

Phó Ninh Xuyên chẳng phải không ở nhà hay sao?

Dựa theo kinh nghiệm của cô ta mà nói, nếu như không ở nhà, rất có khả năng là đã đến công ty.

Nghĩ đến đây, đôi mắt Vệ Gia Lam bỗng nhiên sáng lên, cô ta đi đến cửa tiểu khu, trực tiếp đón xe đến công ty.

Tới dưới công ty, Vệ Gia Lam cũng không vội đi vào, mà là đứng tại chỗ nhìn lên, vô số hồi ức trong nháy mắt hiện ra trong lòng.

Đã từng, cô ta cũng đã từng thường xuyên tới nơi này, cùng anh trải qua từng đêm từng đêm xử lý công vụ thâu đêm suốt sáng.

Đã từng, cô ta đã từng không cẩn thận ngủ quên mất trong phòng nghỉ trong văn phòng của anh, khi tỉnh lại phát hiện trên người mình là quần áo to và rộng của anh.

Đã từng, rất nhiều người trong công ty đều quen biết cô ta, đều sẽ thân thiết mà kêu cô ta là Phó phu nhân.

Đã từng.....

Thì ra ở đây lại cất giấu nhiều hồi ức tốt đẹp đến vậy, Vệ Gia Lam hạnh phúc mà cong cong khóe môi, nâng bước đi vào trong.

Bố trí của công ty vẫn không thay đổi, Vệ Gia Lam liếc mắt một cái nhìn, cư nhiên vẫn là cô nhân viên tiếp tân từ mấy năm trước, đến nhân viên cũng chưa từng thay đổi.

"Chào cô." Vệ Gia Lam lập tức đi qua.

Cô nhân viên tiếp tân đang bận rộn, thỉnh thoảng nghe thấy một cái thanh âm hơi quen thuộc, cô ta ngẩng đầu lên, sau một lúc thần sắc chuyển sang vui vẻ.

"Vệ tiểu thư?" Nhân viên tiếp tân cười rộ lên, lại cho rằng không đúng mà sửa miệng, "À, bây giờ hẳn nên gọi là Phó phu nhân, ngài đã rất lâu không tới công ty."

Vệ Gia Lam không nghĩ tới cô nhân viên này chưa biết đến chuyện hai năm về trước, nhưng nghe tiếng gọi Phó phu nhân thật sự quá mức êm tai, kỳ thật danh hiệu này ngay từ đầu chính là của mình, cô ta cong lên khóe môi, trực tiếp e hèm.

"Đã lâu không gặp, Ninh Xuyên ở tầng trên sao?"

Cô tiếp tân gật đầu: "Phó phu nhân muốn đi lên sao? Tổng giám đốc bây giờ đang bận, nếu không tôi đi thông báo trước một tiếng?"

Vừa nói xong cô tiếp tân đã định gọi điện thoại đi, Vệ Gia Lam thấy thế toan ngăn lại cô ta, nụ cười trên khóe môi vẫn chưa hạ xuống.

"Không cần, tôi tự mình đi lên là được!"

Buông tay ra, Vệ Gia Lam trực tiếp đi vào thang máy.

Cô ta vẫn nhớ rõ văn phòng anh nằm ở tầng nào, Vệ Gia Lam nghĩ đến việc rất nhanh là có thể nhìn thấy anh, đuôi mày khóe mắt đều mang theo nhàn nhạt ý cười.

Thang máy mở cửa, cô ta nâng chân bước bộ ra ngoài.

Vòng qua hành lang, thứ Vệ Gia Lam nhìn thấy đầu tiên là cửa văn phòng đang đóng chặt, rồi sau đó thấy trên bàn công tác bên ngoài, một cô gái đang giặt mình mà nhìn chăm chăm mình.

"Vệ tiểu thư?"

Cô gái đó tên gọi Ari, là thư ký của Phó Ninh Xuyên, cũng làm công tác được nhiều năm. Ari trước đó đã biết chuyện Phó Ninh Xuyên cùng Vệ Gia Lam chia tay, tuy rằng không rõ nguyên nhân, nhưng bây giờ thấy Vệ Gia Lam, tự nhiên đã hiểu làm hai người đã quay lại.

"Àn!" Vệ Gia Lam cười cười, đi đến chỗ của Ari.

Ari cho rằng hai người tái hợp, đương nhiên tận lực mà bắt đầu lấy lòng, không chỉ bung trà đưa nước, một tiếng lại một tiếng kêu Phó phu nhân đến là trôi chảy.

Mà Vệ Gia Lam đương nhiên sẽ không cự tuyệt Ari gọi mình như vậy, thậm chí cô ta thật hưởng thụ việc người khác kêu cô ta như thế. Lúc này cô ta an vị ở trên vị trí của Ari, chờ Phó Ninh Xuyên kết thúc cuộc họp.

Nói đến cũng khéo, Vệ Gia Lam chờ không bao lâu, đã nghe thấy đầu hành lang bên kia có tiếng bước chân truyền đến, ánh mắt cô ta sáng rực lên, còn chưa kịp phản ứng đã nghe thấy Ari ở một bên chủ động đi tới nghênh đón.

"Tổng giám đốc, vợ ngài đến tìm ngài."

Phó Ninh Xuyên mới vừa đi ra chuẩn bị về văn phòng, thỉnh thoảng nghe thấy câu này thần sắc lập tức liền vui vẻ, anh nghĩ Hứa Niệm Hi đã tới, dưới chân bước đi bất giác nhanh hơn.

Nhưng anh không nghĩ rằng sau khi đi tới lại nhìn thấy Vệ Gia Lam.

"Tại sao cô lại ở đây?" Âm thanh bỗng chốc lạnh xuống, Phó Ninh Xuyên nhìn về phía Ari đang đứng một bên, lồng ngực có chút tức giận.

"Tổng giám đốc, chuyện này....." Ari không hiểu được sao lại thế này.

"Ninh Xuyên, em....." Vệ Gia Lam biết sẽ bị chú ý, vội kéo anh qua một bên, muốn vào trong văn phòng rồi lại nói.

Đáng tiếc Phó Ninh Xuyên căn bản chưa từng cho cô ta cơ hội.

"Ari, cô ấy không phải là vợ tôi," Phó Ninh Xuyên không quan tâm tới cô ta, quay đầu nói với Ari, "Tôi đích thực đã kết hôn, vợ tôi tên là Hứa Niệm Hi."

Ari thần sắc cứng đờ gật đầu.

Vì để Ari biết mặt Hứa Niệm Hi, Phó Ninh Xuyên thậm chí lấy di động ra tìm tấm ảnh chụp lên trước kia cho cô ta xem, bảo đảm về sau Ari sẽ không nhận sai người nữa.

Ari hiểu rõ vừa rồi lòng hảo tâm của mình đã gây ra hậu quả lớn, lập tức thức thời gật đầu rồi đi.

Chỉ còn lại có Phó Ninh Xuyên cùng Vệ Gia Lam.

Kỳ thật công ty đã không còn việc gì, xử lý mau hơn anh tưởng nhiều, Phó Ninh Xuyên lúc này chỉ đang quay về lấy cái áo khoác, anh từ văn phòng đi ra, trực tiếp hướng thang máy đi vào.

Vệ Gia Lam lập tức đuổi theo: "Ninh Xuyên, em....."

Nhưng mà anh không nói một lời, căn bản không muốn quan tâm tới cô ta, Vệ Gia Lam xấu hổ, lại cũng không thể không mặt dày mà bám theo.

Thang máy đóng cửa, chỉ có hai người, thập phần yên tĩnh.

Số tầng đang chậm rãi đi xuống.

Vệ Gia Lam thỉnh thoảng nhìn lên anh, thật sự không chịu nổi sự trầm mặc như vậy nữa, cô ta mau chóng mở miệng: "Ninh Xuyên, anh vẫn không tính tha thứ cho em sao? Em đã biết sai rồi, anh không phải rất yêu em sao?"

Phó Ninh Xuyên im miệng không nói.

"Lúc ấy chúng ta bên nhau thật hạnh phúc, bắt quá chỉ vì em phạm phải một sai lầm, anh liền vĩnh viễn cách xa em sao? Con người ta không phải là đức thánh hiền, ai mà không có sai lầm, em đã biết sai mà cố gắng sửa lại, anh vì sao không cho em một cơ hội?"

Phó Ninh Xuyên lãnh đạm nói tiếp: "Vệ tiểu thư hình như đến bây giờ còn chưa hiểu rõ, có lẽ đầu óc cô đã không còn thanh tỉnh nữa rồi."

Vệ Gia Lam nghẹn lại, làm lơ tiếp tục nói: "Anh kỳ thật không thích Hứa Niệm Hi có phải hay không? Anh vì cái gì không đợi em trở về, chúng ta yêu nhau như vậy, em đã biết sai, cũng đã quay đầu lại, anh vì cái gì không cho cả hai chúng ta một cơ hội? Chúng ta vẫn có thể tái hợp mà, chúng ta sau này sẽ kết hôn, sẽ có những đứa bé đáng yêu, hơn nữa ba mẹ cũng đều vẫn ủng hộ chúng ta, không phải sao?"

Phó Ninh Xuyên quả thực lười nói với cô ta. Nếu cha mẹ biết cô ta mấy năm trước làm đã làm chuyện tốt gì, sao có thể còn ủng hộ hai người?

"Ninh Xuyên....." Vệ Gia Lam tiếp tục lải nhải, hoàn toàn không được anh đáp lại dù chỉ một lời. Nhưng cô ta lại muốn nói, nói không chừng anh sẽ đột nhiên nghĩ thông suốt, đột nhiên sẽ quay đầu lại ôm cô ta, sau đó hai người lại có thể một lần nữa ở bên nhau.

Thang máy càng lúc càng xuống gần lầu một.

Rốt cuộc một tiếng "Đình" vang lên, Phó Ninh Xuyên nâng bước chuẩn bị đi ra ngoài, ai biết ngược mắt một cái đã thấy Hứa Niệm Hi đang ngồi trong đại sảnh, anh còn chưa kịp phản ứng lại, trong lòng ngực không kịp phòng bị liền có một ôn hương noãn ngọc đột nhiên xô thẳng vào.

Hứa Niệm Hi nhàm chán không muốn chơi di động, tầm mắt vẫn luôn dừng ở chỗ thang máy, cô nhìn một đợt lại một đợt người đi lên lại xuống dưới, che miệng nhỏ mà ngáp một cái.

Đang lúc cô muốn dời tầm mắt đi, cửa thang máy lại lần nữa mở ra, thân ảnh thân thuộc ánh vào mắt làm đôi mắt cô sáng hẳn lên, nhưng lại có một người khác cùng đi ra đang xà xệch với anh, trong phút chốc làm cô lạnh mặt xuống.

Hứa Niệm Hi hoắc mắt đứng lên, một phen kéo Ôn Lộ đi đến phía thang máy.

Vệ Gia Lam lúc này đã bị Phó Ninh Xuyên hung hăng đẩy ra, cô ta dựa vào khung cửa trong lòng cười thầm.

Xem biểu cảm của Hứa Niệm Hi, cô ta lúc này giả đau chân cố ý ngã vào người anh, thật đúng là đã làm chuyện tốt.

"Niệm Hi....." Phó Ninh Xuyên biết cô đã thấy, đi lên phía trước nhẹ nhàng giải thích: "Vừa rồi anh không phải cố ý, đừng để ở trong lòng."

Hứa Niệm Hi biết là Vệ Gia Lam cố tình làm cho mình xem, nhưng không biết vì sao trong lòng cô vẫn có một cây kim thật dài châm vào, vốn dĩ cả buổi chiều bị Vệ Gia Lam ngênh ngang vào nhà đã có chút khó chịu, thêm chuyện này càng làm tâm tình cô thêm kém.

"Em biết." Cô nói tiếp.

Vệ Gia Lam thấy giữa hai người tựa hồ có gì đó không đúng, lập tức nắm chặt thời cơ tiến lên.

"Ninh Xuyên thật xin lỗi, em vừa rồi đột nhiên chân có chút đau, không đứng vững được, thật xin lỗi." Diễn xuất quả thực là sở trường của Vệ Gia Lam, vừa nói trong mắt liền trào ra vài giọt nước mắt, đáng tiếc nơi này không có ai đồng tình với cô ta.

Khi Vệ Gia Lam nói chuyện, tầm mắt Hứa Niệm Hi dừng ở trên người cô ta, kỳ thật cô cái gì cũng biết, biết Vệ Gia Lam này chỉ thích khoe ra, biết cô ta chỉ muốn cùng Phó Ninh Xuyên tái hợp, cô biết anh không có suy nghĩ này, thế nhưng vẫn bị động tác vừa rồi mang đến ảnh hưởng thật sâu.

Có lẽ cô cần được yên lặng một chút.

"Ninh Xuyên," Hứa Niệm Hi giương mắt, nhẹ giọng nói, "Em hôm nay tới để nói với anh một tiếng, tối nay em sẽ về nhà một chuyến."

Phó Ninh Xuyên sững sốt.

"Cứ như vậy, em đi trước." Nói xong Hứa Niệm Hi liền xoay người rời đi, bên cạnh là Ôn Lộ đang kỳ quái mà đuối theo, cô nàng sao lại không biết cô phải về nhà? Không phải tới để gặp anh sao?

"Niệm Hi....." Đột nhiên cũng chỉ còn lại hai người, Phó Ninh Xuyên bước chân nhẹ nâng lên đã đuối theo vài bước, nhưng ngẩng lại vẫn là ngừng lại.

Trên chuyện của Vệ Gia Lam, anh vẫn làm chưa đủ ổn thỏa, có lẽ anh cũng nên một mình từ từ ngẫm lại, tiếp theo nên làm như thế nào.

"Ninh Xuyên....." Cố tình ngay lúc này, phía sau vẫn còn truyền đến âm thanh của con người phiền phức kia, Phó Ninh Xuyên trực tiếp lạnh mặt ngó lơ.

"Vệ tiểu thư, nơi đây không chào đón cô, sau này không cần lại tới nữa."

Dứt lời, Phó Ninh Xuyên trực tiếp đi về phía trước cổng, anh cần phải đi giải thích một chút.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Rùng mình

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Tư Mặc

Đến khi đứng trước mặt Phó Ninh Xuyên, nữ tiếp tân vẫn còn có chút đại ra, cô ta không nghĩ tới cô gái xa lạ kia thật sự biết tổng giám đốc, hơn nữa thoát nhìn còn rất quen thuộc.

Nhưng mà.....

Bạn gái tổng giám đốc không phải Vệ Gia Lam sao? Vì sao cô ta lại vừa thấy ở trong thang máy, tổng giám đốc hung hăng đẩy Vệ Gia Lam ra, thần sắc rất lạnh nhạt?

Suy nghĩ sắp rời khỏi hiện thực, chợt nghe thấy nam nhân trước mặt mở miệng.

"Vừa rồi có người tìm tôi?"

Phó Ninh Xuyên nghĩ, cô hẳn không phải không muốn đi lên tìm anh, có khả năng là do không quen biết cũng không có hẹn trước, bởi vậy mới không thể đi lên.

Nữ tiếp tân gật đầu, nghĩ nghĩ vẫn thành thật nói ra.

"Tổng giám đốc, cái người lúc nãy vừa rời đi, bởi vì không hẹn trước, cho nên..... Nhưng mà cô ấy có nói muốn chờ ở đại sảnh."

Nghe vậy Phó Ninh Xuyên gật đầu: "Về sau thấy cô ấy, trực tiếp để cho cô ấy đi vào, không được cản."

Tiếp tân nghi hoặc.

Lúc này Ari vừa lúc đi xuống nghe được, vội vàng đi tới trừng mắt nhìn tiếp tân vài lần:

"Người kia là vợ tổng giám đốc, về sau nhớ kỹ, mặc kệ có hẹn trước hay không, đều để cô ấy trực tiếp tiến vào."

Nữ tiếp tân đại ra, tầm mắt không tự chủ được liếc về phía Vệ Gia Lam cách đó không xa.

Nếu đó là vợ Phó Ninh Xuyên, vậy Vệ Gia Lam kia là?

Nhưng Phó Ninh Xuyên không có đủ kiên nhẫn để giải thích Vệ Gia Lam là ai, nhắc nhở xong liền lập tức rời đi. Nữ tiếp tân mếu máo, nghe Ari nhỏ giọng cùng mình giải thích.

Chờ đến lúc hai người nói xong, Vệ Gia Lam đã sớm rời đi, cũng không biết đi nơi nào.

Hứa Niệm Hi tự trở về nhà.

Ngồi trên sô pha, cô nhìn vô định, ngẩn người.

Vốn dĩ cô muốn đi công ty tìm anh tạo kinh hi cho anh, lại không nghĩ tới vui thì không thấy, nhưng kinh có một.

Cho dù thấy sắc mặt anh không tốt, cho dù biết anh đối Vệ Gia Lam không còn một chút cảm tình, nhưng lúc thấy Vệ Gia Lam nhào vào lòng ngực anh, cô vẫn cảm thấy khó chịu.

Ngực giống như đột nhiên bị ngàn cây kim châm mãnh liệt đâm vào, đau đến mức cô hít vào vài ngụm khí lạnh.

Kỳ thật cô cái gì cũng biết, cái gì cũng rõ ràng, nhưng sau chuyện Vệ Gia Lam ngênh ngang vào nhà, cô càng cảm thấy chán ghét Vệ Gia Lam.

Cho nên hiện tại cô muốn yên lặng một chút, đem mọi chuyện suy nghĩ kĩ càng.

Nghĩ rõ điểm này, cô thở phào một hơi, đứng lên chuẩn bị chút đồ, liền chuẩn bị ra cửa. Vừa mở cửa, cô liền thấy Phó Ninh Xuyên vừa lúc từ thang máy đi ra, giặt mình.

"Phải đi rồi?" Anh đứng trước mặt cô, cúi đầu chăm chú nhìn cô, nhẹ giọng hỏi.

Hứa Niệm Hi e hèm.

"Anh đưa em đi được không?"

Nghe thấy lời này, ánh mắt cô lóe lên, ngay sau đó lác đác:

"Không cần, em có thể tự bắt xe trở về."

Phó Ninh Xuyên trầm mặc.

"Vây....." Cô cắn môi, vòng qua anh đi ra ngoài cửa, "Em đi trước, gặp lại sau."

Phía sau yên tĩnh không một tiếng động.

Rất nhanh thang máy vang lên âm thanh mở cửa.

Lúc cửa thang máy đóng lại, Phó Ninh Xuyên mới chậm rãi xoay người, nét mặt hơi uể oải.

Hứa Thụy An không nghĩ tới Hứa Niệm Hi sẽ đột nhiên về nhà như vậy.

Lúc mở cửa, ông thấy con gái bảo bối đã thật lâu không gặp đột nhiên xuất hiện, tâm tình còn kích động một trận, mặt già lập tức treo lên nụ cười.

"Niệm Hi, sao lại đột nhiên về nhà?" Hứa Thụy An khom lưng lấy từ tủ giày ra đôi dép lê, cười hỏi.

Hứa Niệm Hi nói tiếp: "Không có chuyện gì ạ."

Lúc này Lư Văn Tuệ đang ngồi trên sô pha làm móng tay, nghe tiếng, bà ta chỉ nhàn nhạt liếc mắt một cái, khóe môi treo lên nụ cười lãnh đạm trào phúng.

"Không có việc gì sao lại đột nhiên trở về?" Lư Văn Tuệ cười khẩy nói: "Không phải bị nam nhân đó vứt bỏ rồi?"

Hứa Thụy An quát lớn: "Văn Tuệ, bà nói bậy cái gì thế?"

"Tôi nói bậy lúc nào?" Lư Văn Tuệ cười ha hả, cũng không để ý Hứa Thụy An trách cứ, quay đầu lại tiếp tục làm móng, "Nếu không phải bị nam nhân vứt bỏ sao lại đột nhiên trở về? Nói cho cùng, vốn dĩ cũng là hôn nhân không tình yêu, nói không chừng người đàn ông kia cũng là muốn chơi với nó mà thôi, chơi chán rồi, liền lười xem nó có chạy về nhà mẹ đẻ không....."

"Bà câm miệng cho tôi!" Hứa Thụy An nghe không nổi nữa, trực tiếp đẩy bà ta một cái, khiến Lư Văn Tuệ quệt lệch son, "Lên lầu đi!"

Lấy ít giấy ăn, Lư Văn Tuệ hung hăng nhử mây đứng dậy, dậm chân rồi đi, trong miệng còn không ngừng lầm bầm "Nói thật cũng không cho người ta nói....."

Lư Văn Tuệ vừa đi, phòng khách lập tức yên tĩnh lại, Hứa Niệm Hi ngồi xuống bên cạnh ba, chỉ mỉm cười không nói chuyện.

"Tại sao lại đột nhiên muốn về nhà?" Hứa Thụy An hỏi, "Gần đây công việc có bận không?"

Hứa Niệm Hi lắc đầu, tránh nặng tìm nhẹ nói: "Con nhớ cha mà, công việc cũng không bận lắm, vẫn ổn."

Hứa Thụy An bật cười, tiếp tục nói: "Tại sao không thấy Ninh Xuyên? Tại sao chỉ có một mình con trở về?"

"Anh ấy còn có việc."

Hứa Thụy An nga một tiếng, cũng không tiếp tục truy cứu thêm: "Một chút nữa là có thể ăn cơm chiều rồi, con ăn cơm rồi hãy trở về, hay cứ ở đây một đêm đi?"

"Vậy con lại một đêm." Cô cũng không muốn trở về sớm như vậy, buổi tối thời điểm đêm khuya tĩnh lặng cô phải nghĩ lại cẩn thận mọi chuyện.

Hứa Thụy An gật đầu cũng không nói tiếp, vỗ vỗ mu bàn tay cô, hai cha con cùng nhau xem TV.

Thời điểm ăn cơm, Hứa Niệm Hi một câu cũng không nói, trực tiếp bỏ qua sự tồn tại của Lư Văn Tuệ, cô ăn xong, lau miệng liền đứng dậy.

"Con ăn xong rồi, mọi người cứ chậm rãi dùng."

Về phòng, đầu tiên Hứa Niệm Hi đi tắm rửa một chút, tủ quần áo vẫn còn một vài bộ áo ngủ của, cũng rất sạch sẽ có thể lấy ra mặc.

Sau khi tắm rửa liền thấy thoải mái dễ chịu hơn hẳn, Hứa Niệm Hi nằm trên giường, TV trước mặt vẫn đang bật, nhưng một chữ cô cũng không xem vào.

Chuyện ban ngày lại một lần nữa chiếm cứ tâm trí cô, cô cắn cắn môi dưới, bỗng nhiên có chút cảm thán.

Bọn họ hiện tại..... Coi như đang chiến tranh lạnh sao?

Nhưng mà cũng không giống lắm, anh đã giải thích qua, cô cũng tỏ vẻ đã biết và tin tưởng, vậy hiện tại rốt cuộc cô đang làm cái gì?

Suy nghĩ một lúc lâu cũng không có kết quả, Hứa Niệm Hi có chút bực bội trở mình, kéo gối đầu dè trên mặt.

Anh đang yên lặng đứng.

Thang máy mở ra, trong nháy mắt.

Vệ Gia Lam đột nhiên uốn éo té ngã vào lòng ngực anh.

Nhưng lại bị anh hung hăng đẩy ra.

Mọi chi tiết đều rõ ràng trước mắt, trong bóng đêm Hứa Niệm Hi nhíu mi, chợt lóe ra một ý nghĩ.

Cô..... đang ghen tị?

Bởi vì Vệ Gia Lam ở trước mặt cô khoe khoang trước kia hai người bọn họ đã từng yêu nhau như thế nào, đã từng cùng nhau làm gì, còn có cái té ngã mấu chốt kia, khiến trong lòng cô ghen lại, nuốt không trôi vô cùng không thoải mái.

Giống như rõ ràng là đồ vật của mình, lại bị người khác mơ ước, còn phải thời thời khắc khắc đề phòng bị đoạt mất!

Cô rất không vui!

Kéo gối đầu ra, trước mắt sáng ngời, Hứa Niệm Hi ngồi thẳng dậy, cảm đi động, lại bắt đầu phát ngốc.

Muốn nhắn cho anh một tin nhắn.

Nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Đúng lúc này, màn hình di động bỗng nhiên sáng lên, cô thấy là cái tên quen thuộc kia, tay liền không thông qua đại não mà lập tức mở khóa click mở.

Ngủ ngon.

Giao diện tin nhắn mở ra, hai chữ phía trên rõ ràng hiện lên trước mắt, Hứa Niệm Hi cũng không biết hiện tại mình có cảm xúc gì, chỉ cảm thấy lồng ngực được lấp đầy, hốc mắt khô khốc như muốn vỡ ra giống nhau.

Kỳ thật rõ ràng cô không tức giận cô chỉ đang ghen tị, nhưng hiện tại lại không thể vứt mặt mũi đi.

Một lát sau, cô cũng không có trả lời lại, chỉ tắt di động với TV đi, nằm xuống.

Trong nhà bóng tối bao trùm, ban đêm an tĩnh, còn có thể nghe được tiếng ve kêu bên ngoài, cô nhắm lại mắt, ép chính mình nhanh ngủ đi.

Cái gì cũng không được phép nghĩ nữa, ngủ đi thì được rồi.

Ngày hôm sau lúc đi làm, công việc cũng không nhiều, thừa dịp thời gian nghỉ ngơi, Hứa Niệm Hi kéo Ôn Lộ cùng cô ấy nói chuyện ngày hôm qua.

Nghe xong, Ôn Lộ rất khăng định mở miệng: "Cục cung, cậu đâu có tức giận, đây rõ ràng là ghen tuông mà! Mau nói, có phải mỗi khi nhìn thấy Vệ Gia Lam đều cảm thấy cô ta mỗi một giây đều muốn cướp nam nhân của cậu, hận không thể để cô ta vĩnh viễn đều không xuất hiện trước mặt cậu hay không?"

Hứa Niệm Hi nghĩ nghĩ, hình như đích xác cô có nghĩ như vậy một chút, vì thế gật gật đầu.

Ôn Lộ tiếp tục: "Vậy thì đúng rồi! Kỳ thật cậu vẫn rất tin tưởng nam nhân nhà cậu, vấn đề là ở Vệ Gia Lam, cô ta cứ một hai khoe ra cho cậu xem, thỏa mãn lòng hư vinh của cô ta, lúc này cậu có biết cậu nên làm như thế nào không?"

Hứa Niệm Hi lắc đầu.

"Cậu không thể để cô ta thực hiện được, cho dù một giây cậu cũng phải cùng nam nhân nhà cậu tú ân tú ái, tức chết những người mơ ước kia, trước kia tớ chỉ bằng chiêu này đuổi đi không ít nữ nhân ao ước Diệp Thành, bách phát bách trúng đó nha!"

Nghe vậy Hứa Niệm Hi cười, tú ân tú ái? Trong đầu cô một mảnh hỗn độn, cái này muốn làm như thế nào?

"Hơn nữa thời điểm em tú ân tú ái, phải để cho Vệ Gia Lam thấy, đem mười tám ban võ nghệ ra trận, đánh cho cô ta rơi nước mắt chạy đi, như vậy mới chứng minh cậu đã thành công!"

"....."

"Về sau đừng như vậy, nào có người nào như cậu, ghen tị còn chạy về nhà mẹ đẻ, cậu phải dũng cảm tiến tới, khiến những người ham hố kia phải rút đi!"

Ôn Lộ nói đến loại đề tài này quả thực thao thao bất tuyệt, trực tiếp đem Hứa Niệm Hi toàn thân cao thấp mắng một lần.

"Đợi lát nữa tan tầm nhìn thấy anh ta, nhớ rõ đừng có bộc phát cái tôi ra nha, chuyện có lớn bao nhiêu đâu, sao lại nháo đến mức này?"

Hứa Niệm Hi nghe dạy dỗ, trong lòng cũng có ý tưởng.

Hai người nói chuyện phiếm đến hăng say, trong lúc nhất thời không chú ý tới sau lưng có người đi qua, Chu Khả nghe thấy hai người Hứa Niệm Hi hôm qua tựa hồ cãi nhau rồi tách ra, miễn bàn trong lòng có bao nhiêu cao hứng.

Cô ta biết ngay mà, hai người này không thể ở bên nhau lâu dài được!

Hừ một tiếng, Chu Khả nhân thời gian nghỉ ngơi đi xuống lầu mua chút đồ, tình cờ nhìn thấy người vừa rồi được nhắc tới đang đứng ở cổng lớn, cô cười, phát mái tóc dài, đi qua phía anh.

"Anh đến chỗ này làm gì vậy?"

Phó Ninh Xuyên liếc mắt vừa thấy là cô ta, trực tiếp không phản ứng.

Chu Khả cũng không cảm thấy xấu hổ, tiếp tục tự biên tự diễn tiếp tục nói:

"Nghe nói ngày hôm qua anh cãi nhau với Hứa Niệm Hi? Kỳ thật có chuyện em vẫn luôn muốn nói với anh, chỉ là vẫn luôn không có cơ hội."

Phó Ninh Xuyên nhìn qua, ánh mắt lạnh nhạt.

Môi mông gọi nụ cười mỹ diệu, Chu Khả nói:

"Kỳ thật đi, Hứa Niệm Hi căn bản không thích anh, cô ta kết hôn với anh, đơn giản là vì muốn chọc tức em!"

Phó Ninh Xuyên trầm mặc.

"Trong công việc, em cùng cô ta thường có chút tranh cãi, cũng coi như là nhìn nhau không thuận mắt, nhất định cô ta biết em rất thích anh, liền muốn cướp anh đi, để chọc tức anh!" Chu Khả càng nói càng cảm thấy có lý, "Cô ta khó chịu với em đã lâu, kết hôn cùng anh xong là có thể thuận lợi chọc tức em, anh xem cô ta căn bản là không thích anh, nói cãi nhau liền cãi nhau, còn không bằng ly hôn đi....."

Phó Ninh Xuyên đã không muốn nghe nữa, trực tiếp tự động ngắt lời Chu Khả nói.

Nhưng Chu Khả vẫn cứ không ngừng nói.

Lúc Phó Ninh Xuyên thấy trên lầu có thân ảnh quen thuộc đang xuống dưới, ánh mắt anh sáng lên.

Người kia đúng là Hứa Niệm Hi, cô nghe đồng sự nói anh đang ở dưới lầu, suy nghĩ nửa ngày mới quyết định chủ động xuống lầu.

Mắt nhìn thẳng hướng phía anh đi đến, Hứa Niệm Hi mở hai tay ôm lấy eo anh, khuôn mặt nhẹ nhàng dán ở lồng ngực anh, trong ánh mắt kinh ngạc của anh, cô nhẹ giọng mở miệng.

"Ninh Xuyên, thực xin lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Nhất Hôn Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.